SAS

NAȘUL GRUPĂRII «17 NOIEMBRIE»

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Nașul grupării «17 Noiembrie»

SAS 149

ISBN:
973-597-134-8

Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă" SRL

Gérard de Villiers

SAS

Nașul grupării «17 Noiembrie»

În românește de
Maria Măciucă

2003

Capitolul I

Panos Gavras se bucura de liniştea şi de confortul relativ din camera spitalului Evangelistos unde fusese transferat chiar în acea dimineaţă.

După ce stătuse în celula pe care o împărţise cu fratele său în închisoarea din Korydallos, aici i se părea că este în sânul lui Avraam. Fereastra camerei sale aflate la etajul al şaselea – rezervat VIP-urilor – dădea spre grădină. Deşi se afla în plin centrul Atenei, liniştea era totală. Din păcate, nu trebuia să rămână acolo decât patruzeci şi opt de ore, exact timpul necesar pentru a suporta o intervenţie chirurgicală la ochi.

Aproape orb şi pe trei sferturi surd, Panos Gavras avea senzaţia că se află într-un spaţiu vătuit, aflat departe, departe, în liniştea şi obscuritatea spaţiilor interstelare. Cu două luni în urmă, explozia accidentală a detonatorului pe care tocmai voia să-l monteze la un sistem de aprindere îi smulsese trei degete de la mâna dreaptă, nelăsându-i decât indexul şi degetul mare. De asemenea, îi spărsese timpanele, îi dezlipise retina stângă şi declanşase cataracta la ambii ochi. În plus, suferise arsuri grave la piept.

Dacă explozia s-ar fi produs după conectarea detonatorului la încărcătura explozivă destinată să arunce în aer biroul societăţii Hellas Flying Dolphins, acum nu ar mai fi rămas nimic din el.

Sejurul în spital era o paranteză minunată între închisoare şi un viitor ce nu promitea mari satisfacţii.

Membru al grupării teroriste 17 Noiembrie, responsabil de douăzeci şi trei de asasinate şi de peste o sută de atentate comise în Grecia timp de douăzeci şi şapte de ani, el nu îşi făcea nici un fel de iluzii privind soarta sa.

Era identificat ca unul dintre principalii ucigaşi ai organizaţiei în cursul ultimilor zece ani. În cazul acesta, Gavras risca să primească peste o sută cincizeci de ani de temniţă, pedeapsa cu moartea în Grecia fiind abolită. Avea nevoie de optimismul inveterat al tatălui său – un preot ortodox, tată a zece feciori crescuţi cu greu – ca să recunoască faptul că avusese parte de noroc în nenorocirea sa.

Cu cele două degete valide ale mâinii drepte, ar mai fi putut mânui o pensulă ca să continue în închisoare îndeletnicirea de pictor de icoane.

Pentru moment, voia să profite de această scurtă perioadă de patruzeci şi opt de ore. Nu se punea problema că ar putea evada. Accesul la etajul şase era interzis tuturor, iar doi poliţişti păzeau cu străşnicie în faţa unei bariere construite în grabă pe culoarul său pentru a-i izola camera.

El fusese legat cu un lanţ de pat ca nu cumva să încerce să se sinucidă. Avea totuşi dreptul la un televizor, ale cărui programe reuşeau să-l deprime şi mai mult. Ca să-şi facă curaj, el începu să se gândească la femeia cu care trăise aproape zece ani, Dolores Ribeiro.

Era o *pasionaria,* la fel de focoasă în dragoste pe cât era de hotărâtă în acţiune. Când descoperise latura secretă a vieţii lui, voise imediat să participe şi ea. Era fiica unui combatant din POUM, care participase la războiul din Spania şi era cunoscută ca o extremistă de stânga.

Timp îndelungat, organizaţia o folosise pentru acţiuni de reperare. Apoi, cu opt ani în urmă, în 1994, când Gavras trebuia să-l lichideze pe diplomatul turc Haluk Sipahioglu, ea obţinuse dreptul de a conduce maşina rezervată pentru fuga

lor. După ce îl asasinase pe diplomat de pe o motocicletă Yamaha condusă de unul din complicii săi, Gavras o regăsise pe Dolores aşteptându-l lângă un Opel alb. Ea îl întâmpinase cu ochii strălucitori, îl îmbrăţişase scurt şi îi şoptise la ureche:

— Bravo! M-am gândit tot timpul numai la tine.

Era prevăzut ca toţi trei să fugă în Opel, dar Dolores s-a întors către conducătorul motocicletei şi i-a spus pe un ton ce nu admitea replică:

— Va trebui să ne despărţim aici. Tu vei lua autobuzul.

Bărbatul nu discutase. După ce azvârli cascheta de motociclist pe bancheta din spate a Opel-ului, el se îndepărtase fără o vorbă.

— De ce l-ai expediat aşa? o întrebase Panos Gavras, mirat.

— Pentru că am vrut să rămânem singuri.

Ea trecu la volan şi plecaseră către Kolonaki în viteză. Noaptea se lăsa repede, iar Panos Gavras se simţea în siguranţă. Nimeni nu-i urmărea.

La un moment dat, el simţise mâna dreaptă a femeii cum îi scoate de la brâu revolverul Walther de calibrul 38, cu care comisese crima. Fără să părăsească din ochi drumul, ea mângâie ţeava armei, de parcă ar fi fost sexul unui bărbat şi murmurase:

— Mai este caldă încă.

Odată ajunşi la artera ce înconjura muntele Lycabet, aflat în centrul Atenei şi dominat de o mănăstire şi un teatru antic, Dolores opri maşina pe una din cărările ce străbăteau colina.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă Panos Gavras.

Dolores îi zâmbi ciudat, iar el înţelese motivul pentru care îl îndepărtase pe motociclist. Ochii fetei erau luminaţi parcă de un foc interior.

Strecurând arma între cele două scaune, ea pusese mâna pe pântecele tânărului ei iubit şi degetele i se crispaseră.

Ea oprise maşina în faţa unei bariere de lemn ce bloca o alee pietonală. Apoi se aruncase asupra lui cu o asemenea violenţă, încât îşi strivise gura de gura lui. Gavras simţise un adevărat şoc electric, aprinzându-se ca un elev. Mâinile lui

începură să sondeze trupul amantei. Ca de obicei, Dolores nu purta sutien, socotit de ea un accesoriu mic burghez. Panos simţi imediat în palme sfârcurile întărite ale sânilor. Îi strânsese cu foame şi Dolores ţipase. Atunci realizase că era pentru prima dată când ea nu purta eternii blugi, ci numai o fustiţă neagră din piele. Când îşi strecurase mâna între coapsele ei, acestea se depărtaseră, iar ea îl muşcă de buza inferioară.

Apoi îl încurajă şi-l ajută să-i scoată slipul. Era dezlănţuită. Îl strângea în braţe cu putere şi încercă să-i elibereze sexul deja învârtoşat de dorinţă. Din fericire, locul era pustiu. Cum el se mulţumea doar să o mângâie, Dolores se dezlipi de el şi-i ceruse cu un glas spart:

— Ia-mă! Sunt toată a ta!

Panos Gavras nu mai făcuse dragoste într-o maşină şi nu ştia cum să se descurce. Văzându-i ezitarea, Dolores se dădu jos, ocoli capota şi se urcă pe genunchii lui, cu spatele la parbriz şi cu fusta ridicată în talie. Fără să piardă o secundă, ea îl primi cu un ţipăt înăbuşit, până la rădăcină. Apoi, cu braţele în jurul gâtului lui, începuse să se balanseze în faţă şi în spate, cu gura întredeschisă şi cu privirea fixă.

Când vru să o apuce de şolduri, Panos simţi crosa dură a revolverului vârât între scaune şi avu o tresărire. Dacă ar fi fost descoperit de poliţie, ar fi fost o catastrofă. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Dolores i-a spus:

— Dacă apare cineva, îl ucid.

Nu glumea. În acea clipă, nimeni nu ar fi putut-o împiedica să-şi satisfacă plăcerea.

Cu greu se dezlipi de el într-un târziu şi trecu prin faţa maşinii să-şi ocupe locul de la volan.

Panos Gavras nu a reuşit niciodată să uite acel episod fierbinte.

Dolores pornise maşina şi îi propusese:

— Acum mergem la *Avli?*

Avli era o mică tavernă din cartierul Exarchia, un loc preferat al anarhiştilor şi a extremiştilor de stânga. Acolo se adunau membrii grupării 17 Noiembrie.

— Da, spusese el, dar mai întâi, trebuie să mă opresc pe strada Patmou.

Era adresa uneia dintre ascunzătorile grupării, unde erau stocate armele între două atentate. Dolores îl aşteptă afară, fumând o ţigară şi ascultând informaţiile difuzate de radio Alpha, care vorbeau despre atentat. Apoi mâncaseră şi băuseră până la trei dimineaţa, terminând într-o discotecă „rebetiko". Acel episod îi apropiase şi mai mult. Timp de doisprezece ani, trăiseră o veritabilă lună de miere. Dolores îl admira pe Panos Gavras pentru că participa la lupta armată clandestină şi, când acesta avea nevoie de bani, ea era cea care îi vindea icoanele la negustorii de suveniruri. Alura ei sexy ajuta mult, dar niciodată nu călcase strâmb. Panos Gavras era singurul bărbat din viaţa ei...

Brusc, sunetul unei ambulanţe ce trecea pe strada Alapakis îl smulse pe Gavras din reveria sa. Acea reminiscenţă erotică îi trezise pofta de a trăi. La urma urmelor, în afară de degetele smulse, starea lui se mai putea ameliora. Avea să-şi recapete vederea măcar în parte. Ar fi fost o adevărată risipă să o folosească privind tot restul vieţii zidurile cenuşii ale celulei sale. Îşi aminti de cele spuse de avocatul lui. Apăruse o lege nouă prin care justiţia greacă era ceva mai îngăduitoare cu „pocăiţii", care consimţeau să colaboreze şi să-şi trădeze complicii. La fel se procedase în Italia cu membrii Brigăzilor roşii şi ai Mafiei.

Cu ajutorul cheilor găsite asupra sa şi a mărturisirilor obţinute când se afla încă în stare de şoc, organizaţia operaţională 17 Noiembrie fusese decapitată. Arestările se făcuseră în lanţ în număr de nouăsprezece. Dar Panos Gavras ştia că mai rămăseseră mulţi în libertate. De pildă, bărbatul care-i dăduse în seara zilei de 29 iunie detonatorul şi celelalte materiale era încă liber... Numele lui nu fusese pronunţat în două luni şi jumătate nici de poliţie şi nici de presă. Desigur, Panos nu-l cunoştea decât din vedere şi-i ştia pseudonimul Sadarnapoulos. Mai avea şi un număr de telefon necesar doar în caz de urgenţă. Dar în cei peste zece ani de când făcea parte din organizaţie, el ştia că Alexandros Stavropoulos, şeful lui operaţional, avea relaţii suspuse. La Atena era cunoscut public faptul că gruparea 17 Noiembrie beneficia de protectori din sfera puterii.

Deasemenea, înainte de a fi transferat la spital, Panos Gavras avusese o lungă şi fructuoasă conversaţie cu avocatul său. El îi comunicase numărul de telefon al lui Sadarnapoulos ca să i se transmită un mesaj clar: trebuia să-l scoată de acolo, altfel avea să spună tot ce ştia despre structura încă intactă a grupării teroriste. Dolores îl sfătuise să păstreze un document foto care putea deveni extrem de exploziv.

Avocatul îi promisese că va face demersurile necesare şi Panos trebuia să-l revadă la întoarcerea lui în închisoare. La fel avea să o revadă şi pe Dolores care putea să-l viziteze o dată pe săptămână. Auzise că în Franţa prizonierii puteau să-şi întâlnească vizitatorii fără să fie despărţiţi de acel geam gros.

Cu cât starea sa fizică se îmbunătăţea, cu atât mai mult dorea să-şi strângă iubita în braţe. Gândul acesta avea un efect binefăcător asupra sa.

* * *

Gardienii postaţi la intrarea spitalului de pe strada Marasli văzură un Citröen Xantia alb oprind în faţa grilajului culisant al intrării rezervate ambulanţelor. Din el coborâră trei bărbaţi. Unul era un civil cărunt, cu chip sever, chelie pronunţată şi o servietă groasă în mână. Era încadrat de ceilalţi doi, îmbrăcaţi în uniforme de poliţişti, înarmaţi cu pistoale şi cu radio la centură. Purtau uniforma poliţiei speciale antiteroriste. Un al patrulea bărbat rămăsese la volanul maşinii. Cei trei bărbaţi se prezentară la intrarea pietonilor şi civilul spuse:

— Sunt procurorul Diotis şi vreau să-l văd pe deţinutul Panos Gavras.

Era magistratul care se ocupa de dosarul 17 Noiembrie. Impresionaţi, gardienii ridicară bariera şi îi lăsară să pătrundă în spital.

Ei traversară holul şi luară ascensorul. Când pătrunseră la etajul şase, poliţistul de gardă îi salută respectuos şi le

indică uşa camerei în care se afla deţinutul. Unul dintre nou-veniţi spuse gardienilor:

— Duceţi-vă să beţi o cafea. Avem de stat aici o oră întreagă.

Fericiţi că pot să se mai dezmorţească niţel, cei doi poliţişti se grăbiră să plece la cafeneaua situată la etajul trei. Unul dintre însoţitori deschise uşa camerei lăsându-i pe procuror şi pe colegul său înăuntru, apoi rămase de pază afară.

* * *

Bărbatul în uniformă neagră de poliţist îl scutură pe Gavras de umăr. Acesta tresări şi întrebă:

— Cine-i acolo?

— Sunt procurorul Diotis. Vreau să vă audiez.

Teroristul se ridică pe perne şi ridică pansamentul de pe ochiul stâng. Reuşi să distingă numai două siluete neclare.

— Unde este avocatul meu? întrebă el.

— L-am anunţat şi trebuie să sosească, făcu procurorul. De altfel, sunt aici la cererea lui. Mi-a dat de înţeles că aveţi de făcut unele mărturisiri.

Panos Gavras, decepţionat, îşi spuse că Sadarnapoulos refuzase să-i vină în ajutor şi că, în mod logic, avocatul trecuse la faza următoare: negocierea cu Justiţia.

Cu toate acestea, bănuitor, el făcu pe prostul.

— Mărturisiri? Ce mărturisiri? Despre ce anume? Deja v-am spus tot.

— A menţionat un bărbat pe care aţi putea să-l identificaţi, preciză magistratul. Cineva care a jucat un rol *foarte* important. Un anume Sadarnapoulos.

— Dar eu nu mai văd, spuse Gavras.

— Ştiţi că riscaţi să primiţi o pedeapsă foarte grea, nu? Aţi putea să o reduceţi în mod considerabil dacă colaboraţi cu noi.

— În mod considerabil? întrebă Gavras.

— Da. Aţi putea fi chiar eliberat destul de repede după proces.

Imaginea lui Dolores apăru în fața lui Gavras, dar acesta încă se temea.

— Voi spune tot ce știu, dar numai în fața avocatului meu.

— Foarte bine, acceptă procurorul fără să mai insiste. Îl vom aștepta.

El deschise servieta și, fără să-l piardă din ochi pe prizonier, scoase un pistol automat negru cu țeavă lungă, prevăzută cu amortizor. Panos Gavras, cu mâinile puse pe piept, părea că doarme. El nu văzu revolverul ce se apropiase de capul lui și nu auzi nici ușorul „clic" făcut de trăgaci. Se auzi un zgomot înfundat și, sub șocul proiectilului ce-i pătrunse în tâmplă, capul teroristului se deplasă spre dreapta. Procurorul trase încă două gloanțe în urechea deținutului. Erau proiectile de calibru mic, dar cămașa lor de oțel le permitea să pătrundă în creier. Fulgerat, Panos Gavras nu făcu nici un gest. Procurorul puse arma la loc în servietă, o închise și se ridică. Cei doi ieșiră din cameră și se îndepărtară împreună cu cel ce făcuse de pază la ușă.

Capitolul II

Atena nu mai era decât un imens șantier. Pretutindeni se ridicau schele și se refăceau clădiri, în vederea Jocurilor Olimpice din 2004.

Taxiul în care se afla Malko se opri brusc: autostrada se termina acolo, la câțiva kilometri de centrul orașului. Taxiul pătrunse în furnicarul de pe interminabilul bulevard Messogion. Metroul nu reușea să absoarbă imensul trafic.

Ca să-și mai omoare timpul, Malko îl sună la celular pe șeful centralei CIA din Atena care-l aștepta la ambasadă. Era un anume John Hill, numit de George W. Busch ca răsplată pentru fidelitatea lui față de partidul republican. Era un "șoim". După ce Malko se prezentă, americanul spuse cu căldură în glas:

— *Welcome in Athens*! Unde vă aflați?

— Pe bulevardul Messogion.

John Hill oftă resemnat.

— O.K., mai aveți încă o oră și jumătate de străbătut. Este ora cea mai aglomerată a zilei. Mai bine să ne întâlnim la masa de prânz la taverna *Diogene*, din Plaka. Veniți acolo cu un taxi. Voi fi acolo începând cu ora două și jumătate.

Aveţi o cameră rezervată la hotelul *Saint-Georges*, la poalele muntelui Lycabet. Este tot ce am găsit mai bun în acest moment. *Hilton* şi *Grande-Bretagne* se află în plină modernizare în vederea jocurilor olimpice. *Good luck!*

Malko începu să privească în jurul său, întrebându-se de ce îl trimisese CIA la Atena. Cu o seară înainte, se afla încă la castelul său, Liezen, împreună cu eterna sa logodnică, contesa Alexandra. Se delectau cu o sticlă Taittinger Comtes de Champagne Rosé 1996, ca preludiu la un mic festival erotic. Iarna însă se apropia cu cortegiul ei de facturi şi nu putea refuza un *asignment*. În anotimpul rece, castelul său era ca un sac fără fund...

În ultimele trei luni, urmărise îndeaproape dezmembrarea grupării 17 Noiembrie, ai cărei membri erau arestaţi unul după altul, fapt amplu mediatizat. Americanii erau extrem de bucuroşi: primul asasinat revendicat de terorişti fu cel al şefului centralei CIA, Richard Welsh, ucis pe 23 decembrie 1975, în cartierul Psychico, sub ochii soţiei sale. Acel asasinat făcuse mare vâlvă în epocă.

Între timp, gruparea 17 Noiembrie revendicase douăzeci şi trei de asasinate şi o sută patruzeci de atentate!

Cele mai multe, comise în numele unui ideal: lupta împotriva imperialismului şi a prezenţei americanilor în Grecia. La fel cum Bin Laden voia să-i scoată pe americani din Arabia Saudită.

Taxiul continua să înainteze cu viteza unui melc bolnav. Malko citea un articol din revista *Odissey*, editată în limba engleză. În el se dădeau amănunte despre ultimii suspecţi arestaţi. Aceştia erau o adunătură eterogenă. Un pictor de icoane şi fraţii lui, Christodoulos, fabricant de instrumente muzicale, Vassilis, fără profesie; un cântăreţ de rock, Dyonisis Giorgiadis, un apicultor. Mai era Theodogios Psaradellis, tipograf, agentul imobiliar Iraklis Castaris, precum şi complicele lui, Karatsolis.

În acest amalgam a la Prévert, se mai aflau: şoferul de autobuz Thomas Serifis, învăţătorul Constantin Telios şi Nikos Papanastasion, ceramist de profesie, precum şi doi şomeri: Patroklos Seventis şi Sotiris Condylis.

Apoi urma şi intelectualul grupării – Alexandros Stavropoulos, de 58 de ani, care declara că este profesor deşi nu predase într-o şcoală niciodată. Un singur punct aveau în comun toată acea bandă de revoltaţi: troţkismul.

Alexandros Stavropoulos era fiul unui celebru militant din Internaţionala a patra, iar membrii grupării 17 Noiembrie se cunoşteau doar sub numele lor de cod. Era o veche regulă troţkistă. Totuşi, în ciuda tuturor precauţiilor, era dificil de înţeles cum acea organizaţie putuse exista timp de douăzeci şi şapte de ani fără să sufere nimic, într-o ţară dotată cu poliţie şi servicii de securitate.

Taxiul mări viteza. Ajunseseră deja pe strada Vasilis Sofias. Un sfert de oră mai târziu, taxiul intră pe străzile înguste ce escaladau colina Kolonaki, un fel de Saint-Germain-des-Prés atenian. Hotelul *Saint-Georges* se afla exact la poalele muntelui Lycabet. Malko se uită la ceasul său Breitling Crosswind. Făcuse două ore şi jumătate din momentul în care părăsise aeroportul!

Se instală într-o cameră minusculă de unde avea o vedere magnifică a Parthenonului şi a muntelui Lycabet, apoi coborî şi sări în alt taxi.

Străduţele din cartierul Plaka nu erau cu mult mai practicabile decât celelalte. *Diogene* se afla într-o mică piaţă umbrită. Malko cuprinse terasa cu o privire. Era ocupată doar o masă de un bărbat singur, elegant în costumul cu dungi, cu părul grizonat şi lung. Malko se apropie şi bărbatul ridică spre el ochii albaştri. Ridurile adânci ce-i încadrau gura îi dădeau un aer bătrânicios.

Pe masă se afla un exemplar al ediţiei engleze *Kathimerini*, peste care era o brichetă grea Zippo, cu un superb dragon aurit. Bărbatul se ridică şi-i întinse mâna.

— În sfârşit, aţi venit! Începeam să mor de foame. Beţi ceva?

— Un uzo, ceru Malko, pentru a gusta o băutură locală.

Chelnerul îi aduse uzo, iar americanului, Defender Succes împreună cu listele de bucate. Ei comandară imediat. John Hill trecu de la Defender la vin alb şi spuse:

— Presupun că aţi citit deja ziarele...

— Bineînţeles. Richard Welsh este în sfârşit răzbunat. Pare un miracol. După un sfert de secol !

John Hill fu aproape să se înece cu o bucată de brânză:

— *This is not a fucking miracle*! [1] "Verişorii" noştri s-au supărat prea tare. Nebunii ăştia furioşi din 17 Noiembrie l-au asasinat pe generalul de brigadă Stephen Saunders, ataşatul apărării britanice în Grecia, pe 6 iunie 2000.

În 8 iunie, ambasadorul Greciei la Londra a fost convocat de Foreign Office unde i s-a spus clar şi răspicat că dacă asasinii lui Sauders nu sunt prinşi, atleţii britanici nu vor participa la Jocurile Olimpice din 2004, iar Marea Britanie va declara oficial motivul absenţei lor... Mesajul a fost perfect înţeles de guvernul Simitis.

A doua zi un *team* din *Special Operations Department* din Scotland Yard a apărut şi s-a instalat în birourile celor din HNP [2]. Atunci s-au deschis dosarele celor din 17 Noiembrie. La *invitaţia* guvernului grec...

Malko nu se putu abţine să zâmbească.

— Dacă îmi amintesc bine, după moartea lui Richard Welsh şi a celor ce i-au urmat, şi Statele Unite au făcut anumite presiuni asupra grecilor...

— Exact, recunoscu John Hill. Numai că timp de douăzeci de ani, Pasok, partidul de stânga ce conduce Grecia din 1981, a pretins că în Grecia nu exista problema terorismului. Mai mult, atunci când în 1978 şi în 1990, guvernul de dreapta al Noii Democraţii a votat două legi antiteroriste, acestea au fost abolite imediat ce Pasok a revenit la putere, sub pretextul că era vorba de nişte legi destinate să terorizeze poporul grec...

— Şi atunci nu aţi mai intentat nimic?

— Ba da. FBI a format poliţişti greci, care, imediat ce se reîntorceau în ţara lor erau trimişi la dirijarea circulaţiei...

Iată aşadar o ţară care "ţinea" la drepturile omului...

— Atunci, cum de "verişorii" au reuşit să ajungă la un rezultat?

---

1. Nu este vorba de nici un afurisit de miracol! (n.a.)

2. Hellenic National Police (n.a.)

— Le-a fost frică de scandal, din cauza Jocurilor Olimpice, explică John Hill. Totuşi guvernul a încercat să saboteze cercetările. Câteva cotidiene aflate în slujba celor din Pasok, ca *Eleftherotypia*, care a publicat întotdeauna revendicările teroriştilor, au publicat elemente din cursul proceselor, care ar fi trebuit fi ţinute în secret, pentru a-i pune la curent pe terorişti cu stadiul cercetărilor.

În presa greacă s-au făcut numeroase aluzii la *execuţii* pentru a abate atenţia de la asasinatele comise de terorişti.

Toate acestea au creat un climat favorabil pentru aceştia. Când a fost ucis Saunders, Scotland Yard a identificat patruzeci de martori. Nici unul însă nu a vrut să depună mărturie. Se temeau.

Malko atacă peştele fript la grătar. Din demonstraţia oferită de şeful Centralei CIA lipsea ceva.

— În aparenţă, "verişorii" au făcut treabă bună! Atunci ce mai caut eu aici?

— Bună întrebare! făcu John Hill cu gura plină. Sunt două răspunsuri. Mai întâi, dumneavoastră aţi condus prima anchetă asupra morţii lui Richard Welsh. În al doilea rând, contrar aparenţelor, noi suntem convinşi că gruparea 17 Noiembrie nu este complet distrusă.

— Aţi putea fi mai explicit? întrebă Malko.

John Hill îşi mai turnă vin alb apoi continuă:

— Acum patruzeci şi opt de ore, Panos Gavras a fost asasinat. Este vorba de teroristul care a fost rănit pe când manipula un detonator. A fost arestat şi a vorbit, fapt ce a înlesnit arestarea a încă optsprezece membri ai grupării...

— Se afla în libertate?

— Nu. Fusese transportat la spitalul Evangelistos, în plin centru al Atenei, pentru o intervenţie chirurgicală. Era păzit în permanenţă de trei poliţişti. A primit vizita unui bărbat care s-a dat drept procurorul ce se ocupa de instrucţia sa, escortat de doi poliţişti ai Forţelor Speciale, în uniforme. Au pătruns în cameră şi l-au ucis. Nimeni nu a auzit nimic.

— Straniu, recunoscu Malko. Erau oare complicii lui care l-au pedepsit că a vorbit?

— Eu nu cred asta, zise americanul. Teoretic, nu exista nici un risc, o dată ce poliţia asigură că toţi membrii grupării

17 Noiembrie sunt după gratii. Prea puţină lume ştia că Gavras a fost transferat la spital. Trebuiau să-şi procure şi uniforme de poliţişti... Asasinii au acţionat extrem de repede şi cu un sânge rece impresionant. Ei au venit cu o maşină de tipul celor utilizate de poliţie, o Xantia, şi nu au lăsat nici un indiciu şi nici nu au revendicat asasinatul. Aşa că este greu de crezut că treaba ar fi putut fi făcută de complicii lui Gavras.

— Atunci, care este ipoteza dumneavoastră? întrebă Malko.

John Hill îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo, pe care o puse iar pe ziarul împăturit.

— Cei din Agenţie avem o teorie. Cei care au fost arestaţi nu reprezintă decât ramura *operaţională* a grupării 17 Noiembrie. Sunt cei pe care Lenin îi numea "idioţii utili". Adică nişte utopişti uşor de manipulat.

— De către cine?

Privirea albastră a americanului se fixă asupra lui Malko.

— De către cei care l-au lichidat pe Gavras ca să nu vorbească.

— Dar el a vorbit deja, obiectă Malko.

— Exact. Dar noi am aflat că a promis alte revelaţii avocatului său. Cu mult mai importante. Or, în Grecia, există de anul trecut o lege cu privire la cei care se pocăiesc, la fel ca în Italia. În schimbul unei cooperări cu justiţia, un acuzat poate beneficia de o reducere importantă a pedepsei şi chiar de impunitate...

După câte ştim, Panos Gavras era foarte îndrăgostit de tovarăşa lui, o anume Dolores, cu care trăia de zece ani. Cred că abia aştepta să o revadă altfel decât după un geam blindat, pentru tot restul vieţii...

— Ar fi interesant să o întâlnim pe această Dolores. Se află în libertate?

— În mod ciudat, da. Poliţia greacă nu deţine probe formale împotriva ei. Noi însă suntem convinşi că este băgată până în gât în activitatea criminală a grupării 17 Noiembrie. Până acum, a rămas mută ca un peşte.

— Aveţi vreo idee în privinţa personalităţii şi a motivaţiilor "naşului" sau "naşilor" acestei grupări?

— Ceva mai mult decât o idee, preciză şeful centralei CIA, datorită coloneilor. Atunci când erau aceştia la putere, în 1974, ne-au comunicat o notă privind organizaţia troţkistă LEA, ai cărei membri se refugiaseră în acea epocă la Paris.

— Care este legătura între LEA şi 17 Noiembrie?

— Specialiştii spun că 17 Noiembrie este născută dintr-o sciziune a LEA, produsă în 1975. În acea notă, ei ne-au semnalat anumiţi membrii din LEA care păreau mai periculoşi. Din păcate, nu le cunoşteau decât numele de cod.

— Numele de cod?

— Da, la troţkişti, este o regulă de fier. Ei nu se cunosc între ei decât după un pseudonim. Aşa că informatorul coloneilor nu a putut afla decât cinci nume de cod: Pablo, Nikitas, Lukas, Sadarnapoulos şi Lambros.

— V-au folosit la ceva?

— Da. În cursul anilor, am putut să-i identificăm pe trei dintre ei. Primul a fost "Pablo". În realitate, era vorba de Michaelis Raptis. Un troţkist, vechi luptător în Spania, apropiat de Andreas Papandreu, şeful Pasok. A ieşit din clandestinitate după zece ani. Acum este mort. "Lukas" a fost ucis de poliţie. Se numea Christos Tsoutokis. Iar după arestările din luna iulie, am aflat că Alexandros Stavropoulos, şeful operaţional al grupării, se ascundea sub pseudonimul "Nikitas".

— Au mai rămas aşadar doar doi neidentificaţi, zise Malko. Sadarnapoulos şi Lambros.

— Exact. Acum trebuie să fie oameni de vreo şaizeci de ani. Sunt specialişti formaţi ai "luptei armate" şi în acelaşi timp, nişte ideologi fanatici. Cred că sunt cei care au stat la baza creării grupării 17 Noiembrie. Nici unul dintre teroriştii arestaţi până acum nu au suficientă anvergură pentru a concepe o asemenea organizaţie. Este evident că nu s-ar fi putut bucura de impunitate atâta amar de timp dacă nu ar fi beneficiat de o protecţie activă sau pasivă.

Şefii poliţiei sau ai *EYP* [1] sunt schimbaţi mereu. A fost nevoie de cineva care să se afle la putere în toţi aceşti ani.

---

1. Serviciile secrete greceşti. (n.a.)

Un politician bine plasat ca să poată trage sforile. Or, după căderea coloneilor, a venit guvernul Caramanlis, de dreaptă moderată, care a domnit până în 1981, când la putere a venit Pasok.

— Sadarnapoulos şi Lukas au avut şi o carieră politică?

Americanul zâmbi.

— Nu ar fi deloc imposibil. În Franţa, un troţkist înrăit nu a renunţat la activităţile sale subversive decât după ce a fost numit prim ministru. Gruparea 17 Noiembrie s-a născut imediat după ce s-a sfârşit dictatura coloneilor, în 1974. Rezistenţa greacă îngloba atunci toate nuanţele de stânga ce au devenit apoi Pasok-ul lui Andreas Papandreu, cel care a dominat politica greacă de atunci, cu mici întreruperi. Politicienii din Pasok trag aproape toate sforile în Grecia. Or, numeroşi troţkişti au intrat în Pasok după căderea coloneilor şi au făcut totul ca să li se uite originile. Sunt cunoscuţi câţiva, dar nu toţi.

M-a frapat un element straniu, studiind cele douăzeci şi trei de crime comise de terorişti. Multe dintre ele sunt explicate de ideologia de extremă stânga a acestei organizaţii. E vorba de poliţişti, de turci, de britanici. Dar printre cei ucişi, cinci sunt industriaşi sau bancheri greci, dintre care unul era de stânga. M-am gândit că a avut loc o schimbare în alegerea victimelor. Iar această schimbare nu a fost hotărâtă de Alexandros Stavropoulos. Poate că i-a fost sugerată de unul sau mai mulţi "naşi" care exercită o mare influenţă asupra acestor utopişti sângeroşi.

— De ce credeţi că s-a produs acea schimbare?

Americanul zâmbi ironic.

— În multe ţări, vechii troţkişti au prins gustul capitalismului. Unii au devenit directori de ziare, oameni de afaceri, politicieni ai sistemului. Dacă teoria mea este exactă, Sadarnapoulos sau Lambros au putut fi tentaţi să-i împingă pe tovarăşii lor să rezolve anumite probleme. Este tentant să ai la dispoziţia ta nişte ucigaşi profesionişti cu un alibi ideologic.

— Aşadar, ideologii luminaţi ai grupării 17 Noiembrie credeau că luptă contra capitalismului, dar de fapt îi protejau pe oamenii politici sau pe afaceriştii corupţi, nu?

Nu prea mai semăna cu lupta revoluţionară...

— Cam aşa ceva, admise John Hill.

— "Verişorii" nu au descoperit nimic în direcţia asta?

— "Verişorilor" puţin le pasă, ripostă americanul. Ei voiau să-l răzbune pe generalul Saunders şi să arate că un general britanic nu poate fi atacat fără grave consecinţe. Pe ei i-au interesat însă doar executanţii. Grecii au colaborat doar până la un anumit punct, apoi s-au oprit. Moartea lui Panos Gavras demonstrează că mai există membri ai grupării teroriste care sunt bine plasaţi şi sunt capabili de orice ca să se protejeze.

— Asta ar însemna că asasinii din 17 Noiembrie dansau pe o muzică scrisă de alţii...

— *Right*, aprobă americanul.

Începuse să plouă, iar ei se adăpostiră în interiorul tavernei, unde putură să bea o cafea espresso destul de bună.

Sub ploaia deasă, Atena era şi mai sinistră.

— De ce vreţi cu orice preţ să-l găsiţi pe presupusul "naş"? întrebă Malko. Oricum grecii i-au prins pe asasinii lui Richard Welsh.

John Hill răspunse imediat:

— Sunt sigur că, încă *de la început*, acest "naş" este cel care hotărăşte cine trebuie să moară. Ca să-i întindă cursa lui Welsh a fost nevoie de multe informaţii precise care nu puteau fi obţinute decât de la Establishment. Foarte puţini cunoşteau că Welsh face parte din CIA. Era un tip extrem de prudent. Ancheta a arătat că agresorii îi cunoşteau la perfecţie toate mişcările şi obiceiurile...

— Ce aşteptaţi de la mine? întrebă Malko.

— Vreau să faceţi o anchetă independentă. Fără participarea grecilor. Altfel riscaţi să vă pună beţe în roate.

— Va fi foarte dificil. Nu am prea multe contacte în Atena. De unde aş putea să încep?

— Am o idee, mărturisi Hill. La ambasadă, există o interpretă greco-americană, Martha Adonis. Este profesoară de engleză la Universitatea Americană din Atena. Am rugat-o să studieze dosarul extremei stânga greceşti din ultimii patruzeci de ani şi se pare că are ceva idei interesante.

— Ce fel de idei?

— Potrivit studiului întocmit de ea, toate grupulețele anarhiste, troțkiste și comuniste s-au regrupat la Paris între anii 1960 și 1974. În 1967, când a fost lovitura de stat a coloneilor, grecii simpatizanți ai stângii s-au refugiat și ei acolo, primiți de prietenii lor francezi și au lansat rezistența armată contra coloneilor.

În mod curios, prima revendicare a omorârii lui Richard Welsh a fost trimisă ziarului francez de extremă stânga "*Liberation*" al cărui director este un vechi maoist.

— Și cum i-a parvenit acea revendicare?

— A fost adusă la redacție de o tânără grecoaică, Eleni, care era pe atunci amanta lui Jean-Paul Sartre. Știți, filosoful care proclama că anticomuniștii erau niște câini.

— Jean-Paul Sartre este mort, remarcă Malko. Ce s-a întâmplat mai târziu cu acea Eleni?

— Nu știm. Multă vreme am crezut că Sartre și Serge July sunt legați de gruparea 17 Noiembrie, dar nu a fost așa. Eleni era contactul teroriștilor la Paris.

— Dacă ea a dispărut, nu ne rămâne nici o pistă, făcu Malko.

— Păi știm că Martha Adonis a găsit un grec ce locuia pe atunci la Paris și care milita contra coloneilor. Era un troțkist pe nume Dimitri Kochilas. El s-a întors la Atena când a fost restabilită democrația. Tipul a părăsit politica pentru a se ocupa de jurnalistică și profesorat. Acum s-a pensionat și locuiește în insula Egina, aflată la o oră și jumătate de portul Pireu. Dacă dorim să-l găsim pe "nașul" grupării 17 Noiembrie va trebui să căutăm în acea epocă. Acest Kochilas știe poate cine se ascunde sub numele lui Sadarnapoulos și Lambros.

— Credeți că va vorbi? făcu sceptic Malko.

Americanul luă un aer gânditor.

— Merită de încercat. Martha Adonis a vorbit deja cu el la telefon. I-a spus că lucrează pentru un universitar american, ce pregătește o teză asupra politicii grecești. Tipul este dispus să vă primească.

Malko schiță un zâmbet.

— Martha Adonis crede că sunt chiar un universitar american?

— Da. A fost înştiinţată de către ataşatul cultural. Numele meu nu este amestecat. O să o plătiţi cu o sută de euro pe zi. În acest moment, vă aşteaptă în holul hotelului *Saint-Georges* ca să organizaţi voiajul în insula Egina.

— Cum o voi recunoaşte?

John Hill îi adresă un zâmbet complice.

— Are cei mai frumoşi ochi din Atena, un trup de nimfă şi părul blond şi scurt.

* * *

Într-adevăr nu puteai trece pe lângă Martha Adonis fără să-i remarci ochii. În ciuda părului blond scurt şi a bustului modest, tânăra femeie era extrem de seducătoare. Imediat ce intră în holul hotelului, Malko o observă stând cuminte pe o canapea.

El se apropie.

— Miss Adonis?

Tânăra grecoaică înălţă către el nişte ochi magnifici, de un verde incredibil ce contrastau superb cu gura cărnoasă şi roşie.

— Da, eu sunt. Sunteţi Malko Linge?

— Chiar aşa.

— Vă aşteptam. Doriţi să stăm puţin de vorbă?

— Cu plăcere. Ce-ar fi să ne instalăm la bar?

Ea porni înainte, iar el putu să-i admire spatele perfect cambrat. Barul era complet pustiu. Malko se hotărî să serbeze sosirea sa în Grecia cu o sticlă de Taittinger, în timp ce Martha Adonis îl observa cu mâinile puse pe genunchi, cuminte ca un îngeraş.

— Veniţi pentru prima oară în Grecia?

— Nu.

— Doriţi să vorbim despre Dimitri Kochilas cu care ne vom întâlni mâine?

— Desigur.

— Este un bărbat foarte drăguţ şi amabil. Nu vine decât foarte rar la Atena. Cunoaşte însă perfect politica greacă.

— Este un simpatizant de stânga?

Martha zâmbi.

— Toţi intelectualii sunt de stânga, în Grecia. Asta din cauza celui de Al Doilea Război Mondial, a războiului civil din 1946–1949 şi a dictaturii coloneilor. Kochilas a participat la rezistenţă ca toată lumea, între anii 1969 şi 1974, iar mai apoi a devenit profesor şi ziarist. E un pacifist convins şi este foarte bine informat.

— Voi fi fericit să-l cunosc. Îmi va fi extrem de util pentru teza mea.

— Mâine vom pleca la Egina, la ora zece. Există tot timpul vaporaşe care pleacă din portul Pireu. Acolo va trebui să închiriem o maşină căci locuieşte departe de port.

— Nici o problemă, făcu Malko. Mă voi ocupa eu de asta.

Băură şampanie şi mai discutară pe alte teme până când Martha se ridică şi îi întinse mâna.

— Pe mâine.

Rămas singur, Malko se ocupă să găsească o maşină, apoi privi cum apune soarele după Acropole. Peste oraş plutea un strat gros de smog ce înăbuşea larma claxoanelor. El urcă în camera sa. Telefonul suna. Răspunse, dar la capătul firului nu era nimeni. Atunci luă dosarul pregătit de John Hill şi începu să-l citească.

După două ore era ameţit de cap de atâtea nume greceşti. Un lucru era sigur: ucigaşii din această grupare acţionaseră întotdeauna cu un sânge rece extraordinar şi nu manifestaseră nici o remuşcare. Asasinaseră victimele ca şi cum ar fi tras în nişte ţinte la moşi. Iar şeful lor, Alexandros Stavropoulos, se înconjura cu un zid de nepătruns, pretinzând că nu ştie absolut nimic, deşi amprentele sale au fost găsite într-o ascunzătoare de arme a teroriştilor. Poliţia greacă găsise alte amprente şi în vila sa din Lipsi, al căror proprietar nu putuse fi indentificat.

Malko se culcă fără să cineze. Ştiind care era nivelul bucătăriei greceşti, nu pierdea mare lucru.

Sunetul telefonului îl trezi în plină noapte. El ridică receptorul dar nici de astă dată nu răspunse nimeni. Acele luminoase ale ceasului său indicau ora trei dimineaţa. Încercă să adoarmă din nou, încercând să alunge din minte o idee neplăcută. Potrivit dosarului, în cel puţin două cazuri, asasinatele fuseseră precedate de apeluri anonime.

Nu putea însă fi luat ca țintă chiar din prima clipă! Cu greu reuși să adoarmă gândindu-se dacă va reuși să găsească vreo pistă în Egina ca să poată ajunge până la misteriosul "naș" ce trăgea toate sforile organizației 17 Noiembrie.

Capitolul III

Vaporul se îndepărta majestuos de portul Pireu, după u
şuier scurt de sirenă. Marea era ca uleiul, iar Malko, dup
ce-şi lăsase Opel-ul închiriat în cală, se urcase pe punt
unde se întâlni cu Martha Adonis.

În depărtare se zăreau deja contururile insulei Egina
Tânăra sprijinită de balustradă se întoarse către Malko.

— Aţi dormit bine? îl întrebă ea.

— Aproape. Din păcate am fost trezit de un telefo
anonim pe la ora trei dimineaţa.

O licărire de surpriză trecu prin minunaţii ochi verzi a
fetei.

— O, şi eu la fel!

Intrigat, Malko sugeră cu un zâmbet:

— Poate e vorba de vreunul dintre iubiţii dumneavoastră.

— Eu nu am nici un iubit, spuse rece Martha Adonis, ş
nici unul nu şi-ar permite aşa ceva.

Malko nu mai insistă. Renunţă să se mai gândească l
asta. În profesia sa nu existau coincidenţe şi, din nefericire
teoria lui John Hill cu privire la partea subterană a grupării 1
Noiembrie i se părea plauzibilă şi nespus de neliniştitoare

Dacă apelurile erau ceea ce credea el că sunt, însemna că se știa deja cine este el și ce făcea la Atena. Desigur, nu intrase incognito în Grecia și cei din EYP îi reperaseră prezența. Dar, în principiu, EYP nu avea nici o legătură cu 17 Noiembrie...

Cei doi nu mai discutară prea mult în timpul scurtei traversări. Martha Adonis părea că visează cu ochii ațintiți în largul mării. Vaporul își încetini viteza când intră în port. Egina semăna cu toate celelalte insule grecești, cu portul ei mic, casele albe și solul pietros. Malko își recuperă mașina, iar Martha îl ghidă. Ei urcară o colină modestă ce domina portul, pe lângă zidurile de piatră ce delimitau o zonă aridă în care se aflau câteva case izolate. Fură nevoiți să ceară de trei ori lămuriri asupra drumului și, în cele din urmă, ajunseră în fața unei case vechi, înălțată pe un promotoriu de unde se vedea marea.

Martha trebui să strige de câteva ori, până apăru un bărbat îmbrăcat cu o cămașă veche și un pantalon fără formă.

— Este Dimitri Kochilas, spuse tânăra după ce schimbă câteva cuvinte cu el. Vă urează bun venit.

Dimitri Kochilas se apropie de Malko, îi strânse mâna și îl întrebă în franceză:

— *Vous parlez français?*

— Da, răspunse Malko.

— Bun, atunci va fi mai ușor să ne înțelegem.

Bărbatul avea chipul turtit ca al unui slav, ochi veseli și dinți care se încălecau îngrozitor de parcă s-ar fi bătut ca să iasă din gură. El îi pofti pe Malko și pe Martha să ia loc la o masă de lemn, instalată sub un umbrar în fața unor ferestre închise cu obloane. El dispăru o clipă și se întoarse cu o sticlă de vin alb, cu trei pahare și niște biscuiți. Curând, din grădină, își făcură apariția mai multe pisici care încercară să participe și ele la conversație. Grecia era plină de pisici, erau cu miile, majoritatea destul de bine tratate.

Ei ciocniră paharele și Dimitri Kochilas puse paharul pe masă.

— Martha Adonis mi-a spus că lucrați la o teză ce se referă la politica din Grecia. Ce anume doriți să știți?

Frustrată prin faptul că nu putea traduce, Martha scoase un pachet de ţigări şi Malko îi aprinse una cu bricheta sa Zippo cu blazon, înainte să răspundă:

— Mă interesează mai ales povestea recentă a stângii din ţara dumneavoastră. Aţi făcut parte din ea?

— Bineînţeles. Eram doar ameninţaţi de dictatură. În anii şaizeci, toată lumea coabita cu Partidul Comunist Grec. Chiar şi regele Constantin.

— Cum s-a născut extrema stângă? îl întrebă Malko.

— Mai întâi, în asociaţiile studenţilor eleni din Paris, la începutul anilor şaizeci. Erau laolaltă comunişti, troţkişti, anarhişti. În 1967 a fost creată „Mişcarea de la 29 Mai" în care erau mulţi troţkişti. Dar ştiţi cum sunt aceştia. Se ceartă întruna între ei. Atunci, doi ani mai târziu, în 1969, a avut loc o sciziune şi s-au născut două entităţi diferite: EKKE şi LEA. În acelaşi timp, a apărut şi un alt grup de stânga ce avea în fruntea lui pe Simitis, actualul prim ministru şi şef al Pasok. Acest grup s-a numit Dimokratiki Amyna. În 1969, a devenit „Mişcarea de la 20 octombrie" în care am intrat şi eu.

— Eraţi mulţi adepţi?

— Vreo şaizeci.

În timp ce vorbea, grecul sorbea liniştit din vinul său alb, cu aerul maliţios al unei maimuţe, mângâind distrat câte o pisicuţă.

— Şi ce făceaţi acolo? întrebă Malko.

Dimitri Kochilas zâmbi.

— Rezistam. Eu transportam şi stocam valize pline cu dinamită, detonatoare, paşapoarte false, pentru cei ce plecau în Grecia să comită atentate contra dictaturii coloneilor.

În cele din urmă, bătrânul părea încântat că poate să-şi povestească viaţa sa aventuroasă. Până atunci nu se vorbise nimic despre 17 Noiembrie.

— Şi ce s-a întâmplat cu extrema stângă combatantă?

— În 1975 am dizolvat mişcarea şi ne-am întors în Grecia, răspunse Kochilas. Nu mai aveam motiv să continuăm lupta armată.

— Totuşi unii au continuat-o, remarcă Malko.

Dimitri Kochilas se făcu că nu înţelege.

— Care anume?

— Membrii grupării 17 Noiembrie.

Bătrânul grec rămase tăcut, parcă dus pe gânduri, mai bău puțin vin și mângâie o mâță ca și cum nu ar fi avut chef să răspundă.

Martha Adonis era și ea în așteptare. Malko își spuse că ar trebui să forțeze nițel lucrurile.

— Ați făcut cumva parte din acea grupare? întrebă el cu un glas indiferent.

Martha Adonis tresări și îi aruncă o privire îngrozită, de parcă ar fi spus o blasfemie. Dar Kochilas se mulțumi să zâmbească.

— Am fost acuzat de asta în 1976. Șeful KYP[1] m-a convocat și m-a acuzat că am participat la uciderea lui Evangelos Mallios.

Lui Malko nu-i venea să își creadă urechilor. Era prea frumos ca să fie adevărat.

— Cine era Evangelos Mallios?

— Unul dintre cei mai cumpliți torționari ai dictaturii coloneilor. A fost a doua persoană executată de membrii grupării 17 Noiembrie.

— Dar de ce ați fost acuzat de moartea lui? se miră Malko.

— În acele timpuri, eram jurnalist la *Te Vima*. Publicasem știrea despre moartea lui Mallios și mi s-a trimis o fotocopie a revendicării acesteia de către 17 Noiembrie. O aveam într-o borsetă alături de alte hârtii și într-o zi am pierdut borseta. Am fost convocat de poliție și acuzat de participare la crimă. Din fericire, semnalasem deja pierderea, adăugă el zâmbind. Dar telefonul meu a fost mult timp supravegheat. KYP era convins că fac parte din 17 Noiembrie.

— De ce?

Dimitri Kochilas izbucni într-un râs vesel.

— Păi, pentru că sunt tâmpiți, făcu el. De la bun început, poliția a fost convinsă că gruparea asta a fost creată de membrii Mișcării 20 Octombrie, din care făceam și eu parte. În realitate, a fost creată din sciziunea grupării LEA, o

---

1. Organizația de contraspionaj a cărei succesoare a fost EYP (n.a.)

organizaţie troţkistă cu mult mai radicală, din care făcea parte Stavropoulos.

— L-aţi cunoscut?

— Foarte vag. La Paris toţi se cunoşteau din vedere. Participam la aceleaşi manifestaţii şi la aceleaşi întruniri. De altfel, când am avut între mâini revendicarea morţii lui Richard Welsh, am ştiut imediat că 17 Noiembrie se formase la Paris.

— De ce?

Grecul goni pisica ce încerca să i se urce pe umăr.

— În acea revendicare, utilizau cuvântul „tract".[1] Nu este un cuvânt grecesc. Ar fi trebuit să folosească cuvântul *plakirixis*. Deci erau persoane care trăiseră la Paris. Cum nu putea fi vorba de ai noştri, nu puteau fi decât ceilalţi, din LEA.

Malko îl asculta cu atenţie. Acest bărbat era o memorie vie. Datorită lui ar fi putut ajunge pe urmele misteriosului „naş".

— Văd că sunteţi la curent cu o grămadă de lucruri. Ştiţi cumva cine l-a ucis pe Richard Welsh? întrebă el.

— Panos Gavras a mărturisit că era vorba de patru inşi: Stavropoulos care a tras, Parlos Serifis, care stătea de pază, un anume Sadarnapoulos şi Anna, o străină. Pentru Mallios sunt ceva mai sigur. Acesta nu a murit imediat. A apucat să spună „Psilo este cel care m-a avut".

— Cine era cel mai mare?

Dimitri Kochilas râse malitios.

— Alexandros Stavropoulos măsura un metru optzeci şi patru... Nu era singur. Cu el era o femeie înaltă, blondă şi foarte frumoasă, pe nume Anna. Aceea care l-a însoţit în executarea lui Welsh.

— A fost identificată?

— Nimeni nu-i cunoaşte adevăratul nume. Era nemţoaică, se pare. Se spunea că venise să lupte în mişcarea de rezistenţă şi că a fost capturată şi torturată de Mallios. Aşa că s-a întors să se răzbune. S-ar putea să fie doar o legendă, adăugă bătrânul zâmbind.

---

1. Manifest (n.a.)

El tăcu şi îşi mai turnă nişte vin. Malko voia să-i pună întrebarea cea mai importantă.

— În acel grup, LEA, erau mulţi membri?

— Vreo douăzeci.

— Era şi Alexandros Stavropoulos printre ei?

— Da.

— Şi vă mai amintiţi şi alte nume?

— Nu. Eram mai mulţi troţkişti care nu se amestecau cu ai noştri.

— Şi Stavropoulos era şeful lor?

După o lungă tăcere, grecul spuse:

— Nu, nu cred. Adevăratul şef era un tip pe care nu-l vedeau niciodată şi pe care nu-l ştiam decât după pseudonim: Lambros.

Pulsul lui Malko făcu un salt uriaş. Se potrivea perfect cu raportul înaintat CIA-ei de către colonei.

— Şi nu s-a aflat niciodată cine era el? insistă Malko.

Dimitri Kochilas făcu un gest evaziv.

— Nimănui nu-i păsa să afle... Desigur că dacă ar fi cercetate toate documentele din acea epocă s-ar putea afla până la urmă cine se ascundea sub acest nume. Dar la ce bun?

— Aşadar, consideraţi că 17 Noiembrie a fost format din activişti proveniţi din LEA?

— Da. Şi cred că au greşit când au hotărât să continue lupta armată, spuse bătrânul.

Malko începea să înţeleagă din ce matrice apăruse organizaţia teroristă. Un mic grup de troţkişti duri şi secreţi. El privi ochii interlocutorului său. Cum ar fi putut să-l întrebe?

Martha Adonis arbora o atitudine aproape reprobatoare. Ea spuse brusc:

— Domnul Kochilas trebuie să fie obosit. I-aţi pus atâtea întrebări...

— Este extrem de interesant, răspunse Malko.

El se întoarse către grec şi-i spuse zâmbind:

— Aş vrea să vă mai pun o ultimă întrebare.

— Aţi vrea să ştiţi cine este Lambros, nu? făcu grecul.

Deci înţelesese totul. Malko încercă să dreagă niţel lucrurile.

— Nu numai el mă interesează. M-ar interesa să știu cine erau cei ce formau nucleul dur. Este interesant din punct de vedere istoric.

După expresia din ochii grecului se vedea că nu crede o iotă din ce spunea el, dar Kochilas dădu din cap și spuse:

— O să mai caut. În amintirile mele și în hârtiile mele vechi. Veniți din nou mâine, dacă vreți. Nu sunt însă sigur că vă voi putea satisface curiozitatea.

Ei își strânseră cu putere mâinile, iar Dimitri Kochilas îi însoți până la mașină, urmat de pisicile sale.

În timp ce se îndreptau spre port, Martha Adonis întrebă:

— Sunteți satisfăcut?

— Acest om este fascinant, recunoscu Malko.

Ea îl privi cu coada ochiului.

— Se pare ca vă interesează mult 17 Noiembrie.

— Da, printre altele.

— De ce? Este doar o istorie terminată. Au fost toți arestați. Este cumplit pentru preotul Gavras să aibă trei fii în închisoare, dintre care unul, mutilat. I-am văzut fotografia în ziar. Pare un om atât de bun...

— Fiii săi nu erau la fel de buni ca el, observă prudent Malko.

— Erau doar niște idealiști, îi tăie vorba tânăra. Și apoi poate că nu au făcut chiar tot ce pretinde poliția. Poate au fost torturați...

Malko avu o tresărire interioară. Martha Adonis părea absolut serioasă. Cum oare de lucra pentru Ambasada americană?... El o întrebă surâzând:

— Credeți că au avut dreptate să ucidă oameni?

— Depinde de ce fel de oameni e vorba. Mallios era un călău sadic. Iar americanii i-au ajutat mult pe colonei. Meritau să fie pedepsiți.

— Dar celelalte victime? Și ele meritau să moară?

De astă dată, Martha Adonis nu mai răspunse și rămase închisă în ea. Până ajunseră la vapor, nu mai vorbiră nimic.

* * *

Așezat pe o bancă plasată la marginea promotoriului care era la marginea grădinii sale, Dimitri Kochilas contempla

marea, cu sticla de vin lângă el și cu o pisică pe genunchi. Deși era încă frumos afară, simțea că-i este frig. Ca și cum ar fi fost bolnav. Știa prea bine de ce-l tulburase atât de mult discuția cu acei străini. Prea multe amintiri îi reveniseră în memorie. Amintiri din epoca în care era tânăr și idealist naiv.

Numele citate evocau altele. Unii mai trăiau, alții muriseră. Acest lucru redeșteptase vechea dilemă pe care el crezuse că a îngropat-o în străfundul conștiinței sale. Când fusese acuzat de uciderea lui Evangelos Mallios, el se interesase de gruparea 17 Noiembrie, încercând să afle mai mult, pentru liniștea sa personală. În acele vremuri era ușor. Rezistența era încă proaspătă și cei ce se refugiaseră la Paris păstrau contactul între ei. Nu-i trebuise prea mult să afle cine îi omorâse pe Richard Welsh și Evangelos Mallios. Putuse chiar să reconstituie rețeaua de susținere care făcuse posibile cele două execuții.

Apoi, se punea întrebarea: ce să facă? Într-o zi, într-o tavernă din Exarchia, el se aflase din întâmplare la o masă alăturată de masa la care stătea Alexandros Stavropoulos în compania unei femei. Ei doi nu se mai văzuseră de la Paris și se îmbrățișaseră călduros înainte de a schimba câteva informații. Kochilas îi spusese că era ziarist și Stavropoulos, că era profesor. Femeia era franțuzoiacă. Înainte să se despartă, cei doi schimbaseră cărțile de vizită. Abia după ce se despărțiră, Dimitri Kochilas privise cartea de vizită: pe ea era numele lui Michaelis Conomou, 44, strada Voutza, Atena.

Pe loc, dispărură ultimele dubii. Alexandros Stavropoulos era *Psilo,* asasinul lui Welsh și al lui Mallios. Desigur, ar fi trebuit să meargă imediat la poliție, dar nu o făcuse. Tăcuse în numele unei îndepărtate solidarități din rezistență. Nu încercase să-l mai revadă pe Stavropoulos, dar în timp ce 17 Noiembrie continua să revendice alte și alte execuții simțea că acea continuare a „luptei armate“ era șocantă într-o țară democratică, semănând din ce în ce mai mult cu o activitate de tip mafiot. Și, în continuare, a tăcut. Din delăsare, nu din lașitate. Doar nu avea să schimbe el lumea, chiar dacă acei oameni îl dezamăgeau atât de mult.

Vizita acelui „istoric“ îl readucea înaintea *dilemei.* Și de astă dată, el se întrebă dacă nu avea să treacă dincolo de

linia roşie. În cursul acelei conversaţii, el înţelesese că cineva, undeva, încerca să reconstituie adevărul. Vorbind cu el, şi-ar fi descărcat conştiinţa şi s-ar fi făcut dreptate. Avusese întotdeauna oroare de oamenii care îşi trădau idealurile. De cei care îşi renegau visurile tinereţii.

El îşi termină de băut sticla cu vin, goni pisica de pe genunchi şi se îndreptă spre casă fără grabă.

Poate că străinul acela nici nu se va mai osteni să-l caute.

* * *

— Ce-ar fi să cinăm undeva? îi propuse Malko Marthei Adonis.

Se lăsase deja noaptea când sosiră în portul Pireu.

— Dar este încă prea devreme! exclamă tânăra.

În Grecia nu se cina niciodată mai devreme de zece seara.

— Bine, atunci să mergem să bem ceva, sugeră Malko.

Cei doi ajunseră în piaţa Kolonaki şi intrară în cafeneaua *Likourici*. Martha nu prea era în apele ei. Comandă în silă un scotch whisky Defender cu gheaţă.

— Ce aveţi? Sunteţi obosită?

Tânăra răbufni brusc:

— Sunteţi într-adevăr un profesor universitar?

— De ce mă întrebaţi?

— Pentru că puneţi nişte întrebări foarte ciudate. Parcă aţi fi poliţist... Am văzut eu bine că tot ce vă interesează este gruparea 17 Noiembrie. Lucraţi cumva pentru CIA?

Luat prin surprindere, Malko rămase tăcut. Martha Adonis se uita la el cu un aer ostil. El îşi spuse că deoarece fragila acoperire se făcuse deja ţăndări, era inutil să continue minciuna.

— Aveţi dreptate. Nu sunt un istoric. Lucrez pentru guvernul american.

Martha privea fix paharul cu whisky pe care i-l adusese chelnerul.

— Nu înţeleg ce anume căutaţi, spuse ea vizibil tulburată. Toţi membrii grupării 17 Noiembrie au fost arestaţi. Acum se află în mâinile justiţiei.

— Unul dintre ei, Panos Gavras, a fost asasinat acum două zile, în patul lui de la spital, remarcă Malko. A fost un asasinat îndrăzneţ care a necesitat numeroşi complici.

— Şi vreţi să-l găsiţi pe asasinul lui? Şi-a meritat soarta, doar i-a denunţat pe toţi tovarăşii lui, pe toţi prietenii.

Evident, era un punct de vedere interesant. Malko încercă să înmoaie ostilitatea Marthei.

— Martha, eu nu încerc să aflu cine l-a ucis pe Gavras, ci de ce l-a ucis?

Ea îl privi perplexă.

— Dar tocmai v-am spus de ce!

Malko zâmbi.

— Eu nu cred că este vorba de o simplă răzbunare. Cred că a fost omorât ca să nu vorbească. Ca să nu spună cine este în spatele lui Alexandros Stavropoulos.

Martha ridică din umeri neputincioasă.

— Dar este o prostie! Dacă această persoană există, Stavropoulos o cunoaşte. Ne-ar putea spune numele ei.

— Stavropoulos este un pur, un iluminat ca acei kamikaze islamişti. El nu va vorbi ci se va supune vechii legi troţkiste a secretului. Panos Gavras nu era troţkist.

— Şi ce schimbă acest lucru? Chiar dacă ar exista un asemenea om, toţi ceilalţi se află la închisoare.

— Dacă în umbră se află un creier care i-a indicat toate victimele lui Stavropoulos, acest personaj trebuie să plătească şi el.

În loc să răspundă, Martha bău niţel whisky. Ochii verzi erau atât de întunecaţi, încât Malko nu se putu abţine să nu spună:

— Sunteţi încă şi mai frumoasă aşa înfuriată...

Tânăra femeie, surprinsă, se aprinse la faţă. Privirile li se încrucişară o clipă, iar ea întoarse capul.

— Mulţumesc, spuse ea cu un glas nesigur. Acum va trebui să plec. Mâine nu mai pot să vă însoţesc. Am cursuri, adăugă ea în fugă.

După o scurtă strângere de mână, ea ieşi din cafenea de parcă ar fi fugărit-o cineva.

Malko o privi cum dispare în mulţime. Era clar că îi displăcea ancheta lui. Spera ca să nu împrăştie în toată

Atena vestea ca CIA era pe urmele lui Lambros.

Cât despre întâlnirea de a doua zi cu Dimitri Kochilas, putea să se descurce şi fără ajutorul ei.

* * *

Malko simţi un miros de ars în apropiere de casa lui Dimitri. După un ultim viraj, văzu portalul. Era deschis la fel ca în ajun, dar în grădină se aflau două vehicule: o maşină a poliţiei şi una a pompierilor.

Simţi cum îi îngheaţă sângele în vene.

Când coborî din maşină, mirosul de ars fu şi mai pregnant. Casa lui Dimitri Kochilas arsese. O parte din acoperiş era prăbuşită, iar obloanele de lemn încă mai ardeau mocnit. Prin găurile hâde ale ferestrelor se zărea interiorul devastat de flăcări şi de apa pompată de echipa de intervenţie. Malko se apropie de un poliţist şi-l întrebă:

— Unde este domnul Kochilas?

Poliţistul îl privi încurcat şi spuse într-o engleză stâlcită:

— Casa a luat foc azi-noapte. Domnul Kochilas este mort. A fost găsit trupul lui. Probabil că a murit asfixiat în timp ce dormea. Sunteţi un prieten?

Malko simţi că i se face rău.

— Da. Aş putea să arunc o privire înăuntru?

— Da.

— Se ştie cum a izbucnit focul?

— Probabil din cauza unui scurtcircuit.

Malko se apropie de una din ferestre. Nu mai rămăsese nimic din mobilier. Arsese totul până la zidurile din piatră. Dacă grecul avusese vreo arhivă, totul se prefăcuse în cenuşă. Malko îşi aminti de telefoanele nocturne primite de el şi de Martha Adonis. Acel incendiu nu fusese accidental. Era probabil prima măsură defensivă luată de Lambros. Şi puteau urma şi altele, dar îndreptate direct către el.

Capitolul IV

Malko tocmai voia să închidă telefonul, când auzi un *"da"* pe fondul zgomotos de muzică amestecată cu conversaţie. Toată ziua încercase să o găsească pe Martha Adonis, fără nici un rezultat.

— Martha?

— Da.

— Sunt Malko Linge. Vă deranjez?

După o scurtă ezitare, fata spuse cu reticenţă în glas:

— Nu, dar...

— M-am întors azi la Egina, spuse Malko.

— A mers totul bine? întreba Martha cu o indiferenţă ostentativă.

— Nu. Dimitri Kochilas este mort.

La celălalt capăt al firului urmă o tăcere prelungită, apoi Martha întrebă cu vocea alterată:

— Mort! Dar cum aşa?

— Casa lui a ars azi-noapte, iar el a murit asfixiat.

— Dar este îngrozitor!

Părea sincer tulburată. Malko profită de situaţie.

— Aş vrea să vă spun câteva cuvinte în legătură cu cele întâmplate. Este ceva important. Unde vă aflaţi acum?

— În piaţa Kolonaki. Într-o cafenea, cu nişte prieteni.

— Este foarte aproape de hotelul meu, remarcă Malko. Aţi putea să-mi acordaţi câteva minute?

— Dacă insistaţi, da. Sunt acolo unde am fost ieri.

Malko se hotărî să meargă pe jos. Seara era aproape imposibil să găsească un loc de parcare în acel cartier.

Curând o zări pe Martha cu un grup de tineri. Purta o fustă lungă şi o bluză neagră foarte sexy. Superbii ei ochi verzi, accentuaţi de fardul de pleoape, erau încă şi mai spectaculoşi.

— De ce aţi dorit să mă vedeţi? îl întrebă ea vizibil contrariată.

Malko îi înfruntă privirea dură.

— Moartea lui Dimitri nu a fost accidentală, spuse el.

Ea îl privi consternată.

— Cum adică, nu a fost un accident?

— Este vorba de o crimă, făcu Malko. Chiar dacă este greu de dovedit acest lucru. Cineva a ştiut că-l voi vizita şi că urma să mă întorc. L-a ucis ca să nu poată vorbi cu mine din nou.

— Să vorbească despre ce?

— Despre Lambros. Bărbatul care a creat gruparea 17 Noiembrie.

Martha Adonis rămase tăcută câteva secunde, apoi remarcă pe un ton detaşat şi sceptic totodată:

— Chiar dacă ceea ce spuneţi ar fi adevărat, nu mă priveşte pe mine. De ce aţi vrut să mă vedeţi?

— Voiam să ştiu dacă aţi vorbit cu cineva despre acest drum la Egina.

— Nu, făcu ea cu hotărâre.

— Bine. Este tot ce voiam să ştiu. Vă înşelaţi dacă credeţi că acest asasinat nu vă priveşte şi pe dumneavoastră.

Martha tresări.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Aţi primit ca şi mine un telefon anonim în toiul nopţii. S-ar putea crede că deţineţi deja anumite informaţii obţinute cu ocazia vizitei făcute la Dimitri acasă. Cineva ar putea spune că reprezentaţi un pericol. Ar fi bine să mă înşel, dar

dacă apare ceva neobișnuit în viața dumneavoastră, anunțați-mă imediat. Puteți să mă sunați la numărul de celular.

Martha îl privea cu ochii mari de stupoare, apoi spuse:

— Cum ar putea ști cineva de voiajul făcut la Egina?

— S-ar putea ca să fi fost supravegheat tot timpul din clipa în care am pus piciorul în Grecia, răspunse Malko.

— De către cine?

— Organizația 17 Noiembrie a supraviețuit douăzeci și șapte de ani, remarcă el. Chiar dacă mulți membri ai ei au fost arestați, au rămas încă destui liberi. Alaltăieri, am văzut pe un zid din apropierea Ambasadei Americane scris: "La mulți ani, doamnă Bakoiannis". Or, soțul ei a fost asasinat de teroriști exact acum treisprezece ani.

Martha Adonis nu părea prea impresionată.

— Asta nu înseamnă nimic...

— Este adevărat, dar uciderea lui Panos Gavras ne arată că încă mai sunt în libertate anumiți membri care sunt capabili să lovească fără sfială.

— O.K., O.K., făcu tânăra vizibil agasată, să presupunem că ar mai fi rămas câțiva inși în libertate... Ce motiv ar avea să mă atace pe mine?

— Tocmai v-am spus de ce. Ca să vă amuțească definitiv. La fel ca pe Dimitri Kochilas.

Martha îl fulgeră cu privirea.

— Chiar dacă aș cunoaște anumite lucruri, nu m-aș duce la poliție. Eu nu sunt o *nenekos*.

Fata avea cunoștințe istorice. Nenekos era un grec care trădase în favoarea turcilor în vremea războiului de independență al Greciei contra Turciei. Se vedea clar încotro se îndreptau simpatiile ei. Malko făcu un ultim efort:

— Cei care l-au suprimat pe Kochilas nu știau asta.

Cei doi se înfruntară un timp în tăcere, apoi fata zise brusc:

— Mă întorc la prietenii mei.

Malko plecă spre hotelul său, pe străduțele întretăiate de scări. Era perplex. Ideea lui John Hill fusese bună, și în aparență era chiar *prea* bună. Pe de altă parte, șeful centralei CIA nu se gândise că el ar fi putut fi supravegheat încă de la

sosirea sa în Atena. Odată mort Dimitri, lui Malko nu-i mai rămânea mare lucru în afară de două nume de cod, care să-l ajute să descopere o identitate: “Lambros” și “Anna”.

Era prea puțin.

Puțin, poate, dar suficient ca să-i înspăimânte pe cei care, din umbră, continuau să conducă organizația 17 Noiembrie. Erau cei din infrastructura invizibilă care obținuseră douăzeci și șapte de ani de impunitate. Cum putea să progreseze cu atât de puține elemente?

A doua zi avea întâlnire la breakfast cu John Hill. Poate că șeful centralei CIA din Atena avea vreo idee.

* * *

Dolores Ribeiro, lungită în cușeta rulotei, stătea cu ochii ațintiți în plafon, absentă, încercând să umple vidul ce-i pustia sufletul de la moartea amantului ei, Panos Gavras. Din 29 iunie, data accidentului, ea reușise să-l vadă de mai multe ori în parloarul închisorii și chiar să-i telefoneze.

El era pe trei sferturi orb, încă slăbit, iar mâna lui dreaptă era încă înfășurată într-un bandaj gros, dar ea nu contenea să-i spună că-l va aștepta și că va fi întotdeauna îndrăgostită de el.

De zece ani, sentimentele ei nu se schimbaseră încă.

Latura utopistă revoluționară a lui Gavras o atrăsese din prima clipă. Îi amintea de bunicul ei, care intrase voluntar în Brigăzile internaționale în timpul războiului civil din Spania și fusese împușcat de franchiști după luarea Madridului, în fața unui zid pe care încă se mai vedea scris cu litere roșii fragilul slogan «No pasarán»[1].

Când a aflat că Gavras face parte din 17 Noiembrie, Dolores intrase și ea cu entuziasm în organizație. Nu a participat la execuții pentru că Stavropoulos voia ca “executorii” să fie greci. Conducea însă mașinile, participa la reperarea victimelor și la protecția comandourilor. Din nefericire, nu a tras niciodată cu arma. După arestarea amantului ei, fusese interogată, dar a negat orice privitor la

1. Ei nu vor trece (n.a.)

crimele comise de acesta. Cum amprentele ei nu au fost găsite în locurile conspirative, poliţia nu a arestat-o.

Dolores tresări. Auzi un zgomot afară. Sări din cuşetă şi, uitând că este doar în tricou şi slip, deschise larg uşa rulotei şi scrută întunericul din jur. Rulota era instalată într-o periferie a Atenei, la Paleo Psychico. De săptămâni de zile, aştepta să i se dea un semn, căci ştia că în afară de Stavropoulos mai existau şi alţi membri ai organizaţiei. Nu deţinea însă nici o probă. Nu avea nici un număr de telefon, nici un loc de întâlnire, nimic.

Atunci, hotărî să continue a frecventa cu regularitate micul restaurant din Exarchia unde se ducea cu Gavras. Spera să fie contactată.

Machieză de teatru şi de cinema, ea trăia intens, fără a avea multe necesităţi. Pano Gavras nu-i dăduse niciodată bani.

Ca să-şi mai schimbe gândurile negre, ea se hotărî să-şi verifice trusa de machiaj. Atunci descoperi într-un colţ un obiect înfăşurat într-o pânză albă. Înăuntrul ei se afla un Mauser de calibrul 38. I-o făcuse cadou iubitul ei. Era o armă pe care nu o dusese în ascunzătoarea din strada Patmou în urma unei misiuni. Revolverul nu o mai părăsise niciodată. Din fericire, când o percheziţionase poliţia, trusa de machiaj se afla într-un platou de filmare.

Acea armă reprezenta tot ce mai rămânea din iubirea lor şi din viaţa ei trecută. Dolores se întinse iar pe pat cu arma între mâini, aţintită către o ţintă imaginară.

Avea o singură dorinţă – să-şi răzbune amantul. Era convinsă că fusese ucis de americani care nu aveau încredere în justiţia greacă. În încărcător erau nouă cartuşe, suficiente pentru a ucide un fascist. Dar pe care? Ştia că o "execuţie" trebuia minuţios pregătită. În plus, necesita participarea unui mai mare număr de oameni. Dar acum ea era singură. Nu se punea problema de a ataca un obiectiv instituţional, un ambasador sau un oficial. Trebuia să găsească o ţintă izolată, uşoară, şi să arunce arma după folosire. Încetul cu încetul acest gând deveni o obsesie. Ea strânse cu putere patul armei şi deodată simţi un val fierbinte în tot trupul. Atunci jură să-şi răzbune cât de curând iubitul asasinat de fascişti.

* * *

John Hill asculta relatarea lui Malko, concentrat, cu sprâncenele încruntate. Prin fereastra blindată a biroului pătrundea lumina unui soare radios. Ambasada Americană era protejată de o rețea complexă de alarme electronice, de poliția greacă și de pușcași marini care ocupau interiorul clădirii. După 11 septembrie 2001, nici o precauție nu era prea mare.

— Mă neliniștește povestea telefoanelor anonime, zise el. Nu i-am prevenit pe omologii mei din EYP de sosirea dumneavoastră. Nici măcar "verișorii" nu sunt la curent. Așa că rămâne doar poliția de frontieră...

— Fapt care implică niște complicități afurisite, remarcă Malko.

Americanul oftă resemnat.

— Complicități ce datează de multă vreme, sublinie el. Totul a început o dată cu moartea lui Richard Welsh. Gruparea 17 Noiembrie are oameni plasați în sânul serviciilor de informații, care nu au fost niciodată depistați. Prea puțină lume știa că Panos Gavras urma să fie operat la spitalul Evangelistos unde trebuia să stea doar două zile. Acolo era de neatins. Asasinii săi au dat lovitura prea la sigur.

— Au fost identificați?

— Nu. Dar au fost filmați de o cameră video. "Verișorii" ne-au trimis niște fotografii. Iată-le.

El îi întinse lui Malko un teanc de fotografii în alb și negru de calitate medie. Se puteau distinge chipurile celor trei bărbați. Doi erau tineri în uniformă și unul era în civil și părea cam de cincizeci de ani, iar în mână avea o servietă.

— Poliția greacă a difuzat aceste documente? întrebă Malko.

— Nu. Au spus că nu vor să-i alerteze pe suspecți. În realitate, tot ce vor e să nu-i recunoască nimeni. Oricum acești tipi nu par să aibă fișe la poliție. Nu aveau nici cei deja arestați. Ei pot fi recunoscuți de vecini, sau de prieteni. Nedifuzarea acestor documente nu face decât să frâneze ancheta. Doar un miracol ar putea ajuta. Așa cum s-a

întâmplat timp de douăzeci și șapte de ani. Înțelegeți acum de ce v-am chemat la Atena?

— Absolut, recunoscu Malko, dar informațiile sunt prea puține. Au scris ziarele despre incendiul din Egina?

— Nu. Nici un rând.

— Ce-ar fi să-i presionați puțin pe greci?

John Hill tresări ca înțepat de o viespe.

— Ar fi un mijloc sigur de a nu mai afla chiar *nimic*. Ori ne descurcăm singuri, ori ne dăm bătuți și renunțăm. Cu "verișorii" din Anglia treaba stă altfel pentru că sunt în balanță Jocurile Olimpice. Pe moment, grecii consideră problema lor rezolvată. Toată lumea ar trebui să fie mulțumită. Operaționalii din 17 Noiembrie sau la răcoare. Grecia își poate auri blazonul de stat legalist, iar adevărații vinovați rămân la adăpost. Dacă nu-i găsiți dumneavoastră, nimeni nu o va face.

— O persoană îl cunoaște cu siguranță pe "naș". Este vorba de Stavropoulos. Poate va vorbi ca să scadă din pedeapsă.

John Hill clătină din cap.

— Asta speram și eu înainte să-i studiez biografia. Tatăl lui era mâna dreaptă a lui Leon Troțki în anii treizeci. Era stabilit la Paris. Acolo s-a născut omul nostru în 1944. Doi ani mai târziu, tatăl lui trece în altă tabără! În sângerosul război civil din Grecia din anii 1946–'49, era un înfocat susținător al partidului de dreapta! Când a murit în 1965, fiul său, Alexandros, avea douăzeci de ani și suferea de un complex îngrozitor. Era atras în mod visceral către stânga unde i se reproșa trădarea tatălui său. S-a spălat de păcate o dată cu venirea la putere a coloneilor, când a trecut la "lupta armată".

S-a alipit la gruparea din 29 mai, creată la 29 mai 1967 și fu ales șef al ramurii armate. A fost trimis în Cuba la un antrenament militar. Cred că atunci a fost remarcat de unul dintre oamenii ce trăgeau sforile luptei antifasciste.

— Vă gândiți la misteriosul Lambros?

— Da. Stavropoulos avea profilul ideal. Un idiot ce ardea de dorință să răscumpere vina tatălui său. Fu împins înainte și, în timpul dictaturii coloneilor, a fost condamnat în contumacie la cinci ani de închisoare.

— A luptat în Grecia?

— Nu. Se afla încă la Paris pe 17 noiembrie 1974, când a fost revolta studenților de la Școala Politehnică din Atena, ce a dat numele organizației 17 Noiembrie. Ca și cei mai mulți stângiști adunați la Paris, el se întoarce în țară în 1975, după prăbușirea dictaturii coloneilor. Acolo i se pierde urma căci își schimbă numele, devenind Michaelis Iconomou...

Atunci a fost selecționat de Lambros, un autentic troțkist, care considera că lupta trebuia continuată împotriva capitalismului din Grecia.

Șeful Centralei CIA îl privi lung pe Malko și spuse:

— Iată de ce eu cred că Alexandros nu va vorbi și va alege să putrezească în închisoare.

Americanul avea dreptate. Stavropoulos era un "idiot util" și încăpățânat.

— Asta nu ne oferă prea multe posibilități, făcu Malko. Nu știm absolut nimic despre Lambros și misterioasa blondă, Anna.

— O fi nemțoaică?

— Asta mi-a spus Dimitri Kochilas. Dar nici el nu era sigur.

— O să întreb la centrala din Berlin poate se află ceva de la Serviciile de informații germane – BND – promise Hill. Dacă este o activistă de stânga, cu siguranță are un dosar la ei.

— Ar fi o minune să o găsească, neștiind decât pseudonimul "Anna".

Urmă un moment de liniște. Malko înălță capul și întrebă:

— Și eu ce voi face între timp?

— Nu aveți nici o idee?

— Poate că da, dar e ceva cam tras de păr. Mai întâi aș vrea să știu cu cine ați vorbit de intervenția Marthei Adonis ca interpretă?

John Hill se încruntă.

— Cu nimeni.

— Cum ați anunțat-o?

— Am chemat-o prin intermediul consilierului cultural, la universitate sau la ea acasă, nu-mi aduc bine aminte. Ea lucrează des pentru noi, când e vorba de vizitele unor

parlamentari sau a unor oameni de afaceri. De ce mă întrebaţi?

— Cineva a sunat la ea, la câteva ore după ce s-a întâlnit cu mine la hotel. Se pare că era aceeaşi persoană care m-a sunat şi pe mine la miezul nopţii.

— Ce scop ar fi avut acele apeluri?

— Habar n-am, mărturisi Malko. Ori au vrut să ne repereze, ori să ne intimideze. Aşadar, încă de la prima mea întâlnire cu ea, se ştia că avea să lucreze pentru mine. Acest fapt implică şi alt lucru: cineva din interiorul ambasadei lucrează ca agent dublu. Cineva a fost înştiinţat de venirea mea aici.

— În interiorul ambasadei? strigă îngrozit John Hill. Dar este imposibil!

— De ce? Doar este o operaţiune "deschisă". Cine va spune că nu a putut fi vorba de o recepţionistă care are legături cu teroriştii? A fost cazul de la Ambasada Franţei, am citit în dosar. În clipa în care am pus piciorul aici, am fost luat la ochi şi atunci se descoperă şi existenţa Marthei Adonis. Pare logic. Ce aţi fi făcut în locul lor?

— Aş fi încercat să îi pun telefonul sub urmărire, ca să pot urmări ancheta dumneavoastră.

— Bingo! aprobă Malko. Poate chiar asta s-a întâmplat. Înainte să vă expun ideea mea, aş vrea să vă întreb ceva. Aveţi pe cineva de la T.D [1] care ar putea verifica linia Marthei Adonis? Să vadă dacă nu găseşte vreun *bug* [2].

— Pot chema mâine un specialist din Frankfurt. Nu mi-aţi spus încă ce idee v-a venit...

— Lăsaţi-mă să vă explic.

* * *

John Hill puse pe birou bricheta Zippo, cu care se jucase tot timpul în care ascultase explicaţiile lui Malko, şi recunoscu:

— Mi se pare deosebit de bine gândit.

---

1. Technical Division (n.a.)
2. Un microfon (n.a.)

— Mulţumesc, făcu Malko. Evident, va trebui să o conving pe Martha, dar cred că voi reuşi. Dacă testul va fi pozitiv, va trebui să fim foarte prudenţi...

Dacă manipularea gândită de Malko funcţiona, poate ducea la o pistă, deşi putea avea ca rezultat şi alertarea organizaţiei 17 Noiembrie. Or, trecutul demonstrase că teroriştii loveau fără avertisment tot ce reprezenta o ameninţare la adresa lor. Panos Gavras ar fi putut fi martor cu titlu postum...

Şeful centralei CIA sugeră:

— Poate că ar fi mai prudent să-i aducem pe "babbysitters". Chris Jones şi Milton Brabeck ar fi superîncântaţi să cunoască Grecia.

— În situaţia dată, ar fi mai bine venită discreţia. Mai bine daţi-mi o armă. Cel puţin să pot să mă apăr ca să nu fiu doborât ca un iepure.

— Veţi primi una peste o oră, promise John Hill. V-o trimit la hotel cu un *case-officer*. Acum voi suna la Frankfurt să-mi trimită un *"bug buster"*[1].

— Dacă manipularea mea dă greş, nu-mi rămâne decât să mă urc în primul avion făcu Malko.

1. Un specialist în detectarea microfoanelor de ascultat convorbirile telefonice (n.t.)

Capitolul V

Aflat în echilibru pe un scaun, bărbatul cunoscut sub numele Lambros hrănea peştii exotici dintr-un acvariu. Privea cu atenţie un peşte pisică ce se repezea avid la hrană, înlăturându-i pe ceilalţi. Lui Lambros îi plăcuseră acvariile dintotdeauna. Chiar când era tânăr şi sărac, reuşise să-şi procure unul mic. Stătea cu orele să observe evoluţia peştilor care se fereau, se jucau sau se luptau, într-o linişte totală. La fel ca el. Lambros iubea secretul şi luptele clandestine. Nu-i plăcea să iasă în evidenţă, să vorbească în public. Era ca şi acei peşti. Se mişca repede şi în tăcere, lovind fără să avertizeze.

Odată terminată hrana, el coborî de pe scaun şi se instală pe o canapea cu faţa spre uriaşul acvariu ce ocupa un întreg perete al livingului, pe o lungime mai mare de cinci metri. Era fascinant. Era aproape singurul său lux. Mânca puţin – peşte fript, salată –, nu ieşea practic niciodată, îşi rezolva afacerile telefonând mult şi noaptea urmărea filmele la televizorul dotat cu o uriaşă antenă parabolică. Avea un Mercedes 560 blindat, ca toţi oamenii lui. Dacă nu ar fi avut, ar fi părut suspect. Când îl utiliza, era însoţit de gărzi de corp,

îmbrăcate în negru, înarmate și cu căști radio în urechi. Era simplă rutină. Toți cei bogați foloseau un asemenea dispozitiv. Or, Lambros era putred de bogat. Avea o avere acumulată aproape prin hazard. Profitase din belșug de prietenii săi politicieni și nu ezita niciodată să finanțeze o campanie electorală. Uneori îl cuprindea amețeala când se gândea la milioanele de dolari acumulate. Pentru el era ceva abstract și profita puțin de averea sa. Avea birouri în oraș, în piața Sintagma, care erau moderne și funcționale. Vila sa superbă, construită pe o colină ce domina noul aeroport, cu piscină și livezi de măslini, avea o suprafață locuibilă de 1000 metri pătrați. Acestea erau singurele semne exterioare ale bogăției sale.

Lambros nu dădea niciodată petreceri. Obișnuia să cineze singur cu amintirile lui. Nu își schimbase vechile lui obiceiuri. În străfundul sufletului său, el era tovarășul Lambros, care își consacra tot timpul ideologiei de stânga. Adaptase troțkismul încă din leagăn și îi rămăsese credincios, trist că ideile sale nu au triumfat. Cu modestie, se gândea că aventura 17 Noiembrie era cea mai frumoasă reușită a vieții sale. Era extraordinar faptul că înfruntau forțele capitaliste vreme de douăzeci și șapte de ani.

Dezastrul din ultimele luni nu îl descuraja. Răbdător, el aștepta ca alerta să treacă pentru a putea continua. Aproape nici nu se gândea la cei ce căzuseră. Cei ce cad în lupta politică nu sunt niciodată plânși. Esențialul era să rămână destui în viață, militanți care să poată duce flacăra mai departe.

Cele mai bune momente din viața sa erau atunci când reușea să se eschiveze cu discreție de la o întâlnire secretă.

Și așa, întâlnirile de acest gen erau extrem de rare. Fiind de o prudență maladivă, Lambros nu se încrezuse în nimeni. Foarte rar avea contacte directe, lucrând mai ales prin intermediul cutiilor de scrisori clandestine.

El încetă să se mai uite la pești, calculând în minte câți oameni îi cunoșteau adevărata identitate. Putea să-i numere pe degetele mâinilor. De-a lungul anilor, mulți dintre camarazii lui muriseră. Unii muriseră de moarte bună, în patul lor. Unii se îndoiau, dar nu îndrăzneau să spună nimic.

Cât despre bărbatul care știa totul despre el dintotdeauna, Alexandros Stavropoulos, acesta ar fi preferat să-și înghită limba decât să-l trădeze. Stavropoulos nu ar fi spus niciodată că Lambros mai exista.

Lambros izgoni din minte gândurile neplăcute. Regreta moartea lui Dimitri Kochilas. Nu fuseseră niciodată prea apropiați, dar Kochilas stătuse în banca lui. Poate că reacționase acum prea repede. În schimb, eliminarea lui Panos Gavras era de cu totul altă factură. Reprezentase un risc enorm pentru organizație.

Zgomotul unor pași îl făcu să se întoarcă.

— O, îți admiri încă peștișorii!

Clio, a doua sa soție, îl privea cu un zâmbet tandru. Era cu douăzeci de centimetri mai înaltă decât el. Umplută până la refuz cu silicoane și conservată prin cultură fizică era o femeie superbă. Avea ochi albaștri și nări ce palpitau, dar era complet cretină.

Ea se apropie provocatoare, într-o rochie albastră mulată pe corp, închisă cu nasturi. Lambros o cunoscuse la un dineu dat în cinstea încheierii unei afaceri. Cel cu care negociase afacerea venise însoțit de Clio, o apariție frapantă, care materializa toate fantasmele sale.

După ce o așeză la masa din fața lui Lambros, acesta îi șopti la ureche:

— V-am adus un mic cadou.

„Cadoul", decoltat până la ombilic, îi adresase un zâmbet promițător. Era perfect conștientă de rolul pe care trebuia să-l joace, deși era doar o call-girl obișnuită, soție a unui avocat ce trăgea mâța de coadă. Avocatul închidea ochii la prestațiile tarifate ale nevestei sale, de pe urma cărora avea ce să mănânce. În acea seară, Lambros se întorsese acasă împreună cu Clio, care se arătă foarte pasională. El o revăzu apoi adesea și, încetul cu încetul, văzuse că are mari calități. Era performantă la pat, blândă și destul de fină. Soția lui Lambros murise cu doi ani mai devreme de un cancer la sân, lăsând în urma ei o fiică, Christina. Apoi, spre marea surpriză a unora dintre prietenii săi, Lambros se căsătorise cu Clio ce devenise și ea văduvă. În Grecia, nu puteai trăi cu o femeie, trebuia să te căsătorești cu ea. Bineînțeles, Clio nu știa nimic

despre viaţa secretă a soţului ei şi se mulţumea cu rolul ei social de doamnă a casei. Îi furniza lui Lambros, ori de câte ori voia, prestaţii sexuale de o calitate excepţională.

Clio se lipi uşor de el:

— Nu te-ai uitat destul la peştişorii tăi?

Cu faţa lipită de pântecele ei, Lambros simţi un val fierbinte. Fără să scoată un cuvânt, el începu să-i descheie nasturii rochiei începând de jos. Clio începu să-i desfacă pe cei de sus. După ce toţi nasturii fură descheiaţi, Clio se scutură uşor şi rămase doar în sutien şi slip, ambele din dantelă neagră. Rămânând în aceeaşi poziţie, Lambros o mângâia distrat. Clio ghici ce doreşte şi se lăsă în genunchi în faţa lui. Imediat, el începu să-i frământe sânii în timp ce Clio, cu gesturi de infirmieră, îi descheia pantalonii, eliberându-l.

Lambros uită repede de peştii lui tropicali şi închise ochii ca să se poată concentra la plăcerea sa. Clio punea în joc toată ştiinţa acumulată în anii ei de muncă retribuită, deconectată de orice urmă de sentiment. Era vorba de pură plăcere fizică, ideală pentru a uita. Clio reuşi să-l facă să uite de Dimitri Kochilas, bărbatul care nu ar fi trebuit să moară.

* * *

Specialistul din *Technical Division* semăna cu un reprezentant comercial, roşu la faţa, cu o cravată ţipătoare şi cu nişte pantofi butucănoşi cu tălpi groase. Numai privirea pătrunzătoare, mereu în mişcare, era în discordanţă cu aparenţa lui jovială, un pic vulgară.

Se prezentase sub numele de Frank. Aşezat pe pat în faţa lui Malko, cu o valiză metalică pusă alături, asculta explicaţiile acestuia.

— Trebuie să mergem să vedem locul, spuse el. Este uşor să pătrundem în imobil?

— Nu ştiu, mărturisi Malko.

— Dacă există vreun cod, va trebui să aşteptăm să se întunece, spuse Frank. Am ustensile pentru orice tip de cod.

Un sfert de oră mai târziu, se aflau amândoi în faţa imobilului în care locuia Martha Adonis.

— Am ajuns. Locuieşte la etajul trei. Eu vă aştept în cafenea.

În apropiere se afla o cafenea simpatică. Frank îşi umplu buzunarele cu materialul necesar, lăsându-i lui Malko valiza metalică. Instalat pe terasa cafenelei, el îl văzu pe Frank cum pătrunde în imobil, aparent fără probleme. Primul obstacol fusese trecut. Acum nu-i mai rămânea decât să se roage.

* * *

Martha Adonis se concentra cu greu la lecţia ei de engleză. Nu-i puteau ieşi din cap spusele „clientului" ei. Degeaba îşi tot spunea că acesta a vrut doar să o sperie. Într-un colţ al creierului ei se cuibărise frica.

— Domnişoară, cum se traduce *eleftheros?*

Elevul ei o privea, cu fruntea încruntată, ignorându-i tulburarea. Ea îşi spuse că cel mai bun lucru era să uite totul şi să nu mai accepte nici o colaborare cu Ambasada Americană în afară de traducerile oficiale.

* * *

Malko simţi cum i se măreşte pulsul. Frank tocmai ieşea din imobil şi se îndrepta către cafenea. Acesta se aşeză la masă şi spuse:

— Pot să beau un scotch?

Malko chemă chelnerul şi comandă un Defender, apoi se întoarse către Frank.

— Aţi intrat uşor?

— Da. În timpul zilei, codul este dezactivat, iar uşa de la subsol era încuiată cu o broască obişnuită.

Chelnerul aduse băutura. El bău o treime din pahar, apoi spuse:

— Există ceva... o improvizaţie de amator.

Malko ar fi fost în stare să-l îmbrăţişeze. Raţionamentul său se vădea perfect şi astfel ar fi avut un fir călăuzitor către Lambros.

— Unde se găseşte acea... improvizaţie?

— În cutia de racordare. Este o simplă pensetă terminată cu un fir legat la un radioemițător disimulat într-un colț al pivniței. Un tip de dispozitiv clasic. Mai aveți nevoie de ceva?

— Da. Presupun că dacă ați scos acea pensetă, cei care au plasat-o acolo își vor da seama.

Frank dădu afirmativ din cap.

— *Sure.* Sigur este că nu vor mai auzi nimic... De ce?

— Iată. Aș avea nevoie ca ascultarea să fie întreruptă în noaptea asta, fără ca cei ce au instalat dispozitivul de ascultare să-și dea seama. Iar mâine dimineața, penseta să fie pusă la loc, cum era. Ar fi posibil?

Frank se gândi un timp bătând darabana cu degetele pe masă, apoi dădu afirmativ din cap.

— *Yeah*, s-ar putea aranja. La parter, există o prăvălie cu suveniruri. Numărul este pe vitrină. Cu siguranță că nu este utilizată noaptea. Este suficient să mă întorc diseară și să transfer penseta pe acel număr. Iar mâine dimineață, o voi reinstala pe vechiul număr al casei ce vă interesează.

— Perfect, exclamă Malko.

Americanul părea mai puțin entuziasmat.

— Treaba asta mă forțează să dorm noaptea asta în Atena. Nu era prevăzut în program.

— O să aranjez cu John Hill, îl asigură Malko. În seara asta, pe la ora nouă vă voi aduce aici. Până atunci, o să vă rezerv o cameră la *Saint-Georges.* Astfel, dacă persoana care mă interesează primește vreun telefon în noaptea asta, nu va putea fi ascultată.

— Așa stau lucrurile, într-adevăr, confirmă Frank înainte să dea pe gât restul de whisky.

— Fantastic! făcu Malko.

Manipularea gândită de el începea să prindă contur.

* * *

Malko tresări. În ciuda faptului că televizorul era deschis pe canalul CNN, ațipise. Aruncă o privire pe cadranul luminos al ceasului său. Era ora patru și zece în zori. El formă numărul de telefon al Marthei Adonis. După câteva secunde

numai, el auzi vocea tinerei interprete răspunzând furioasă şi speriată în acelaşi timp.

— *Né.*

Imediat, el puse telefonul în furcă. Era al cincilea apel făcut de el începând cu miezul nopţii. După cum fusese prevăzut, el se întorsese cu Frank pe strada Perikleous şi tehnicianul din CIA intrase cu uşurinţă în imobilul Marthei Adonis, efectuând operaţiunea cerută de Malko. Aranjaseră ca Malko să-l aducă iar la ora şapte dimineaţa.

Malko îşi spuse că este suficient, închise televizorul şi ceru să fie trezit la ora şase şi jumătate dimineaţa. Se ruga ca stratagema sa să funcţioneze.

* * *

De astă dată, Malko era să nu audă telefonul. După escapada matinală făcută în strada Perikleous, adormise frânt. El ridică receptorul cu inima strînsă ca un purice, şi simţi o bucurie imensă când auzi vocea Marthei Adonis.

— Domnul Linge?

— Da, spuse el cu un glas adormit. Cine este la telefon?

— Martha Adonis, interpreta dumneavoastră.

— Ce surpriză! Cu ce problemă mă sunaţi?

— Mi se întâmplă nişte chestii bizare, spuse fata cu un glas nesigur. Aş vrea să stăm de vorbă.

— Cu multă plăcere. Doriţi să luăm masa împreună?

— Da. Unde?

— Cunoaşteţi unde este *Café Armani* de pe strada Miliani?

— Da, dar nu voi fi liberă mai devreme de trei şi jumătate.

Malko puse telefonul în furcă. Îi venea să cânte de bucurie. În inima sa era şi o fărâmă de nelinişte. Manipularea sa putea deveni periculoasă, foarte periculoasă chiar pentru Martha şi pentru el însuşi. Era cazul să ia măsuri de precauţie.

* * *

Malko intră în Ambasada Americană prin strada Kokali, un loc mai discret. John Hill, prevenit din vreme, îl aştepta.

Şeful centralei CIA îl ascultă dezvoltându-şi planul, cu o reticenţă vizibilă.

— Încălcaţi una dintre regulile de bază ale Agenţiei noastre, remarcă el. Puneţi în pericol o persoană „civilă". Dacă i se întâmplă ceva, eu voi fi cel tras la răspundere.

Iar şi iar, CIA era CYA...[1]

— Ştiu asta, recunoscu Malko, dar va fi totul sau nimic. Pur şi simplu, trebuie să fim foarte atenţi, Aveţi disponibili nişte *case-officers?*

— *In principiu,* aceştia nu pot fi angajaţi în acest gen de operaţiuni fără a avea undă verde de la Langley. Cu condiţia ca ei înşişi să fie de acord.

Iată de ce Usama Bin Laden zburda încă voios prin Afganistan... CIA devenise o uriaşă maşinărie administrativă, plină de interdicţii, frânată de reglementări idioate... Liniştea se prelungi. Malko se ridică, zâmbind cam forţat.

— O. K., nu vreau să vă pun în încurcătură. Îmi pare rău, voi renunţa şi eu.

John Hill sări ca ars.

— Nu, aşteptaţi! Găsesc eu o soluţie. La urma urmelor, este vorba de un *presidential finding.* Operaţiunea Lambros este o prioritate pentru Casa Albă.

*
* *

Martha Adonis apăru la *Café Armani.* Silueta mândră şi ochii verzi extraordinari făceau ca toată lumea să întoarcă capul după ea, ca să nu mai vorbim de crupa pe care se mulau nişte blugi mai mici cu un număr. Tânăra interpretă se lăsă să cadă pe banchetă lângă Malko, cu un zâmbet destul de crispat. Avea ochii încercănaţi.

Malko îi întinse lista de bucate.

— Cred că vă este foame...

Ei comandară spaghete cu fructe de mare şi apă minerală, apoi ea scoase o ţigară pe care Malko i-o aprinse cu Zippo. O lăsă să aspire câteva fumuri înainte să o întrebe:

— Ce s-a întâmplat?

---

1. Cover Your Ass! (Protejează-ţi fundul!) (n.a.)

— Toată noaptea am primit telefoane! spuse ea într-un suflet. Nu am putut închide ochii deloc. Mi-e frică.

— Înțeleg, spuse Malko, dar ce vă face să credeți că asta are vreo legătură cu mine?

— Înainte să vă întâlnesc nu s-a mai întâmplat.

Malko își amestecă spaghetele înainte de a remarca:

— Nu vreau să fiu indiscret, dar nu este vorba oare de o problemă din viața dumneavoastră personală?

Tânăra deveni brusc rigidă.

— Nu. Am rupt relația cu perechea mea de mai mult de trei luni. L-am sunat azi dimineață și părea căzut din nori. Am de gând să merg la poliție.

La această ipoteză, Malko nu se gândise.

— Nu cred că este cea mai bună soluție, făcu el prudent.

— De ce?

— Vă amintiți ce v-am spus ultima oară. Cred că ancheta mea legată de gruparea 17 Noiembrie deranjează multă lume. Presupun că cineva vrea să vă descurajeze ca să nu mai lucrați cu mine.

— Dar eu nici nu lucrez cu dumneavoastră, protestă Martha Adonis, care nici nu se atinsese de spaghete.

— E adevărat, dar ei nu au de unde să știe. Se gândesc că poate ați intrat deja în posesia unor informații sensibile.

Martha trăgea nervoasă din țigară.

— Ce fel de informații?

— Ați auzit vorbindu-se de Lambros înainte să vă întâlniți cu mine?

— Nu. E așa de important?

— Extrem de important, sublinie Malko. Acest Lambros pare a fi veritabilul fondator al organizației teroriste, dar sunt puțini cei care îl suspectează și sunt și mai puțini cei care pot să-l identifice sub adevăratul său nume. Dimitri Kochilas era unul dintre aceștia. Din cauza asta este mort acum.

— Credeți că a fost asasinat? întrebă Martha cu voce sugrumată.

— Da.

Conversația lor era acoperită de hărmălaia din cafenea. La masa alăturată se așeză un uriaș cu barbă. Tipul salută zgomotos jumătate din clienți, oameni de afaceri, ziariști, femei frumoase.

Martha se înclină către Malko.

— Îl vedeți pe tipul cu barbă? Este avocatul uneia din victimele grupării 17 Noiembrie. El ar trebui să știe adevărul. De ce nu a spus nimic?

— Habar n-am, mărturisi Malko.

Avocatul puse pe masă două telefoane portabile în timp ce urla la un al treilea, astfel încât nimeni din sală să nu poată pierde un cuvințel din conversația sa... Martha încercă să guste câteva spaghete, privindu-l pe Malko.

— Mai mult ați vârât frica în mine. Totul mi se întâmplă numai din cauza dumneavoastră. În plus, îi detest pe americani.

— Cu toate astea, lucrați cu ambasada lor.

— Am nevoie de bani, mărturisi tânăra. Nu câștig destul. Aici totul este scump. Aș vrea să-mi cumpăr un scuter sau o motocicletă.

Malko o privi în ochi. Fata era sinceră. Părea sfâșiată de sentimente contradictorii. Cât ai clipi din ochi, goli farfuria și puse furculița alături oftând.

— Când sunt nervoasă mănânc prea mult. Ar trebui să mai slăbesc.

— Dar sunteți superbă! făcu Malko. Toți bărbații vă admirau când ați intrat. La fel și eu.

Ea nu răspunse, se uită la ceas și apoi zise:

— Trebuie să plec. Peste o oră am lecție. Sper să nu mai fiu hărțuită de telefoane anonime. Vă rog să nu mă sunați.

— Există un mod foarte simplu ca să știți dacă acele telefoane sunt legate de persoana mea, făcu Malko.

— Cum?

— Vă voi telefona în seara asta sau mâine dimineață. Dacă telefonul vă este ascultat, acest lucru va stârni o reacție.

Martha tresări:

— Să fiu ascultată?! Dar este imposibil. Nu se mai practică asta de la dictatura coloneilor... Acum suntem o țară democrată, iar poliția nu are nici un motiv să spioneze convorbirile.

Fata asta era de o candoare nemaipomenită.

— Eu nici nu am spus că ar fi vorba de poliţie, o corectă Malko. Există o mulţime de tehnicieni capabili să facă aşa ceva. Cum credeţi că teroriştii din 17 Noiembrie îşi obţin informaţiile?

Martha rămase mută un timp, jucându-se cu un cocoloş de pâine, apoi, cu mica cruciuliţă de la gât.

— O, este înspăimântător ce-mi spuneţi! oftă ea. Şi dumneavoastră mă speriaţi.

Malko se stăpâni să nu izbucnească în râs, la gândul că Martha ar lua-o la fugă ca un iepure dacă ar şti că în borseta lui se ascundea un revolver Beretta 92. Simţi că este timpul să ia taurul de coarne.

— Aş vrea să vă fac o propunere, continuă el. Dacă veţi colabora încă o dată cu mine, vă ofer eu un scuter.

Martha rămase cu gura căscată de stupoare.

— Dar trebuie să fie foarte scump!

— Asta nu are importanţă, o asigură el. Vreau să am inima împăcată. Organizaţia pentru care lucrez are mari posibilităţi financiare.

— Şi ce ar trebui să fac? îl întrebă grecoaica prudentă. Sper că nimic ilegal.

— Absolut nimic. E vorba de ceva foarte simplu. Diseară vă voi da un telefon, ca şi cum am lucra împreună. Vă voi spune anumite lucruri. Tot ce veţi face va fi să mă aprobaţi, chiar dacă ce spun eu este inventat.

— Asta-i tot?

— Da.

Ea ezită apoi ridică privirea.

— Bine, accept, dar sper că nu mă veţi vârî în bucluc. După aceea nu vreau să mai aud de dumneavoastră.

— Vă promit, zise Malko.

Martha Adonis se ridică.

— Voi fi acasă începând cu ora nouă seara.

— Aşteptaţi, mai este încă ceva. Mâine am nevoie de dumneavoastră timp de două ore.

— Ce trebuie să fac?

— Vă voi spune diseară, la telefon.

Ea nu mai insistă, iar el o urmări din ochi în timp ce ieşea pe uşă. Ce păcat că era aşa de distantă. El plăti consumaţia,

luă borseta ce conținea revolverul și se îndreptă spre Ambasada SUA ca să pună la punct contramăsurile necesare pentru a evita ca lucrurile să ia o întorsătură nefericită...

*
* *

Martha Adonis răspunse la primul apel. Era exact ora nouă și jumătate.

— Bună seara, zise Malko. Am vești bune. Am găsit adresa bărbatului despre care ne-a vorbit Dimitri Kochilas. Cel care îl poate identifica pe Lambros.

— A, bine! făcu tânăra interpretă cu o voce destul de iritată, forțându-se să fie naturală.

Dacă îi asculta cineva, ar fi pus acest fapt pe seama emoției.

— Așa că mâine am nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să-i facem o vizită.

— Nu pot mâine dimineață, spuse repede Martha. Am cursuri.

— Când sunteți liberă?

— Începând cu ora trei.

— Perfect. Vă aștept la *Saint-Georges.*

El închise telefonul ca să nu-i lase timp să-și schimbe hotărârea. Totul era pus la punct. Acum trebuia doar să aștepte până a doua zi. El scoase Beretta 92 din borsetă și îl așeză pe noptieră, cu piedica ridicată. Începând din acea clipă, se juca cu focul. Misteriosul Lambros nu s-ar fi dat în lături de la încă o crimă ca să-și protejeze anonimatul.

*
* *

Martha Adonis era albă la față când se instală în Opel alături de Malko.

— Nu ar fi trebuit să vin! exclamă ea. Sunt complet nebună! În plus, nu am înțeles nimic din ce mi-ați spus aseară.

— Nu era nimic adevărat, recunoscu Malko, dar cei care au ascultat convorbirea nu știu asta.

— Şi ce credeţi că vor face?

— Probabil că ne vor urmări ca să vadă cine este acel martor..

Opel-ul se angajă pe străzile în pantă din Kolanaki. Când ajunse la Vassilis Sofias, viră la stânga şi se îndreptă în direcţia bulevardului Mesogion. Malko studiase cu grijă itinerariul inspirându-se din activităţile trecute ale grupării teroriste.

Ezitase să-i spună Marthei că ar putea deveni ţinta unei agresiuni violente.

În Vassilis Sofias circulaţia era destul de fluidă, dar el conducea cu atenţie uitându-se mereu la oglinda retrovizoare. Martha fuma privind drept în faţa ei. Trecură de Ambasada Americană, apoi de *Hilton*, aflat în curs de reamenajare. Malko intră apoi pe interminabilul bulevard Mesogion, urcând către nord-est. Trecu printr-un prim pasaj subteran pe sub bulevardul Fokiados, apoi opri la un stop. Chipul Marthei parcă se vestejise. Era cuprinsă de teamă. Malko puse mâna pe piciorul ei.

— Vă simţiţi bine?

Ea dădu din cap că da. Brusc, telefonul lui Malko sună. O voce cu un puternic accent american spuse:

— *Suspects on a red Yamaha fifty yards behind you.*[1]

Un val de adrenalină se revărsă în arterele lui Malko. El apucă revolverul. Era de ajuns să apese pe trăgaci, ca acesta să scuipe patrusprezece cartuşe.

Martha scoase un ţipăt când văzu arma.

— Ce vreţi să faceţi?

Cu ochii în oglinda retrovizoare, Malko nu îi răspunse. Tocmai zărise motocicleta roşie semnalată de „baby-sitters".

Yamaha se apropia prin stânga lui. Malko spuse.

— Fiţi atentă. S-ar putea întâmpla ceva. Aplecaţi-vă.

De fapt ar fi trebuit să-i spună că cineva va încerca să-i ucidă.

1. Suspecţi pe o motocicletă Yamaha roşie, la treizeci de metri în spatele dumneavoastră (n.a.)

Capitolul VI

Mai mult moartă de frică, Martha rămase dreaptă pe scaun. Privirea lui Malko era din nou lipită de oglinda retrovizoare. Yamaha se apropia simţitor. În clipa când ajunse în dreptul maşinii, el văzu cum pasagerul cu cască integrală vâră mâna în interiorul bluzonului din piele neagră şi scoate un revolver cu ţeavă lungă. În aparenţă nu ştia că Malko este prevenit. Acesta nu aşteaptă ca motocicleta să-l depăşească şi îl ameninţă pe motociclist cu revolverul. Pilotul îl văzu şi se depărtă, în clipa în care pasagerul trase. Din cauza zgomotului făcut de motor, nu se auzi împuşcătura care, ratând capul lui Malko, traversă parbrizul din interior spre exterior. Martha avea o criză de nervi. Motocicleta acceleră, îi depăşi în trombă şi viră brusc la stânga, în timp ce semaforul era încă roşu, tăind calea celor ce veneau din sens contrar, apoi dispăru în direcţia centrului.

Totul se derulase în câteva secunde.

Stopul trecu pe verde şi Malko demară şi se opri ceva mai

departe. Îi vâjâia capul și inima îi bătea cu putere. Yamaha se făcuse nevăzută și el nici nu văzuse motocicleta celor doi *"baby-sitters"* trimiși de CIA. Aceștia îi salvaseră viața. Dacă Yamaha ar fi apărut fără să fie prevenit, nu ar fi avut timp să reacționeze.

Fu nevoit să înfrunte privirea Marthei. Buzele fetei tremurau, era albă ca ceara și cu greu reuși să rostească:

— Au... au încercat să ne ucidă!

— Să *mă* ucidă, o corectă Malko.

Țeapănă, femeia se uită fix la gaura din parbriz. Era primul ei contact cu moartea. Malko simțea un gol mare, după trecerea pericolului. Era sigur că agenții CIA vor putea să-i urmărească pe ucigași. Acesta era scopul operațiunii.

— Știați că așa se va întâmpla! țipă Martha. Știați... Ați vrut ca să ne omoare...

— Nu spuneți o asemenea enormitate, protestă Malko. Vă voi explica totul.

Ea nu-i răspunse și, după ce întoarse mașina, se îndreptară către centru. Curând ajunseră lângă National Garden, nu departe de stadion. Martha spuse:

— Intrați pe aleea aceea. Vom merge la *Agli.*

El parcă mașina aproape de un restaurant în aer liber, destul de gol, de unde se putea admira tot centrul Atenei. Martha se așeză obosită pe un scaun. Malko comandă două coniacuri, iar șeful restaurantului veni cu o sticlă de Otard XO. Martha bău pe nerăsuflate tot, ținând paharul cu mâinile tremurânde și cu ochii în gol. Apoi îl privi pe Malko.

— Sunteți un monstru! Vă urăsc!

Mâinile îi tremurau atât de tare, că abia reuși să scoată o țigară din poșetă. Malko se grăbi să i-o aprindă cu Zippo marcat cu blazonul familiei sale. După ce trase în piept câteva fumuri, ea continuă:

— Nu vreau să vă mai văd niciodată! Niciodată! Și nu vreau nici afurisitul ăla de scuter.

— Rău faceți, răspunse Malko.

— Dar sunteți un mare ticălos! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Știați că vor încerca să ne ucidă.

Aici, fata avea dreptate. Se purtase urât, dar fusese pentru o cauză nobilă.

— Nu era ceva sigur. Eu, oricum, am luat toate măsurile de prevedere. Suntem protejaţi. Apoi, eu am fost cel vizat, nu dumneavoastră. Îmi pare nespus de rău că v-aţi speriat atât de tare.

— Puteţi să şi crăpaţi! făcu Martha cu ochii scăpărând de furie.

Ea se ridică brusc de la masă şi se îndepărtă cu paşi mari. Malko văzu cum dispare la colţul aleii şi se ridică lăsând neatins paharul cu coniac. Ajunse iute la maşină şi demară. În momentul în care tocmai accelera, în faţa capotei apăru Martha, cu chipul scăldat în lacrimi. Ea deschise portiera şi căzu pe scaunul de lângă el, pradă unei crize de isterie.

— Apăraţi-mă, mi-e frică. Or să mă ucidă...

Era o schimbare de atitudine neaşteptată... Malko o cuprinse pe după umeri şi spuse cu blândeţe:

— Nimeni nu vă va ucide. Calmaţi-vă. Vă conduc acasă.

— Nu, tresări ea, nu vreau să rămân singură. Vreau să merg la dumneavoastră.

— Bine, atunci mergem la *Saint-Georges.*

Douăzeci de minute mai târziu, ei intrau în garajul hotelului. Martha îl urmă ca un automat în ascensor şi apoi în camera sa. Malko se duse la minibar şi scoase de acolo o sticluţă cu coniac Otard XO şi îi umplu un pahar. Încetul cu încetul, ea se linişti. El îi spuse:

— Trebuie să merg la ambasadă. Mă întorc imediat. Până mă întorc, să nu deschideţi uşa la nimeni.

El plecă înainte ca ea să poată protesta, grăbindu-se către ambasadă.

* * *

Ochii albaştri ai lui John Hill scăpărau de furie.

— V-am prevenit! Sunteţi nebun de legat! Erau cât pe-aci să vă ucidă.

— Ascultaţi! Am fost făcut deja cu ou şi cu oţet, aşa că vă rog să mă scutiţi de toate astea. Vreau să ştiu dacă oamenii dumneavoastră au reuşit să urmărească motocicleta Yamaha.

Americanul se calmă.

— Doar până la un anumit punct, spuse el. Motocicleta s-a îndreptat către centru. S-a oprit puțin în Vassilis Sofias, unde conducătorul a coborât și a luat metroul la stația Evangelistos. A lăsat casca pasagerului motocicletei. Atunci oamenii mei au văzut că era o femeie.

— A, o femeie?

— Da, îmbrăcată cu o scurtă din piele neagră. Unul din agenți a urmărit o în metrou. A coborât la capătul liniei Ethniki Amina. Acolo însă i-a pierdut urma.

— Din ce cauză?

— Femeia a luat altă motocicletă, dar omul meu a putut să-i ia numărul. El era pe jos.

— Dar pasagerul motocicletei?

— Celălalt *case-officer* l-a urmărit până în Exarchion Square. Individul s-a prins că e filat și a luat-o pe un sens interzis. A dispărut în cartierul Exarchia.

Lucrurile stăteau tare prost. Înghițindu-și furia, Malko remarcă plin de amărăciune:

— Și când mă gândesc că mi-am riscat viața pentru așa ceva! Motociclista era probabil Dolores Ribeiro, amanta lui Panos Gavras. Va trebui să arăt fotografia ei agenților. Ar fi extraordinar dacă ar identifica-o.

— *No problem!* făcu Hill cu un aer cam vinovat. Am totuși și o veste bună pentru dumneavoastră. Am identificat-o pe "Anna"!

— Sunteți sigur?

— Da, spuse jubilând John Hill. Avem chiar și niște fotografii trimise de BND. Aici este dosarul ei.

El îi întinse lui Malko o mapă verdè. În interior, era o fotografie în alb și negru reprezentând o blondă atletică, cu o gură senzuală, privire directă și un nas drept. Exista și o a doua fotografie cu aceeași blondă, de astă dată cu mâinile încătușate la spate. Avea o coadă de cal și o privire plină de ură. Era îmbrăcată cu o geacă, blugi și adidași. Malko citi legenda: "Sigrid Stroller – Ithaca, născuta la 12 iulie 1949 la Karlsruhe, din tată german și mamă grecoaică. Aceasta era membră a Partidului Comunist Grec și se afla în exil în Germania. Douăzeci de ani mai târziu, fiica sa se înrolează în

Rote Armee Fraktion şi militează în clandestinitate timp de trei ani, participând la diverse atentate în Germania.

După venirea la putere în Grecia a coloneilor, ea se întoarce pe ascuns în ţară sub egida mişcării de la 29 mai ca să intre în rezistenţa armată. Arestată în 1971, ea este torturată şi condamnată la închisoare pentru cinci ani. Un comando RAF pătrunde în mod clandestin în Grecia ca să-i organizeze evadarea, dar eşuează. Este eliberată în 1974 o dată cu căderea dictaturii coloneilor. După aceea i se pierde urma atât în Germania, cât şi în Grecia.

Malko puse dosarul pe masă, perplex.

— Este vorba de trăsăturile fizice, spuse John Hill. O femeie cu aceeaşi înfăţişare a participat la asasinarea atât a lui Richard Welsh, cât şi a lui Evangelos Mallios. Înaltă, blondă, străină, dar vorbind greaca la perfecţie. Mai deţin un document care ar putea explica implicarea ei în cele două crime. Evangelios Mallios era cel ce conducea interogatoriile militanţilor de stânga în timpul dictaturii coloneilor. Poate chiar el a torturat-o pe Sigrid-Stroller Ithaca.

— Dar în cazul Welsh cum se explică?

Şeful centralei CIA se întunecă.

— În timpul dictaturii, anumiţi *officers* au asistat la anumite interogatorii. Nu din curiozitate bolnăvicioasă, ci cu speranţa că ar putea obţine mai repede informaţiile. Asta ar putea explica ura "Annei" faţă de agenţi. Dacă este vorba într-adevăr de ea, cele două execuţii nu erau în ochii ei decât nişte răzbunări justificate.

— În orice caz, nu se ştie unde se găseşte acum. Fotografiile astea sunt vechi de treizeci de ani.

— Aşa-i. BND nu are nici o informaţie în plus. Se crede că ar fi plecat din Germania.

— Dar grecii ce spun?

— Ei pretind că nu mai ştiu nimic pe acest subiect din 1975. Mai trebuie de adăugat că în Grecia ea se bucură de renumele unei eroine a luptei antifasciste.

Cu alte cuvinte, era un fel de Jeanne D'Arc...

Malko întoarse fotografia şi privi data: 4 martie 1970. "Anna" ar avea acum cincizeci de ani şi putea fi cu mult schimbată.

— Bine. Ne rămâne pista Dolores Ribeiro. Acum am de gând să-i ridic moralul Marthei Adonis.

* * *

Martha, cu chipul tras, fuma întinsă pe pat. Ea îi adresă lui Malko o privire rece.

— Acum, vă rog să-mi spuneți adevărul. *Tot* adevărul, sau mă duc direct la secția de poliție. Mai întâi, cine sunteți cu adevărat?

— Sunt un șef de misiune CIA, răspunse cu simplitate Malko. Caut pe adevăratul vinovat de moartea lui Richard Welsh, căci eu cred că Alexandru Stavropoulos nu era decât un executant. Noi dorim să-l identificăm pe Lambros. El este capul șarpelui. Or, el a aflat – cum, nu știu – că eu am venit la Atena ca să-l demasc și m-a supravegheat încă de la început. În continuare, când a aflat că veți lucra pentru mine, v-a pus telefonul sub ascultare. Din fericire, am bănuit asta și i-am întins și eu o cursă. Din nefericire, lucrurile nu au funcționat exact cum speram. Agenții care trebuiau să mă apere au pierdut pe cei doi coechipieri de pe motocicletă, dar vom putea să identificăm pilotul, sau, mai bine zis pe femeia care conducea.

— Era o femeie? exclamă Martha uimită.

— Da. Noi credem că e vorba de amanta lui Panos Gavras. În curând vom ști sigur.

— Realizați gravitatea riscului la care m-ați expus?

— Da, mărturisi Malko. La început nu am crezut că veți fi în pericol.

Malko prefera să nu-i spună că, atât timp Lambros va fi în libertate, pericolul persista.

Tânăra femeie nu răspunse, apoi se ridică de la masă.

— Duceți-mă la mine acasă, spuse ea simplu.

Cei doi coborâră și Malko conduse până la strada Perikleous. Ajunși în fața imobilului Marthei, el spuse.

— V-ați câștigat scuterul. Reluați-vă viața obișnuită și nu vă mai gândiți la afacerea asta. Vă voi trimite un cec. Vă rog încă o dată să mă iertați că v-am expus unui pericol.

Atunci când el se aştepta ca ea să coboare din maşină, văzu că rămâne nemişcată, cu mâna pe mânerul portierei. Brusc, ea spuse:

— Mor de foame. Nu am mâncat nimic de aseară. Eram prea agitată.

— Doriţi să vă duc undeva unde să cinăm? propuse Malko. Este într-adevăr cel mai neînsemnat lucru pe care aş putea să-l fac.

— De acord, acceptă Martha. Mi-e foarte frică să rămân singură în seara asta. Întoarceţi-vă pe la ora zece şi sunaţi la interfon.

* * *

Tânăra interpretă înlocuise blugii cu o fustă lungă şi o bluză fără sutien ce se unduia pe nişte sâni tari. Era aceeaşi ţinută în care o văzuse Malko în piaţa Kolonaki. Pantofii cu tocuri înalte o făceau şi mai suplă, iar ochii subliniaţi cu fard, străluceau şi mai frumos. Ea se strecură în maşină şi Malko o întrebă:

— Unde vreţi să mergeţi?

— Ştiu un restaurant foarte bun, *Dourabeis,* dar se află ceva mai departe, la Microlimanos, aproape de Pireu.

Ei străbătură interminabilul bulevard Singrou şi, la capătul lui, făcură dreapta, pe malul mării, înspre Pireu. Microlimanos găzduia un mic port plin cu restaurante pescăreşti cu terasele aproape pustii. Un băiat îi veni în întâmpinare lui Malko şi îl ajută să-şi parcheze maşina chiar în faţa restaurantului. După cinci minute, cei doi stăteau la o masă în faţa unei sticle cu vin alb, arici de mare şi fructe de mare. Malko, dorind să-i mai ridice moralul Marthei, întrebă dacă au şampanie Taittinger. Din păcate, nu aveau. Grecii nu erau înnebuniţi după şampanie. Martha Adonis se relaxă până la urmă, iar Malko îşi spuse că este foarte frumoasă, în ciuda părului scurt. Ea puse mâna pe borseta în care se afla revolverul Beretta şi întrebă:

— Umblaţi întotdeauna înarmat?

— Nu, spuse Malko zâmbind, dar la Atena nu mă simt în siguranţă. Azi, arma asta ne-a salvat viaţa. Ucigaşul de pe motocicletă s-a speriat când a văzut-o.

Ea nu mai insistă şi începură să mănânce. Martha bău vinul alb cu sete. Un grup de mai mulţi bărbaţi conduşi de o matahală de vreo sută cincizeci de kilograme se aşezară la masa vecină.

— Este un deputat din Pasok, cunoscut ca foarte corupt, îi şopti tânăra lui Malko, la ureche. Altfel nu ar avea posibilitatea să vină aici.

Malko începu să se gândească la stadiul actual al situaţiei. Aceasta nu era deloc roză. Singurul fir ce părea că duce spre Lambros era bărbatul care amplasase sistemul de ascultare a telefonului Marthei Adonis.

— Uşa imobilului unde locuiţi este mereu încuiată noaptea?

— Da, începând cu ora opt. De ce mă întrebaţi?

— Cred că cel care a montat dispozitivul de ascultare va veni să îl ridice. Mi-ar plăcea să-l pot intercepta.

Martha lăsă furculiţa jos. Era palidă.

— Vreţi să spuneţi că ar putea veni iar la mine acasă?

— Da, dar numai ca să-şi recupereze dispozitivul. Nu-l interesează persoana dumneavoastră.

— Şi dacă va încerca să mă ucidă?

Malko lăsă capul în jos. El nu putea garanta nimic 100%, după cele întâmplate pe bulevardul Messogion. Martha îl privea cuprinsă de panică.

— Nu pot să mă întorc acasă!

— Nu e cazul să exageraţi, o corectă Malko. Eu cred că numai eu am fost cel vizat. Mai doriţi să serviţi ceva?

— Un coniac, ca după-masă.

Fetiţa prinsese gust... Malko dădu comanda şi însuşi patronul le aduse o sticlă de Otard XO, rezervată celor mai buni clienţi. Malko plăti o notă monstruoasă, fericit că Martha îşi pierduse proasta dispoziţie. În timp ce urcau pe bulevardul Singrou, ea spuse cu un glas hotărât:

— Nu vreau să mă întorc acasă. Va trebui să-mi luaţi o cameră la hotel.

— Nici o problemă, spuse surprins Malko.

Tânăra interpretă fusese din nou cuprinsă de panică. Când ajunseră la hotel, el ceru recepţionerului o cameră pentru ea.

— Este imposibil, *sir*, toate camerele sunt ocupate.

Martha îl apostrofă în limba greacă, fără succes. Atunci ea se răsuci către Malko, furioasă.

— Trebuie să-mi găsiţi o cameră!

Asta, la miezul nopţii, într-un oraş fără hoteluri...

— Aş putea dormi eu la dumneavoastră acasă, propuse el.

Fata refuză furioasă şi se îndreptă către ascensor. Malko o ajunse din urmă.

— Unde vă duceţi?

— Va trebui să-mi daţi camera dumneavoastră!

Malko nu se putu abţine să nu zâmbească: galanteria avea şi ea limite... Când ajunseră la etajul petru, el o lăsă să intre în camera sa. Era o cameră minusculă. Rămaseră în picioare în faţa patului. Atunci privirile lor se încrucişară. În ochii femeii se citea o expresie nouă, tulburată.

Deodată, ea izbucni:

— Ei bine, dacă doriţi atât de mult să vă culcaţi cu mine, este perfect!

Acest gen de "victimă resemnată" îl exasperă pe Malko.

— Ca să fiu sincer, îmi trecuse prin cap şi mie, dar am cam depăşit vârsta în care iau cu forţa fetele inocente în patul meu ...

Martha îl fixa cu o privire ciudată. Sânii i se ridicau într-un ritm accelerat pe sub bluza neagră. Ea se apropie de el şi spuse cu o voce egală:

— Am o poftă nebună să fac dragoste cu tine.

Era ultimul lucru la care se aştepta Malko. Martha i se aruncă singură în braţe. Buzele lor se uniră într-un sărut fierbinte şi nesăţios. Timp de câteva clipe, cei doi rămaseră nemişcaţi, fără să scoată nici un cuvânt. Brutala reacţie a femeii îl luase pe Malko prin surprindere. El începu să se joace cu sfârcurile tari ale sânilor ce parcă voiau să sfredelească mătasea bluzei, iar Martha ţipă de plăcere. Atunci Malko începu să exploreze zonele mai fierbinţi, smulgându-i un nou ţipăt. Martha începu să-şi desfacă hainele de pe ea, în timp ce Malko se elibera şi el.

Apoi o împinse către perete şi o ajută să-şi ridice fusta până sus pe şolduri dezvelindu-i slipul minuscul. Cu mâna

stângă, el îndepărtă fâşia de dantelă ce-i acoperea sexul şi se înfipse în el, ţintuind-o de zid ca pe un biet fluture.

Elanul său fu atât de mare, încât Martha scoase un ţipăt violent care se auzi în tot hotelul.

De fiecare dată de câte ori o străpungea, femeia scotea câte un strigăt din ce în ce mai răguşit. Martha tremura cu tot corpul. În momentul în care el explodă şi se retrase, ea se prăbuşi pe duşumea! Malko o luă în braţe şi o lungi pe pat.

— Au trecut trei luni de când nu am mai făcut dragoste, spuse ea ceva mai târziu. Înainte, făceam în fiecare zi. De asemenea, sunt pentru prima oară într-o cameră de hotel cu un bărbat cu care nu am avut nici o relaţie... Asta mă tulbură cel mai mult.

Malko se retrase în sala de baie. Când reveni în cameră, Martha dormea cu faţa în jos.

Ce sfârşit de zi neaşteptat... Malko se culcă şi el. Nu reuşea să-şi scoată din cap că singura pistă pe care o avea era bărbatul care instalase dispozitivul de ascultare.

Trebuia cu orice preţ să nu rateze această unică şansă.

Capitolul VII

Malko şi Martha luau micul dejun pe terasa de la etajul şase a hotelului *Saint Georges*. La stânga lor, puteau admira Acropole, iar la dreapta, Lycabetul, cu mănăstirea lui. O hoardă de turişti cu aparate de fotografiat îi înconjurau. Era ora opt. Făcuseră dragoste şi în zori, iar Malko descoperise că sânii mici ai Marthei erau de o sensibilitate extraordinară. După ce-şi bău cafeaua, ea remarcă gânditoare:

— Ce curios lucru, am senzaţia că parcă nu mai sunt eu însămi. Niciodată nu mi-aş fi închipuit că aş putea fi implicată într-o asemenea aventură. Să mă aflu într-o cameră de hotel cu un necunoscut şi să fac dragoste cu el. Deja nu mai am nici un chef de lecţiile mele de engleză.

— Este de înţeles, făcu Malko. Ai trecut prin oglindă, descoperind o lume paralelă. O lume plină de primejdii în care se află şi femei, ca cea de la ghidonul motocicletei Yamaha, Dolores.

— Cea pe care am văzut-o în ziar? Dar se spune că nu a fost amestecată în execuţiile ce au avut loc.

— Asta rămâne de văzut, făcu prudent Malko.

— Unde se află ea acum?

— A dispărut din nou. Cei care trebuiau să o urmărească i-au pierdut urma.

Martha răsfoi ziarul *Kathimerini* de pe masă.

— Ziarele nu vorbesc despre atacul asupra noastră.

— Nu sunt la curent. Nu am depus nici o plângere și, chiar în acest moment, mi se schimbă parbrizul de la mașina închiriată, în garajul ambasadei, ca să nu mai rămână nici o urmă a acestui "incident". Ne spălăm rufele murdare în familie.

— O, eu nu pot să-i sufăr pe americani. Și tu ești american?

— Nu, austriac.

— Spui adevărul?

— Sigur că da.

După un răstimp de tăcere, Martha își termină cafeaua și spuse:

— Trebuie să plec. La ora zece, am o lecție.

— Sper că ne vom mai întâlni, spuse Malko.

Martha îi aruncă o privire bănuitoare și surprinsă.

— Mai ai chef să faci dragoste cu mine? În meseria ta, ai ocazia să întâlnești o groază de femei, cu mult mai emancipate și cu mult mai frumoase.

— Ești deosebit de frumoasă și m-ai atras din primul moment. Nu semeni deloc cu o profesoară de engleză.

— Mama era rusoaică, poate din cauza asta sunt și eu nițel nebună.

— Dar nu ești deloc nebună.

— Ba da, ba da, insistă Martha. Dacă mă aflu prea aproape de un bărbat de care mă simt atrasă, mă cuprinde o dorință nebună să mă culc cu el. Din cauza asta sunt rece și distantă. Dacă nu ne-am fi aflat în acea cameră, niciodată nu m-ai fi atins.

— Asta este o problemă de feromoni, spuse Malko.

— Acum chiar trebuie să plec. Ești sigur că nu voi păți nimic?

— Nu sunt sigur de asta.

Martha redeveni rigidă.

— Cum adică nu ești sigur?

— Ca să fiu sincer, ăsta-i adevărul. Membrii grupării 17 Noiembrie sunt foarte periculoşi. Au comis deja douăzeci şi patru de crime. Nu ştiu cum le funcţionează mintea. Dacă li se pare că reprezinţi un pericol pentru ei...

El lăsă fraza neterminată, iar grecoaica se lăsă pe scaun, albă ca ceara.

— Şi ce trebuie să fac? Să merg la poliţie?

— Nu ar folosi la nimic. Singurul mod de a elimina complet pericolul este să-l descoperim pe Lambros şi să-l facem inofensiv.

— Dar asta este *treaba* ta!

— Da, dar tu ai putea să mă ajuţi mult. Eu nu vorbesc greaca şi pot fi remarcat imediat că sunt un străin.

— Dar dacă mă vor ucide...

— Da, ai dreptate. Uită propunerea mea. Acum ia un taxi şi pleacă la lecţia ta. Diseară însă am putea lua masa împreună, nu?

— Da, acceptă Martha după o scurtă ezitare.

Erau în ascensor când Malko o întrebă:

— Acum mai treci şi pe acasă?

— Bineînţeles, doar nu merg la lecţie cu hainele astea.

— În cazul acesta, vom merge împreună. Aş vrea să verific dacă telefonul tău mai este ascultat.

Fata se întunecă la chip.

— Chiar trebuie?

— Sigur. Asta ar însemna că nu-i mai interesezi.

Peste un sfert de oră ajunseră în faţa casei de pe strada Perikleous. Malko o urmă pe Martha înăuntru.

— Urci cu mine?

— Am nevoie de cheia de la subsol şi de o lanternă, spuse el.

Martha îi dădu lanterna şi o legătură cu chei, iar el coborî în pivniţă. Reuşi să găsească repede cutia cu racordurile telefonice. Dispozitivul de ascultare era acolo. El nu atinse nimic şi se întoarse în apartament.

— Gata, nu mai eşti spionată, o minţi el cu un surâs încurajator.

Ea îi sări de gât, fericită.

— Ce minune! O, a fost un coşmar! Diseară cinăm împreună!

El îi sărută vârful degetelor şi spuse:

— Voi încerca să găsesc o sticlă de şampanie Taittinger ca să serbăm. Pe diseară.

Coborî scările şi cum ieşi din imobil îl sună pe John Hill.

— Sunteţi la birou?

— Nu, tocmai plecam acolo.

Ca şi predecesorii lui, Hill locuia în Psychico.

— Descurcaţi-vă. Am urgent nevoie de un teleobiectiv. Repede. Am încă posibilitatea să repar eşecul suferit ieri, dar nu am prea mult timp la dispoziţie.

— Doar un teleobiectiv?

— Da, doar atât. În program nu sunt prevăzute şi focuri de artificii. Mă aflu la intersecţia străzilor Perikleous şi Romvis.

Malko se instală pe terasa unei cafenele din apropiere de unde putea cuprinde cu privirea intrarea în imobilul în care locuia Martha Adonis. Raţionamentul lui era simplu. După incidentul de ieri, cel care instalase dispozitivul avea să-l demonteze, cel puţin pentru un timp. Trebuia aşadar să-l intercepteze şi să-l identifice. Astfel ar fi avut o pistă.

După câteva minute, Martha plecă de acasă. Din locul în care se afla acum, Malko nu putea să-l rateze pe cel care va veni.

Lambros privea gânditor oraşul de pe terasa biroului său aflat la ultimul etaj al unui imobil de pe strada Sintagma. Aflase cu o oră înainte că execuţia ordonată de el nu a reuşit. Ca în timpurile vechi, el bătuse la maşina sa de scris Olympia revendicarea asasinării spionului trimis de CIA. Voia să o trimită ziarelor imediat după asasinat. Din păcate, americanii au fost prevăzători şi echipa sa abia putuse să scape de urmărire.

Contrariat, el se juca nervos cu un şirag de chihlimbar, un obicei grecesc, împrumutat de la musulmani, care nu avea nici o conotaţie religioasă.

Şi de data asta, asasinatul ar fi fost camuflat într-o acţiune ideologică, când de fapt nu era decât suprimarea unor persoane ce-i periclitau viitorul... Cei care folosiseră motocicleta Yamaha nu ştiau adevărul. Credeau că luptă în aceeaşi cruciadă, continuând lupta împotriva imperialismului a tovarăşilor lor. La fel ca şi cei care-l omorâseră pe afaceristul grec, crezând că luptă astfel contra "marelui capital", însă, în realitate, îmbogăţindu-l şi mai mult pe Lambros. Astfel acţiunile "utile" erau prezentate drept adevărate asasinate politice. Folosea la ceva şi troţkismul...

Lambros se întoarse în biroul său aflat în cel mai scump loc din Atena. Se gândea la timpul parcurs.

Cei mai buni prieteni erau deja morţi. Ca Pablo, fiul unui erou al războiului din Spania, sau Andréas Papandreu care uitase troţkismul ca să facă o carieră politică. Lambros se concentra ca să treacă în revistă pe cei care mai puteau încă să facă o legătură între revoluţionarul Lambros şi omul de afaceri multimiliardar, cu reputaţie ireproşabilă, care se pregătea să-şi mărite fiica cu mare pompă în faţa întregii lumi.

Printre aceştia se afla Alexandros Stavrapoulos, care nu avea să-l trădeze niciodată. Şi mai era şi Sadarnapoulos, omul la toate, singurul operaţional rămas. Acesta era şi el mai presus de orice bănuială, călit în luptă ca oţelul. Şi Anna, o femeie curajoasă care alesese să rămână în Grecia după ce a abandonat activitatea politică. O vedea din când în când pe terasa vreunei cafenele, ca să mai schimbe câteva idei. Era deasemenea o persoană singură. Deşi avea acum cincizeci de ani, era încă frumoasă şi îi arăta un devotament incredibil, căci el, Lambros, o ajutase să evadeze în 1973. Ea nu uitase acest lucru.

Restul, "idioţii utili", care încă mai acţionau, habar n-aveau de existenţa lui. Regreta că nu poate să o felicite pe Dolores. Era făcută din esenţa marilor revoluţionari. Nu refuzase să conducă motocicleta, arzând de nerăbdare să participe activ la o misiune.

Brusc, se întrebă dacă nu a greşit când a lansat aceste contramăsuri. Americanii nu aveau nici o dovadă împotriva lui. El nu era decât un nume, şoptit de oameni care nu-l văzuseră niciodată.

Cu toate astea, încăpățânarea celor din CIA îl enerva. Și-a zis că trebuie să-i învețe minte, chiar dacă era împotriva politicii guvernului grec. În mod oficial, 17 Noiembrie era declarată ca anihilată și orice resuscitare a sa putea aduce mari prejudicii Greciei în ajunul Jocurilor Olimpice din 2004. Dar lui Lambros puțin îi păsa de consecințe.

* * *

Malko ajunsese la a treia cafea, când zări un bărbat corpolent și pleșuv, cu mustață și ochelari de soare, care intră în imobilul Marthei. Mai fuseseră vreo patru necunoscuți înainte, dar se dovediseră a fi pacienții unui dentist ce avea cabinetul în acel imobil.

Malko pătrunse și el în imobil și văzu ascensorul imobilizat la parter... Ascultă. De pe scările vechi de lemn nu venea nici un zgomot.

Malko ieși din clădire și se apropie de un *case-officer* amplasat într-o mașină în apropiere, cu un teleobiectiv de 300 mm.

— Cred că a venit omul nostru, spuse el. Bărbatul cu mustață.

Malko se instală din nou pe terasa cafenelei. Cinci minute mai târziu, necunoscutul intră la stația de metrou Monastiraki, cu Malko pe urmele sale. Urcară amândoi într-un vagon. La stația următoare, Omonia, bărbatul coborî. În loc să se îndrepte spre o corespondență, el rămase pe peron.

Între timp mai trecură două garnituri de vagoane. Din a treia garnitură coborî un omuleț la vreo șaizeci de ani, cu o cămașă mov, o mustață enormă și ochelari fumurii. Împreună cu celălalt bărbat, el se așeză pe o bancă și cei doi începură să discute.

Ascuns aproape de ieșire, Malko păstra o distanță apreciabilă ca să nu poată fi remarcat. Era sigur că are în fața sa pe cel ce comandase ascultarea telefonului. Acum, cei doi nu mai vorbeau. O nouă garnitură de vagoane intră în stație. Cei doi rămăseseră nemișcați. Dar în ultimul moment, când ușile tocmai se închideau, omulețul cu mustața mare se

repezi cu o agilitate neobişnuită la ultimul vagon. Malko nu mai avu timp să reacţioneze. Uşile i se închiseseră în nas!

Furios, el se întoarse şi îl văzu pe bărbatul celălalt care o luase la fugă deoarece îi observase manevra şi îl reperase. Curând, el dispăru în labirintul de culoare şi când ieşi la lumina zilei, în piaţa Omonia, îl căută în zadar prin mulţime.

Malko începu să caute un taxi. Trebuia să treacă pe la hotel ca să-şi recupereze maşina reparată. Apoi trebuia să-i dea raportul lui John Hill. Era a treia oară când rata o ocazie de a ajunge până la Lambros. Nu ştia dacă va mai avea şi o a patra ocazie.

* * *

Când ajunse în biroul lui Hill, pe pereţi erau expuse mai multe fotografii. *Case-officer* scosese fotografiile şi le mărise pe hârtie cu ajutorul calculatorului. Clişeele erau extrem de clare.

— Sunteţi satisfăcut?, îl întrebă John Hill.

— Şi da, şi nu, mărturisi Malko. Le-am pierdut urma şi astăzi.

— Aveţi acum suficiente elemente ca să stabilim un portret robot al celui de al doilea personaj. Voi convoca un specialist. Apoi vom apela la "verişori" şi la banca noastră de informaţii.

Malko nu-i răspunse. Nu avea încredere în portretele robot. Îi venea să urle de necaz. Îi avusese pe cei doi la vârful nasului şi îi pierduse!

— Aţi aflat ceva despre Dolores Ribeiro? întrebă el.

— Da. Avem o identificare pozitivă. *Case-officer* afirmă că era ea la ghidonul motocicletei Yamaha.

— Şi nu există vreun mijloc pentru a afla unde locuieşte? Poliţia greacă nu vă poate ajuta?

— *No way,* făcu şeful centralei CIA. Ei le-au spus "verişorilor" că nu este vinovată şi că nu-i cunosc adresa deoarece locuieşte într-o rulotă cu care se deplasează continuu.

Malko se aşeză şi sorbi din cafeaua infectă din faţa lui. Nu voia să se declare învins. Privirea i se îndreptă către fotografiile prinse pe perete.

— Nu putem să le arătăm poliţiei? întrebă el. Nu trebuie să le dăm amănunte.

John Hill se crispă.

— Nu. Ar fi o imprudenţă. Toată afacerea asta a început să miroase urât. Dacă Martha Adonis ar fi fost atinsă de un glonţ, adio cu poziţia mea aici. Mă întreb dacă nu cumva v-am dat o sarcină imposibilă.

— Staţi niţel, sări Malko ca ars. Chiar nu există nimeni care să-l poată identifica pe tipul acesta?

— Poate că ar fi cineva, zise deodată Hill. Cunosc un ziarist de la *Te Vima,* Alexis Kasematis. Cred că aş putea să-l întreb. Mă duc chiar acum la el. Aşteptaţi-mă aici.

* * *

— Kasematis vă aşteaptă, anunţă John Hill. Spuneţi-i că v-a trimis Tim Miller. Ştiţi unde e redacţia *Te Vima?*

— O găsesc eu, zise Malko.

* * *

Alexis Kasematis îl primi în sala de conferinţe a ziarului şi-i oferi o cafea grecească, cu mult mai băubilă decât ce se putea servi la ambasadă. Malko întinse pe masă fotografiile cu mustăciosul necunoscut. Ziaristul le privi atent şi spuse:

— Mie nu-mi spun nimic, dar voi chema un reporter care se ocupă de faptul divers şi de problemele cu poliţia.

Reporterul veni imediat. Examină şi el fotografiile, se gândi câteva clipe, apoi ieşi din sală. După un sfert de oră, reapăru cu o tăietură de ziar în mână. Reprezenta fotografia unui bărbat zâmbitor ce stătea în picioare. Era exact necunoscutul care intrase în imobilul Marthei.

— Cine este? sări Malko.

— Se numeşte Christos Morfi, citi Kasematis. Este un vechi angajat la PTT, care acum trăieşte din tot felul de expediente. Are o mică agenţie de detectivi particulari.

Pe timpuri s-a vorbit despre el, deoarece a instalat microfoane în sediile Pasok, fiind plătit de Mitsotakis, şeful Noii Democraţii.

Malko rămase mut de stupoare. Ce legătură putea fi între Noua Democraţie – partid de dreapta – şi gruparea 17 Noiembrie?

Capitolul VIII

Malko nu mai ştia ce să creadă.

— Acest Christos Morfi face parte din Noua Democraţie?

Kasematis îl întrebă pe reporterul care izbucni într-un râs zgomotos. Spusele sale fură traduse pe măsură ce explica:

— Nu, nici vorbă de aşa ceva! La început, a fost recrutat de echipa Mitsotakis, cu puţin înainte ca acesta să vină la putere. După aceea, a lucrat la cerere, în calitate de detectiv particular lipsit de orice morală. Principalul era să iasă banii... A făcut şi puşcărie. Nu îşi mai aduce aminte de ce. După câte se ştie, Morfi trăieşte din construcţia de căsuţe pe terenuri unde sunt interzise construcţiile. Munceşte între orele 3 şi 8 dimineaţa. Când poliţia este alertată, casa este deja în picioare şi legea greacă interzice demolarea ei.

Era un mod foarte ciudat de a-şi câştiga existenţa.

— Aşadar, face orice se iveşte...

— Absolut, confirmă Kasematis. Colegul meu spune că este utilizat de anumiţi avocaţi în procesele de divorţ. Pentru ascunzători, filaturi sau ascultări de telefoane.

Tipul avea un profil extrem de promiţător, plin de speranţe pentru Malko. Cu un pumn de euro, poate avea să reuşească

să ajungă până la comanditarul care ordonase montarea dispozitivului de ascultare a telefonului Marthei Adonis.

— Ştiţi unde poate fi găsit?

Kasematis îl întrebă pe tânărul ziarist care îi întinse lui Malko o bucată de hârtie.

— Aveţi aici numărul telefonului mobil al lui Christos Morfi. Trebuie să-l chemaţi din partea avocatului Tsaravelis. Amintiţi-i că acesta a lucrat în afacerea Cacoyannis... E în regulă?

— Perfect, îi mulţumi Malko.

Cel puţin avea un fir de urmărit.

* * *

— Dar ce îi voi spune? strigă Martha Adonis, cuprinsă de panică.

— Îi veţi spune că aveţi nevoie de el ca să vă supravegheze soţul, o sfătui Malko. Şi că aşa v-a învăţat avocatul dumneavoastră... Cum tipul nu vă cunoaşte, nu va suspecta nimic. Daţi-i întâlnire într-un loc public.

— Şi după aceea?

— După aceea este rândul meu să intru în acţiune.

Ei terminară de cinat într-un local micuţ de pe strada Dimokritou, în Kolonaki. Martha Adonis era din nou în blugi. Doar nu era duminică în fiecare zi... Malko simţi că este reticentă şi îi spuse cu voce joasă:

— Nu am vrut să vă întâlnesc doar pentru asta.

Buzele lor se atinseră, iar Marha îi răspunse la sărutare. Profitând de buna ei dispoziţie, Malko se grăbi să achite consumaţia şi porniră pe jos spre *Saint-Georges*. Ca şi cum ar fi fost perfect natural, Malko se îndreptă direct către ascensor. Odată ajunşi în cabină, el o sărută din nou. Martha era deja topită toată. De astă dată el fu cel ce o dezbrăcă, o conduse către pat şi începu să o sărute pe tot corpul, făcând-o să geamă de plăcere, cu simţurile aţâţate.

Atunci Malko o penetră în forţă, stăpân pe situaţie.

Când amândoi se liniştiră, Marthei îi pierise cheful de a se mai întoarce acasă. Strâns lipită de Malko, ea zise:

— Dacă asta chiar te ajută, o să-i telefonez acestui Christos Morfi. După aceea să nu-mi mai ceri nimic.

— O, ești o scumpă, făcu Malko.

Evitase să-i spună lui John Hill că avea intenția să o folosească din nou pe interpreta ambasadei. Era inutil să-i provoace un infarct. Cu o voce adormită, Martha șopti:

— A fost minunat.

* * *

Instalat pe terasa hotelului *Saint-Georges*, Malko citea ediția engleză a ziarului *Kathimerini*. Martha plecase la lecțiile ei și nu se întorcea decât la ora trei ca să ia prânzul cu el la *Café Armani*. Ca în fiecare zi, afacerea 17 Noiembrie oferea material suficient tuturor publicațiilor grecești. Încetul cu încetul, sfătuiți de avocații lor, suspecții își modificau mărturiile, pretinzând că fuseseră smulse prin tortură. Unul dintre ei dăduse un interviu unui ziar de stânga, *Eleftherotypia*. Șapa de plumb era pe cale să se închidă. Se simțea clar că guvernul grec era gata să se întoarcă la starea de apatie obișnuită.

Curând, Malko termină lectura și se îndreptă către Ambasada Americană ca să-l pună pe John Hill la curent cu descoperirile făcute. Acesta era în toane foarte proaste.

— Tocmai l-am întâlnit pe omologul meu britanic. "Verișorii" sunt extrem de furioși. Grecii au început iar să-i tragă pe sfoară, pretinzând că au pierdut probele ADN care le-ar fi permis să afle care este asasinul generalului Saunders. Totul se va termina cu un fiasco total.

— Ați mai aflat ceva despre Lambros?

— Absolut nimic. Interogatoriul lui Stavropoulos nu a adus nimic nou. Tipul continuă să tacă, deși amprentele sale au fost găsite într-una din ascunzători.

— Poliția greacă a găsit amprente și la el acasă.

— Da, în vila din insula Lipsi. Dar nu se știe ale cui sunt.

— Ați putea face rost de ele?

— O să-i întreb pe "verișorii". În principiu, ei au acces la toate elementele materiale ale anchetei. De ce? Ați aflat ceva nou între timp?

— Da, spuse Malko.

El îi povesti ce aflase în legătură cu Christos Morfi și încheie:

— Poate că Lambros l-a vizitat pe Stavropoulos la Lipsi. Poate că într-o zi acele amprente ne-ar putea fi de folos. Nimic nou în legătură cu moartea lui Panos Gavras?

— Nu, nimic. Grecii refuză în continuare să difuzeze fotografiile suspecților.

Se auzi o bătaie în ușă și secretara aduse o notă. John Hill o parcurse cu privirea și tresări.

— *Motherfuckers*! Comisia legislativă a guvernului grec confirmă că vor înceta urmărirea legală a lui Alexandros Stavropoulos în cazul asasinării lui Richard Welsh. Prescripția este de douăzeci de ani...

— Oricum, există alte capete de acuzare împotriva lui. Își va termina zilele în închisoare.

— Poate, făcu șeful centralei. Dar Richard Welsh este în pământ pentru vecie. Este insuportabil să știi că asasinii lui nu sunt încă pedepsiți. Va trebui să-l găsim pe Lambros cu orice preț.

— Asta și încerc să fac, oftă Malko. Însă dacă îl găsim, ce se va întâmpla?

John Hill rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse:

— Dacă vom dispune de o identificare pozitivă *absolută*, cred că nu va fi nici o problemă să obținem un *finding* din partea președintelui George W. Bush, ca să-l lichidăm pe ticălos. Nu-i are deloc la inimă pe teroriști...

Cu alte cuvinte, Lambros avea să fie lichidat... După lungi ani de legalism fanatic, CIA se întorcea la tradiția eliminării fizice, cu susținerea Casei Albe. De altfel, Ari Fisher, purtătorul de cuvânt al Președintelui, apela pe față în conferințele sale de presă, în favoarea asasinării lui Saddam Hussein. Simțind reticența lui Malko față de aceste metode expeditive, Hill se grăbi să adauge:

— Identificați-l pe Lambros. Restul ne privește pe noi.

Alteța sa Serenissimă, prințul Malko Linge, nu avea reputația unui pistolar cu soldă, ci mai degrabă cea de samurai cu un cod moral extrem de rigid. Malko se afla în parchingul ambasadei când sună telefonul portabil.

— În seara asta, la ora şase, am întâlnire cu omul nostru, spuse Martha Adonis. Va fi la cafeneaua din piaţa Kolonaki.

* * *

În picioare, lângă chioşcul de ziare din piaţa Kolonaki, Malko o supraveghea pe Martha care era aşezată la o masă, pe terasa cafenelei *Likourici.* Mai erau zece minute până la ora şase. Revolverul extraplat era încărcat şi pregătit la îndemână. În aparenţă, Christos Morfi înghiţise momeala, convins de referinţa avocatului, şi primise imediat să se întâlnească cu Martha. Malko aştepta doar să vadă dacă Morfi vine singur.

La un moment dat, spre terasă se îndreaptă un bărbat de constituţie masivă, pe jumătate chel. Era cel pe care îl identificase în imobilul Marthei Adonis. El ezită un pic în faţa terasei, apoi se îndreptă către tânăra femeie. Cei doi începură să discute. Morfi arbora un zâmbet comercial şi libidinos. Părea vizibil impresionat de frumuseţea tinerei grecoaice.

* * *

Martha nu îndrăznea să-şi privească în faţă interlocutorul, la gândul că acesta îi violase intimitatea. Cu un zâmbet onctuos, Morfi o privea ca o pisică ce-şi pândeşte şoarecele pe care ştie că-l va ronţăi curând... Nu se aştepta să aibă o clientă atât de seducătoare.

— Doamna Tsaravelis v-a vorbit de mine? o întrebă el după ce comandă un Defender.

— Da, spuse Martha. Ce ştiţi să faceţi?

El se umflă brusc în pene.

— Păi, de toate! Pot urmări persoane, să le fotografiez şi chiar să le ascult covorbirile telefonice.

Ardea de nerăbdare să-i înşire toate isprăvile şi nu-şi dezlipea privirile de pe decolteul Marthei. Aceasta îşi ascundea cu greu dezgustul. Privea tot timpul împrejur, aşteptând să apară Malko. Christos Morfi se înclină spre ea cu un zâmbet murdar.

— Aşadar, doamnă Adonis, care este problema dumneavoastră? Vă înşeală soţul? Sau vreţi să vă *debarasaţi* de el?

Ea îl sfredeli cu privirea.

— Vreţi să spuneţi că...

— O, nu, nu, eu nu sunt un tip violent! Niciodată nu am făcut vreun rău cuiva. Eu sunt doar un tehnician. Dacă ceea ce căutaţi este un ucigaş, aţi greşit adresa...

Martha nu avu timp să-i răspundă. Malko tocmai se aşeză la masa lor. Christos Morfi îl privi surprins.

— Dânsul este un prieten care vă va explica ce vreau eu, spuse repede femeia.

Malko îi adresă grecului un zâmbet rece.

— Vorbiţi engleza? îl întrebă el.

— Puţin, răspunse Christos Morfi, dar prefer să vorbesc greaca.

Malko deschise plicul pe care îl avea în mână şi scoase două fotografii pe care le puse pe masă cu faţa în jos.

— Domnule Morfi, spuse el, puteţi câştiga cinci mii de euro fără nici un efort.

Grecul zâmbi crispat. Ştia din proprie experienţă, că arareori banii se pot câştiga uşor. Cu toate acestea întrebă:

— Cum anume?

Malko întoarse fotografiile. Când se recunoscu în fotografia făcută în timp ce ieşea din casa Marthei, el deveni rigid. Malko zâmbea.

— Domnule Morfi, vă voi pune o întrebare simplă: cine v-a dat ordin să montaţi dispozitivul de ascultare al telefonului Marthei Adonis? Fiţi sigur că nu am nici o intenţie rea în ceea ce vă priveşte. Tot ce doresc este un răspuns la această întrebare şi nimeni nu va şti vreodată că aţi vorbit.

Luat din scurt, detectivul privat rămase mut un timp, apoi bău câteva înghiţituri din paharul cu Defender. În ochi i se citea o frică imensă. În cele din urmă, reuşi să articuleze cu greu:

— Nu, nu pot să răspund la această întrebare... Este vorba de secretul profesional, nu-i aşa?

Grecul vorbise în limba lui, iar Martha traduse.

Malko se aşteptase la acest răspuns.

— Nu puteţi vorbi nici pentru cinci mii de euro? Bani cash, plătiţi pe loc?

El puse pe masă un plic întredeschis în care se puteau vedea bancnotele. Privirea grecului părea lipită de ele, dar cu toate astea, el dădu îndărătnic din cap.

— Nu, nu, este imposibil.

— Vă este teamă? îl întrebă Malko.

— Nu, doar că nu l-am văzut niciodată pe clientul meu. Comanda a fost făcută prin telefon. Am fost sunat la o cafenea unde merg de obicei şi unde mi-a lăsat şi banii.

— Nu v-a dat nici un număr de telefon?

— Nu.

Morfi vorbea repede, îngrozit şi gata să plece. Brusc, Malko se gândi că acesta spune adevărul. La urma urmelor, întâlnirea de pe peronul metroului nu avusese nimic de-a face cu această afacere. Totuşi insistă.

— Cred că minţiţi. Eu v-am văzut cu clientul dumneavoastră în staţia Omonia. Când m-aţi zărit, aţi fugit.

Christos Morfi se clătină pe picioare, palid la faţă. Malko ştiu că nimerise la ţintă. Micul mustăcios care sărise în metrou era chiar clientul lui, cel care ceruse ca Martha să fie spionată pentru Lambros. Morfi se ridică brusc de la masă:

— Nu pot să vă spun nimic.

Malko se ridică şi el. Haina îi era deschisă şi se putea vedea patul armei Beretta 92, vârâtă sub cintură. Privirea lui Christos Morfi era şi mai îngrozită.

— Cine sunteţi dumneavoastră? Sunteţi poliţist?

— Nu. Sunt ca şi dumneavoastră un anchetator particular. Sunteţi sigur că nu vreţi să câştigaţi cinci mii de euro?

— Da, da.

Malko îi întinse o carte de vizită cu numărul telefonului său mobil şi al celui de la hotelul *Saint Georges*.

— Luaţi asta. În cazul în care vă veţi schimba părerea, sunaţi-mă.

Grecul plecă grăbit şi Malko se uită lung după el.

— Nu vom mai auzi niciodată de el, oftă Martha. Oricum, este un om dezgustător.

— Ba eu cred că mă va suna, spuse Malko. Să vorbim de altceva acum. Ţi-am pregătit o surpriză.

Ei se întoarseră pe jos la *Saint Georges* şi urcară în cameră.

Pe măsuţă se afla o frapieră în care era o sticlă de Taittinger Comte de Champagne Blanc de Blancs 1995, alături de somon afumat, caviar şi anghile afumate. Martha sări de gâtul lui Malko, emoţionată până la lacrimi.

— O, ce minune! Am impresia că sunt într-un voiaj de nuntă.

Malko scoase dopul sticlei şi umplu două cupe.

* * *

Martha şi Malko stăteau lungiţi pe pat şi savurau bunătăţile de pe masă. Martha nu se sătura de şampanie. Dăduseră gata deja două sticle de Taittinger. Între timp făcuseră dragoste aproape în toate locurile din cameră. Ameţită, Martha vărsă ultimele picături din cupă pe pântecele gol al lui Malko, apoi începu să-l lingă ca o pisică... Această mângâiere inocentă se transformă curând în ceva cu mult mai sexual. Martha nu se opri nici când nu mai rămase vreo picătură de şampanie. Băutura îi anihilase orice inhibiţie. Nu mai rămăsese nici o urmă din serioasa profesoară de engleză...

Deodată sună telefonul. Malko ridică receptorul dezlipindu-se cu greu de Martha.

— *Kyrie* Malko Linge?[1] spuse o voce de bărbat.

— Da.

— Sunt Christos Morfi. M-am gândit. Vă voi spune un nume cu condiţia ca suma să fie dublă.

— Un nume?

— Da.

— Unde şi când?

— Mâine, la cafeneaua *Aigon*, de pe strada Anthemion, la prânz. Nu uitaţi să aduceţi banii.

Malko închise telefonul.

---

1. Domnul Malko Linge! (n.a.)

— Cine era? îl întrebă Martha.
— Ghiceşte...
— O fi fost ticălosul acela de Morfi, nu?
— Aî ghicit. Mâine la prânz am întâlnire cu el.
Martha îşi aprinse o ţigară.
— Crezi că va vorbi?
— Sunt sigur că va încerca să pună mâna pe bani fără să-mi spună ceva adevărat. Trebuie să fiu foarte atent.
— Dar dacă îţi va da chiar numele adevărat?
— Vom vedea. Oricum, cred că e vorba de un intermediar. Va trebuie să repetăm schema folosită cu Morfi până ce vom ajunge la creierul afacerii, la Lambros.
— Lambros, făcu gânditoare Martha. Mă întreb, oare cum arată acest om. Trebuie să fie unul din acei intelectuali bărboşi şi neîngrijiţi care circulă prin Exarchia prin taverne punând ţara la cale cu prietenii lor.
— Poate, admise Malko. Oricum, este vorba de un tip extrem de inteligent ca să poată pune pe picioare o asemenea echipă de ucigaşi şi ca să o menţină în umbră atâta amar de vreme. Există ceva ce mă intrigă. Panos Gavras pare să fi fost singurul din cei nouăsprezece terorişti arestaţi care deţinea o informaţie despre Lambros, în afară de Stavropoulos. Oare ce ştia el în plus faţă de ceilalţi?
El adormi fără a avea răspuns la această întrebare, cu Martha strâns lipită de el.

* * *

Cafeneaua *Aigon* era împărţită în două de strada Anthemion. De o parte era un local minuscul, cu firma *"Wine and music bar"*, în faţa căruia se afla o terasă umbrită şi plăcută.
Era ora douăsprezece şi zece. Malko găsise cu greu un loc de parcare.
În clipa în care dădea colţul pe strada *Anthemion*, el tresări. Dinspre cafeneaua *Aigon* se auziră două împuşcături. El începu să alerge, dar nu îndrăzni să-şi scoată arma. Imediat văzu ceea ce gândise. Peste o masă, era prăbuşit trupul unui bărbat, cu spatele. În acelaşi timp, zări un tip cu

blugi şi bluzon negru, echipat cu cască integrală de motociclist, care dispărea pe o stradă cu sens unic.

Nu era nevoie să vadă chipul victimei ca să o identifice. O pată mare de sânge se lăţea pe haina lui Christos Morfi. Ucigaşul lui dispărea deja după colţul străzii. Malko auzi huruitul unei motociclete, apoi o zări cum se îndepărtează în viteză mare, cu ucigaşul pe scaunul pasagerului.

În jurul victimei se adunară mai mulţi oameni. Morfi fusese lungit pe trotuar, cu faţa în sus. Avea ochii deschişi. Unul dintre proiectile îl lovise în piept, iar celălalt, în gât. După privirea sticloasă şi chipul livid, Malko ştiu că nu va mai trăi mult. Strecurându-se printre curioşi, el se apropie de rănit şi-l strigă:

— Christos!

Grecul întoarse capul încet şi îl fixă. Malko se aplecă deasupra lui şi îl întrebă în engleză:

— Christos, ai să te salvezi. Cine a tras în tine?

Atunci auzi un singur cuvânt rostit ca o suflare:

— Sadarnap...

Christos Morfi nu putu să mai continue. După rigiditatea lui, Malko înţelese că a murit. El se ridică în picioare. Lângă el, un bărbat îşi făcu semnul crucii. Discret, îşi închise haina ca să nu se vadă patul armei şi se îndepărtă cu sufletul pustiit. Încă o dată, Lambros reuşise să-l păcălească. Ultimul cuvânt pronunţat de muribund era totuşi o confirmare. "Sadarnap..." era Sadarnapoulos. Un nume ce exista în documentele deţinute de CIA.

Malko făcuse un mic pas. Acum putea să dea un chip acestui nume. Chipul bărbatului care fugise cu metroul din staţia Omonia.

Capitolul IX

O tăcere grea domnea în biroul şefului centralei CIA, John Hill. După asasinarea lui Christos Morfi nu mai rămăsese nici o pistă de urmat. Malko nu mai ştia cum să-şi continue ancheta. Atena avea două milioane de locuitori, iar el ştia doar un nume.

— Este de necrezut cum se poartă poliţia greacă, spuse el. Ar fi trebuit să nu o lase nici o clipă nesupravegheată pe Dolores Ribeiro şi să-i caute în continuare pe Lambros şi pe Sadarnapoulos. Faptul că refuză să publice fotografiile asasinilor lui Panos Gavras poate fi considerat ca o protejare a acestora. Chiar tonul presei pare a fi îngăduitor când se vorbeşte despre gruparea 17 Noiembrie.

— Priviţi zâmbetul arogant al lui Alexandros Stavropoulos! făcu John Hill fluturând o fotografie. Nu are nici o remuşcare. În Grecia nu a existat niciodată un consens naţional în lupta contra terorismului. Toată atenţia este îndreptată aici către luptele politice şi către lipsa de cooperare între poliţie şi serviciile de securitate. Puţină lume a analizat în profunzime activitatea grupării 17 Noiembrie. Multă vreme s-a crezut că este vorba de braţul înarmat al

partidului Pasok, dar nu-i aşa. În realitate, această grupare a fost împotriva oricărui partid politic clasic, la fel ca şi alte mişcări de orientare extremă stânga din Europa: RAF în Germania, Brigăzile roşii în Italia şi Acţiunea directă în Franţa. S-a ridicat chiar şi împotriva Partidului Comunist Grec acuzându-l că trădează cauza muncitorilor. Apoi a atacat dreapta greacă, zicând că este în solda americanilor.

Din 1983, s-a îndreptat împotriva lui Pasok, acuzat că trădează interesele poporului grec, pentru că Andreas Papandreu a aderat la NATO şi a autorizat bazele militare americane pe teritoriul Greciei. Încetul cu încetul, singur împotriva tuturor, 17 Noiembrie a ales terorismul ca armă de luptă.

— Am studiat şi eu documentele pe care mi le-aţi dat, spuse Malko. Teroriştii au acţionat extrem de agil. Mai întâi au câştigat simpatia maselor, asasinându-l pe Richard Welsh, reprezentantul CIA, apoi pe cei doi torţionari: Mallios şi Petrou.

În acelaşi timp, şi-au proclamat scopul: tranziţia spre "socialism". Cum partidele succedate la putere s-au dovedit incapabile, pentru a putea schimba societatea, era nevoie de violenţă...

— Exact! făcu John Hill după ce bău un pahar cu apă. Ei au stat liniştiţi din 1981 până în 1983, după instalarea la putere a partidului Pasok. Când au văzut că Pasok a rămas pe linia social-democraţiei, au devenit furioşi şi au ales terorismul ca să-i alunge pe americani din Grecia şi ca să destabilizeze societatea greacă într-un război de uzură şi fără sfârşit. Au ajuns chiar să acuze guvernul Pasok că a conspirat cu FBI şi cu CIA ajutând americanii să ocupe Grecia.

Tăcerea se instală din nou şi cei doi se priviră. Erau conştienţi că această analiză nu ducea la nimic concret. Malko fu primul care se dezmetici.

— Până una alta, suntem tot în punctul de plecare.

După asasinarea lui Christos Morfi, el se retrăsese discret ca să poată merge la Ambasada Americană.

Fostul angajat al Telecom-ului grec, transformat în detectiv particular fusese prea lacom şi prea imprudent. Cu

siguranţă îl şantajase pe sponsorul său ca să păstreze tăcerea. Acum avea să tacă pentru totdeauna, cu preţul a doar două cartuşe.

Erá mâna celor din 17 Noiembrie: o motocicletă şi un ucigaş. Acesta nici măcar nu îl aşteptase pe Malko. Poate că se aştepta să fie înarmat sau pentru că ştia că nu mai reprezintă un pericol în ochii lui Lambros.

— Aveţi dreptate. Ne aflăm într-un punct mort, spuse Hill.

Malko răsfoia dosarul.

— Am impresia că moartea lui Panos Gavras ascunde ceva. Trebuie să fi existat un motiv extrem de serios ca să-l elimine astfel.

— OK. Ce putem face însă? Fraţii lui sunt în închisoare, la Korydallos, iar Dolores Ribeiro e de negăsit.

Malko se opri asupra unei pagini a dosarului.

— Ce mai ştiţi despre preot, tatăl lui? A fost interogat de poliţie?

— Cred că da, dar nu a vorbit nimic.

— Poate că ar fi interesant să vorbim cu el, sugeră Malko. Ştiţi unde poate fi găsit?

— Nu, dar mâine va fi cu siguranţă la închisoare ca să-şi vadă feciorii. Îi vizitează de două ori pe săptămână.

— Cred că voi încerca să-l contactez. Voi merge şi eu acolo cu Martha Adonis. Altfel va trebui să mă întorc în Austria, iar Lambros va putea să moară liniştit în patul lui.

Intrările celor două închisori din Korydallos erau prevăzute din belşug cu camere de luat vederi. La dreapta, era închisoarea femeilor, iar la stânga, a bărbaţilor.

Membrii grupării 17 Noiembrie fuseseră repartizaţi în amândouă ca să nu poată comunica între ei. Alexandros Stavropoulos era la femei, într-o celulă secretă. Cei doi fraţi ai lui Panos se aflau vizavi de el. Malko îşi lăsă maşina ceva mai departe, iar Martha Adonis îi arătă un separeu înconjurat cu un grilaj în care se aflau bănci, pe care aşteptau rudele deţinuţilor. Malko se uită la ceas. Era ora douăsprezece fără cinci. Vizita trebuia să înceapă.

— Iată-l şi pe preotul Gavras, spuse Martha.
Preotul, purtând tradiţionalul *kalamafié* [1] şi o superbă barbă albă, intră. Ducea o pungă din plastic şi se pregătea să intre în închisoare. Era însoţit de o femeie înaltă, de tip slav, şi cu umeri de docher. Era soţia lui care-i dăruise zece copii. El se făcu nevăzut în închisoare.
— Va trebui să aşteptaţi ca să-i vorbiţi, sugeră Malko. O să-l urmărim.
Ei aşteptară sub soarele arzător şi, după o oră şi jumătate, preotul apăru la braţul consoartei sale. El se îndreptă către staţia de autobuz. Cei doi urmăriră autobuzul până în centrul oraşului.
— Ce vom face acum? întrebă Martha.
— Îl vom aborda imediat, spuse Malko. Spuneţi-i că sunt un ziarist străin.
Ei grăbiră pasul şi îi ajunseră din urmă tocmai când aceştia voiau să intre în imobilul de la numărul 26. Martha îl acostă pe preot, care nu păru deloc nemulţumit.
— Fiii mei sunt complet nevinovaţi! spuse soţia lui mânioasă. Este vorba de o înscenare a poliţiei.
Ea intră în imobil, lăsându-i singuri cu preotul. Acesta începu să vorbească cu un glas blând, iar Martha îi traduse lui Malko.
— Spune că fiii lui sunt ideologi şi că au luptat pentru nişte idealuri, pentru o lume mai bună.
Brusc, preotul tăcu şi se grăbi să intre în imobil.
Malko şi Martha îl urmară. Ei pătrunseră într-un apartament mic şi dezordonat şi se instalară pe o canapea desfundată, acoperită cu o cuvertură zdrenţuită. Martha începu să vorbească. Intrase repede în joc. Preotul o asculta atent. Apoi îi explică prin intermediul Marthei.
— Fiii mei au fost antrenaţi de oameni fără scrupule care s-au servit de ei. Mai ales de Panos. El era cel mai influenţabil. Iar acum este mort.
— Cine l-a asasinat? întrebă Malko.
El se aştepta ca preotul să-i spună că CIA sau americanii, dar bătrânul spuse:

---

1. Potcap negru (n.t.)

— Stavropoulos.

— Dar Stavropoulos este în închisoare, obiectă Malko.

— Stavropoulos avea pe cineva puternic în spatele său, spuse preotul pe un ton sigur.

Malko își reținu respirația. Nevasta preotului apăru și ea ceva mai înmuiată, cu o tavă cu ceai și biscuiți, și se așeză în fața preotului. Îi acceptaseră.

— Cine era în spatele lui Stavropoulos? întrebă Malko.

— Unul cu mult mai rău decât el.

— Cine?

— Nu știu, dar Dolores Ribeiro știe.

Malko crezu că nu aude bine.

— Dolores? Dar de ce Dolores? întrebă el.

Bătrânul preot răspunse printr-o lungă tiradă.

— Dolores nu-l avea la inimă pe Stavropoulos, traduse Martha. Zicea că are o influență nefastă asupra lui Panos. Ea crede că în spatele acestuia se aflau oameni extrem de puternici. Atunci, odată când Panos avea întâlnire cu Stavropoulos, ea l-a urmărit la despărțire. A văzut cum acesta s-a întâlnit cu un bărbat, cu care a rămas o oră întreagă, într-o cafenea. Necunoscutul i-a dat niște documente care semănau cu revendicări ale grupării 17 Noiembrie.

Preotul părea ferm convins de cele spuse.

— Cum arăta acel bărbat?

— Nu știu, dar Dolores i-a fotografiat pe cei doi. Panos s-a înfuriat și i-a luat fotografiile.

— Unde sunt acum acele fotografii? întrebă Malko.

— Crede că Dolores știe unde sunt.

— Unde se află acum această Dolores? întrebă Martha.

În mod neașteptat, preotul spuse:

— La Hamargos, pe strada Imilton. În apropiere de biserică.

El tăcu, copleșit de tristețe. Ochii i se umplură de lacrimi. Malko așteptă câteva clipe, apoi spuse Marthei:

— Întreabă-l dacă numele Lambros îi spune ceva.

Preotul nu știa nimic.

— Dar numele de Sadarnapoulos?

Preotul se întunecă și spuse plin de obidă:

— Ticălosul acela i-a antrenat pe fiii săi în toată nenorocirea asta, traduse Martha. I-a convins să intre în lupta armată.

Inima lui Malko bătea cu putere.

— Întreabă-l ce știe despre acest bărbat! o rugă el pe Martha.

— Spune că este un sindicalist, un agitator de stânga. Panos l-a întâlnit la adunările de extremă stânga. Altceva nu știe. Sadarnapoulos este un pseudonim.

Preotul părea tulburat de amintirea fiului său ucis. Începu să-și povestească viața, să evoce anii în care, pentru a-și putea crește cei zece copii, fusese nevoit să se transforme în fermier punând ca garanție parohia la care slujea. Apoi începu să plângă. Soția sa îi aruncă o privire dojenitoare. Malko își spuse că era timpul să se retragă. Atmosfera devenise prea apăsătoare.

Când se ridică, preotul îl îmbrățișă și îl sărută pe gură, spunând ceva.

— Spune că-i ești foarte simpatic, traduse Martha. Vă invită să-l mai vizitați ca să vă rugați împreună pentru sufletul fiului său.

În momentul în care ieșea pe ușă, Malko o rugă pe Martha:

— Întreabă-l dacă a vorbit cu poliția despre Sadarnapoulos.

— Nu, nu vorbit. Crede că sunt mână în mână cu cei din 17 Noiembrie.

Malko părăsi locuința preotului Gavras în culmea fericirii. Dacă reușea să o găsească pe Dolores, poate ar putea pune mâna și pe fotografiile compromițătoare și l-ar identifica astfel și pe Lambros.

Martha îi împărtășea speranțele.

— Te duci să o cauți pe Dolores? întrebă ea.

— Bineînțeles.

— Să știi că nu vin cu tine. Mi-e frică de femeia aceea. S-ar putea să te primească foarte rău. Ea conducea acea motocicletă când au încercat să ne omoare.

— Asta așa este, recunoscu Malko. Tot ce vreau e să-i fac o vizită. Nu se așteaptă deloc la una ca asta. Am o idee.

Preotul crede că Panos a fost ucis de prietenii lui. Dacă reuşesc să o conving pe Dolores de acest lucru, poate că o fac să-şi schimbe atitudinea.

— Nu te va crede niciodată, obiectă Martha.

— Am fotografii cu ucigaşii, spuse Malko. Sunt fotografii care nu au fost publicate niciodată, surprinse cu camerele de luat vederi ale spitalului. Ucigaşii nici nu au încercat să-şi ascundă chipurile. Poate că îi va recunoaşte. Ştii cum putem ajunge în locul indicat de bătrân?

— Da, o să-ţi arăt pe harta oraşului. Dar eu nu merg acolo...

— Mi se pare că Dolores vorbeşte franceza şi spaniola. Mă voi putea descurca şi fără tine.

— Câte limbi cunoşti?

— Câteva, se mulţumi să-i spună Malko.

Omise să-i spună că avea o memorie prodigioasă care îl servise de nenumărate ori. Odată instalaţi în maşină, Martha despături harta oraşului şi-i arătă unde se afla Hamargas.

— Ai mult de mers până acolo. Se află într-o periferie puţin populată. Ai de gând să mergi chiar acum?

— Da, spuse Malko.

— Bine. Fii foarte atent. Eu o să iau un taxi.

Ea îl sărută şi se dădu jos din maşină.

În timp ce se îndrepta către nordul Atenei, Malko îşi aminti de Sadarnapoulos. Era aproape sigur că el comandase instalarea dispozitivului de ascultare la telefonul Marthei. Şi tot el comandase asasinarea lui Christos Morfi. Oare ce legătură exista între el şi Lambros? Şi cum de anchetatorii greci nu i-au citat numele niciodată? Era un mister ce trebuia dezlegat. În cele din urmă pătrunse în zona periferică, modernă şi hidoasă, construită fără nici un plan. Clădirile de beton se aliniau înghesuite unele în altele. La un moment dat zări o biserică înălţată pe vârful unei coline. Malko parcurse câteva sute de metri şi, la capătul unei străduţe, văzu o maşină cu rulotă ce staţiona în mijlocul unui teren viran, în vecinătatea unor construcţii noi. El încetini şi notă numărul maşinii: YPK 2570. Formă numărul lui John Hill şi îi explică unde se află, comunicându-i şi numărul maşinii cu rulotă.

— Dacă într-o oră nu dau nici un semn de viaţă, trimiteţi aici nişte *"baby-sitters"*.

Îşi pregăti revolverul cu piedica trasă şi-l ascunse sub haină. Beneficia de elementul surpriză dar era bine să fie prudent.

* * *

Cu sufletul la gură, Malko parcurse distanţa ce-l separa de rulota lui Dolores Ribeiro. El bătu la uşă şi aşteptă.

Portiera se deschise brusc. Dolores era îmbrăcată cu un tricou peste sânii liberi, iar la centura blugilor avea un telefon portabil. Părul îi era pieptănat cu cărare la mijloc şi chipul îi era frumos, cu o privire pătrunzătoare. Era o adevărată *pasionaria*. Ea spuse ceva în greceşte, dar Malko îi vorbi în franceză:

— O caut pe Dolores Ribeiro.

— Eu sunt, făcu ea. Cine sunteţi?

— Vin din partea preotului Gavras, spuse el. De la el am aflat unde staţi. Aş dori să stăm puţin de vorbă.

Ea îl privi cu atenţie.

— Ştiu, m-a sunat ceva mai devreme, spuse ea. Vă rog să urcaţi în rulotă.

Malko fu nevoit să se aplece ca să intre în camping-car. Era departe de orice confort. Avea o cuşetă în fund, o chicinetă şi o masă încadrată de două banchete. Malko reuşi să se aşeze la masă. În spatele său se auzi închizându-se portiera. Dolores duse mâna la spate şi scoase din centură un revolver Mauser automat. Arma era îndreptată către Malko.

— Aşezaţi mâinile pe masă, făcu ea cu o voce calmă.

Malko se supuse.

— Sunteţi înarmat?

— Da, zise el.

— Scoateţi arma şi puneţi-o pe masă.

El îşi desfăcu haina, apucă revolverul Beretta şi îl aşeză în faţa lui. Dolores se aplecă şi îl luă. Un rânjet urât i se lăţi pe faţă.

— Voiaţi să mă ucideţi la fel ca pe Panos.

— Dar eu nu sunt cine credeţi...

— Tăceţi! Altfel nu aţi fi venit aici singur. După telefonul preotului, aş fi putut să plec în altă parte. Mi-ar fi fost foarte uşor.

— De ce nu aţi făcut-o?

— Pentru că voiam să vă ucid. Aştept acest lucru cu nerăbdare şi va fi o mare plăcere să-l fac.

Capitolul X

Malko rămase imobil, cu ochii ţintă în ochii femeii din faţa sa. Ura pe care o citea în privirea întunecată nu lăsa nici un dubiu asupra intenţiilor ei. Ştia să ţină o armă, cu braţele întinse, cu amândouă mâinile pe patul armei, cu ţeava aţintită spre pieptul lui. Se sprijinea bine pe picioarele depărtate. uşor. Putea servi de model pentru o sală de tip sportiv. Singura deosebire consta în faptul că pe ţeavă avea pregătit un glonţ şi că nu-i ardea deloc de glumă.

— Dar eu nu am venit aici ca să vă ucid, încercă Malko să se apere. Şi nu eu l-am ucis pe Panos Gavras. Nu mă aflam în Grecia în ziua în care a fost asasinat.

— Atunci au fost amicii dumneavoastră din CIA, spuse Dolores. Oricum, faceţi parte dintre cei de care vrem să ne debarasăm ca să ne eliberăm de sub jugul imperialist.

Ea se apropie, iar ţeava revolverului Beretta 92 aţinti capul lui Malko. De la acea distanţă, nu putea rata.

— Am să vă ucid. În jur nu este nimeni care să ne audă. După aceea vă voi ascunde cadavrul unde nu va fi găsit multă vreme. Nimeni nu va putea dovedi nimic împotriva mea.

Era clar că își rumegase răzbunarea din clipa în care o sunase preotul Gavras.

Țeapăn ca o stană de piatră. Malko simți o furnicătură în șira spinării. El o văzu pe Dolores cum trage aerul adânc în piept, ca și cum urma să apese pe trăgaci.

— Așteptați! strigă el cu o voce cât mai stăpânită. Eu știu cine l-a ucis pe Panos Gavras.

O lumină de surpriză trecu prin ochii îngustați, iar țeava revolverului coborî puțin.

— Spuneți asta ca să vă salvați pielea nenorocită de imperialist, făcu ea cu ură. *Panos era toda mi vida* [1]. vă voi trage un glonț în cap ca să termin tot circul ăsta!

— Am la mine fotografiile asasinului, insistă Malko.

— Fotografii... Cum așa? Puteți să-mi arătați orice fotografie...

— Nu. Este vorba de fotografii făcute de camera de luat vederi a spitalului, care nu au fost date publicității de către poliție. Nu vreți să le vedeți?

El aștepta cu respirația blocată. Ori spunea „da“, ori îl împușca. Nu era tipul de femeie care să tergiverseze. Cu trăsăturile încordate, ea spuse cu asprime.

— Unde sunt?

Lui Malko îi veni inima la loc. Era lac de transpirație.

— Sunt în buzunarul interior al sacoului.

— Scoateți-le. Ușurel.

El se execută și puse pe masă trei fotografii.

Dolores se așeză pe banchetă și, fără să lase arma, examină fotografiile. Era o liniște să o tai cu cuțitul.

Brusc, ea scoase un strigăt înăbușit, ca un fel de hohot de plâns reprimat, răgușit. Parcă uitase de prezența lui Malko. Ochii i se umplură de lacrimi și începu să plângă cu convulsii, fără zgomot, cu ochii ațintiți la fotografii.

— Îi cunoașteți pe cei trei bărbați? o întrebă surprins Malko.

Dolores Ribeiro se scutură și îndreptă iar arma către el.

— Sunt fotografii trucate! țipă el. O capcană întinsă de CIA.

---

1. Panos era toată viața mea (n.t.)

— Aceste fotografii nu sunt trucate. Reprezintă pe cei trei bărbaţi care au venit să-l asasineze pe Panos Gavras aflat în patul lui de spital. Îi cunoaşteţi?

Dolores nu răspunse imediat. Era clar că tot universul ei începea să se clatine. Ea ridică chipul plin de lacrimi.

— Cine v-a dat aceste fotografii?

— Au fost recuperate de poliţia greacă şi date britanicilor. Pot să jur că sunt autentice. Nu înţeleg însă de ce grecii nu le-au difuzat ziarelor. Îi cunoaşteţi pe asasini?

Dolores Ribeiro nu răspunse, cufundată în examinarea celor trei fotografii. Se simţea că nu mai are nici un dubiu asupra autenticităţii lor.

Malko văzu cum chipul i se aspreşte. Fata îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi îl privi ciudat.

— Vă mulţumesc, făcu ea cu o voce absentă, dar tot vă voi ucide.

* * *

Malko simţi că îngheaţă. De astă dată nu mai avea nici un as în mânecă. Tot ce putea era să folosească o cacialma.

— Dolores, spuse el grav după ce se uită la ceas. Nu am fost chiar atât de naiv încât să vin aici singur. În apropiere sunt doi bărbaţi. Nu vă pot împiedica să mă ucideţi, dar vor auzi împuşcătura. Veţi fi prinsă şi diferită justiţiei şi vă veţi petrece tot restul vieţii într-un penitenciar. Tocmai am vizitat închisoarea Korydallos şi pot să vă spun că nu este un loc prea vesel.

El văzu cum femeia oscilează, dar nu lasă revolverul în jos.

— Puţin îmi pasă! făcu ea cu o voce înăbuşită. De acum, puţin îmi mai pasă. Simt că am pierdut zece ani din viaţă.

— Pentru că a murit Panos Gavras?

Malko încerca din răsputeri să se apropie de sufletul ei şi să-i câştige încrederea.

— Nu, răspunse femeia. Nu acesta este cel mai grav lucru...

— Dar ce poate fi mai grav decât moartea bărbatului iubit?

Dolores Ribeiro îl privi. În ochii ei se citea o imensă disperare.

— Trădarea, spuse ea.

Malko înțelese pe loc.

— Înțeleg. Panos a fost asasinat de unul din prietenii voștri.

Ea dădu din cap că este așa și izbucni în plâns.

— Ticălosul! A vrut să se culce cu mine. Nemernicul!

Sfâșiată între ură, furie și durere, ea puse revolverul Beretta pe masă și își cuprinse fața cu mâinile. Malko rămase imobil câteva momente și o privi în ochi. Cu o voce stinsă, ea îi spuse:

— Plecați! Pentru mine totul s-a terminat. Singura mea dorință este să-l găsesc pe acest ticălos și să-l ucid cât mai lent posibil. Să-l calc în picioare după ce-i trag un glonț în pântece și altul în boașe. Plecați până nu mă răzgândesc. Nu mai am nevoie de dumneavoastră.

— Ba da, spuse calm Malko. Pentru a vă duce la capăt răzbunarea, acel ticălos ar trebui să rămână în libertate, iar asta depinde de mine.

Din nou, Dolores apucă arma.

— Văd că vreți cu tot dinadinsul să vă zbor creierii!

— Este ultimul lucru pe care l-ați face..., răspunse Malko. V-am spus că nu am venit singur. Deși știu că ați participat la o tentativă de asasinat contra mea, nu voi încerca să vă dau pe mâna poliției.

Aceasta aluzie o făcu să explodeze.

— O, când mă gândesc că nenorocitul mi-a reproșat că din cauza mea nu a nimerit ținta. Cu toate astea, mă strângea și mă pipăia cu nerușinare profitând că nu mă pot apăra. Îmi vine să mor.

Așadar asasinul lui Gavras și autorul atentatului săvârșit contra sa, erau unul și același bărbat. Rămânea doar să-l identifice.

În furia ei, Dolores amesteca greaca, engleza, franceza și spaniola. Malko încercă să mai avanseze un pion. De Dolores depindea acum toată ancheta.

— Vreau să vă fac o propunere, spuse Malko.

— Ce fel de propunere?

— Ca împreună să luptăm pentru un scop comun. Eu știu că nu prietenul dumneavoastră a fost cel care a hotărât lichidarea lui Panos în patul de spital. El s-a supus unui ordin venit de sus. De la adevăratul patron, de la nașul grupării 17 Noiembrie. Acesta s-a temut că Panos va vorbi. Este vorba de un anumit Lambros. Eu de aceea am venit în Grecia, ca să-l caut. Chiar dacă tovarășul dumneavoastră de luptă a apăsat pe trăgaci, adevăratul vinovat a fost Lambros. Eu aș putea să vă ajut și dumneavoastră ați putea să mă ajutați pe mine. După aceea ne vom despărți. Ce părere aveți?

Tânăra femeie nu răspunse, dar Malko își dădu seama că pericolul trecuse.

— Numele de Lambros vă spune ceva? o întrebă el.

— Nu. Cine este?

— Este cel care a ordonat lichidarea lui Panos. Bărbatul pe care cândva l-ați fotografiat în compania acestuia.

Dolores îl privi cu mirare.

— De unde știți acest lucru?

— Mi-a povestit preotul Gavras. Este adevărat, nu?

— Da, șopti ea.

— Panos Gavras a intrat în grupare abia în anii '90, remarcă el. Or, se pare că el era singurul care știa de existența acestui Lambros. Cum se explică acest lucru?

Tânăra femeie părea pierdută în gânduri. Într-un târziu, spuse:

— Era foarte legat de Sadarnapoulos. Ieșeau adesea împreună și își petreceau serile discutând. Într-una din acele seri, Sadarnapoulos i-a spus că era cineva în spatele lui Stavropoulos, cineva care dădea instrucțiunile. Panos era bănuitor pentru că Stavropoulos era mereu misterios. La un anumit moment, el se întrebă dacă nu era manipulat de EYP.

— Cine este Sadarnapoulos? Mai multe persoane i-au menționat deja numele.

— Eu nu l-am întâlnit niciodată, mărturisi Dolores, căci a refuzat să mă vadă. El avea o mare influență asupra lui Panos care l-a cunoscut în aceeași perioadă ca și mine. Sadarnapoulos l-a convins de necesitatea intrării în lupta armată.

— Dar Panos îi cunoștea adevărata identitate?

— Asta nu știu. Nu cred. Totuși, cei doi se întâlneau regulat. Sadarnapouloș i-a furnizat încărcătura explozivă pe care trebuia să o pună în Hellas Flying Dolphins în 28 iunie.

Malko reținu această informație și reveni la ce îl interesa mai mult.

— Ce s-a întâmplat cu fotografiile în care Stavropoulos era cu necunoscutul care ar putea fi Lambros?

— Când a fost arestat Panos, avocatul lui mi-a spus să ard tot ce îl putea încrimina că ar avea vreo legătură cu Stavropoulos...

Așadar Panos fusese asasinat degeaba. El nu mai avea dovada palpabilă a existenței lui Lambros. Malko își ascunse decepția și o întrebă:

— Vă mai amintiți cum arăta bărbatul necunoscut?

— Da, foarte bine chiar. Era mic de statură și destul de în vârstă. Avea mai mult de șaizeci de ani.

— Nu avea nici un semn distinctiv?

— Nu.

— L-ați putea recunoaște?

— Cred că da.

În sfârșit, un element esențial.

Dolores Ribeiro lăsase arma lui Malko pe masă și părea că se gândește. Deodată spuse cu o voce calmă:

— Accept propunerea dumneavoastră. Ne vom sprijini reciproc.

— Perfect, făcu Malko. În cazul acesta, aș putea să-mi iau arma?

— Luați-o.

Malko se simți cu mult mai bine cu arma în centură. Chiar dacă și Dolores era înarmată. Ea îl observa cu un aer ciudat.

— Sunteți cu mașina?

— Da.

— Prea bine. Atunci mă veți duce. Vreau să-l ucid pe ticălosul de Bruno.

— Cine este Bruno?

— Este netrebnicul care l-a ucis pe Panos în spital. Tovarășul Bruno Becker. Făcea parte din gruparea lui Carlos. Este un nenorocit de elvețian.

— Este vorba de bărbatul care a tras asupra mea?

— Da. *Vamos*?

Ea îl privea, cu mâinile puse în șolduri. Ar fi putut în orice clipă să scoată revolverul din centura blugilor. Malko știa că orice ezitare a sa îi putea fi fatală. El ieși primul, iar ea încuie ușa în urmă.

— Unde este mașina dumneavoastră?

Malko își continuă cacialmaua.

— La cei care mă însoțesc.

— Atunci vă aștept aici, nu vreau să văd pe nimeni.

Lui Malko nu-i venea să creadă. El se îndepărtă, ieși din raza ei vizuală și își recuperă mașina. Când reveni la volan, Dolores fuma în picioare lângă camping-car. Se sui lângă el și zise:

— Vom merge în cartierul Exarchia. Vă voi conduce.

Malko mai avea timp să respire. El îndrăzni să o întrebe:

— Bruno Becker a luat singur hotărârea să mă ucidă?

— Nu. A primit ordin de la Sadarnopoulos, căci Stavropoulos este la pârnaie.

Malko nu mai făcu nici un comentariu. Se afla chiar în inima a ceea ce, în afaceri se numea un „conflict de interese". Dolores era singura persoană care îi putea permite să-l găsească pe Bruno Becker, iar acesta putea să-l conducă la Sadarnapoulos. Dar Dolores voia să-l ucidă. Era de neînduplecat în această privință.

— Mergem la el acasă?

— Nu, căci nu vreau să-l ucid în fața femeii cu care trăiește. Aceasta este o femeie minunată. Mergem la o cârciumă unde vine zilnic. La ora asta, sunt sigură că-l vom găsi acolo.

* * *

Malko își parcă mașina în piața Exarchion și o urmă pe Dolores pe strada Stournari, plină de taverne cu terase și întretăiată de scări. Tânăra femeie înainta cu pași mari fără să se uite în urmă.

— Am ajuns. Este taverna *Avli*.

Ea îi arătă o fațadă vopsită în ocru, cu obloane verzi și cu o ușă tot verde, încadrată de două lampadare. Malko se rugă

în gând ca Bruno Becker să nu fie acolo. Nu avea cum să o împiedice pe tânăra teroristă.

Dolores se îndreptă spre cârciumă și Malko zări interiorul prin ferestrele deschise. Erau ocupate doar câteva mese. Femeia spuse scrâșnind din dinți.

— Este aici, cu prietena lui. *Vamos.*

Pătrunse în local cu Malko după ea. Lângă fereastră, la o masă, se afla o pereche. Bărbatul avea în jur de patruzeci de ani, avea un craniu rotund și pleșuv și ochi albaștri. Femeia de lângă el era o blondă cu trăsături cabaline. Când o văzu pe Dolores, bărbatul se ridică și se îndreptă către ea cu brațele întinse.

— *Que tal?*[1] făcu el.

Dolores Ribeiro nu-i răspunse. Scoțând din buzunar fotografiile primite de la Malko, i le trânti pe masă. Bruno le privi și chipul i se descompuse. Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Malko văzu cum Dolores scoate revolverul de sub tricou. Avea să-l împuște acolo, chiar în fața prietenei lui! Înainte ca el să o oprească, Bruno Becker o îmbrânci și, dintr-un salt, el sări peste pervazul ferestrei făcându-se nevăzut. Prietena lui scoase un țipăt. Dolores căzu pe spate în brațele lui Malko. Cu ochii ieșiți din orbite începu să țipe:

— *Maricon! Hijo de puta! Vengo a matarte!*[2]

Ea sări pe fereastră, dar Bruno Becker avea deja un avans de douăzeci de metri.

Malko își spuse că poliția nu avea să întârzie prea mult și ieși și el, dar pe ușă. O văzu pe Dolores alergând pe stradă și porni după ea. Spera ca aceasta să nu-l ajungă din urmă pe trădător.

* * *

O găsi sprijinită de un zid acoperit cu graffiti. Respira sacadat, cu privirea rătăcită.

— A reușit să fugă canalia! făcu ea cu o voce stinsă.

---

1. Ce mai faci? (n.t.)

2. Poponarule! Fiu de târfă! O să te ucid! (n.t.)

În urma lor apăru şi tovarăşa de viaţă a lui Bruno. Dolores o apucă de braţ.

— *Vamos, vamos a casa.*

Cealaltă se supuse şi străbătură un labirint de străduţe pietonale. Apoi urcară o scară strâmtă şi întunecată şi ajunseră într-un apartament mic şi sărăcăcios. Terorismul nu era o afacere bănoasă. Într-un colţ se juca un băieţel de vreo cinci sau şase anişori. Dolores îl privi cu ură. Ea îi spuse ceva femeii care păru îngrozită de ce aude şi ieşi lăsându-i singuri cu copilul.

— Ce anume i-aţi spus? o întrebă Malko.

— Să-l găsească pe Bruno. Altfel o împuşc şi pe ea şi pe copil.

Malko simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Situaţia era extrem de gravă. Dolores nu glumea deloc.

— Am vrut să o înspăimânt doar. Aşa îl va căuta şi-l va aduce.

— De ce credeţi că s-ar întoarce? Ştie că vreţi să-l ucideţi.

Dolores îi aruncă o privire întunecată.

— Şi mai ştie că nu-l voi lăsa să-mi scape. Or, el din Grecia nu poate ieşi.

Malko se întrebă cum se va putea descurca în acest viespar. Făcuse însă un pas. Unul din cei trei ucigaşi ai lui Panos avea un nume: Bruno Becker.

Copilul se juca liniştit în colţul lui.

După o vreme se auziră paşi pe scară. Dolores scoase arma de la brâu. Uşa se deschise larg şi tovarăşa lui Bruno apăru în prag cu ochii plini de lacrimi. Cele două femei vorbiră în greacă. Dolores începu să o pălmuiască fără milă. Malko nu mai putu suporta această scenă şi interveni reuşind să o tempereze pe Dolores.

— Ticălosul s-a refugiat undeva pe strada Akadimias, unde nici poliţia şi nici eu nu putem să-l căutăm. A mai stat acolo când nu avea acte. Este un cuib de anarhişti. Ei ştiu că este un vechi tovarăş din grupul lui Carlos şi îl respectă.

Iată unde se ascundea azi respectul... Malko binecuvântă acest contratimp. Odată mort, Bruno nu-i mai putea fi de nici un folos. Acum, cînd găsise o altă pasarelă către

Sadamapoulos şi Lambros nu mai avea chef să o piardă. De acum ştia unde se afla Bruno. Trebuia să-l găsească înaintea lui Dolores.

Ei părăsiră casa lui Bruno. Când ajunseră în stradă, Dolores îi spuse:

— Am o idee ca să-i vin de hac acelui ticălos, dar este cam devreme.

— Ce idee?

— În fiecare seară, anarhiştii trimit un om să cumpere droguri. Voi încerca să aflu de unde le procură. Apoi îl voi urmări şi îi voi descoperi ascunzătoarea. Până diseară mai este. Până atunci însă ar fi bine să mâncăm ceva.

Malko simţea că timpul zboară prea repede. Trebuia să găsească cu orice preţ ceva ca să-l salveze pe Bruno Becker.

Capitolul XI

Cufundat în fotoliul preferat, Lambros contempla baletul peştişorilor multicolori, cu un vraf imens de ziare la picioarele sale. Lectura presei îl liniştise. Idiotul de Christos Morfi a avut soarta pe care a meritat-o, chiar dacă nu ar fi putut reprezenta un pericol prea mare. Dacă nu ar fi fost atât de lacom, acum ar fi fost în viaţă. Voise să-şi şantajeze clientul cunoscut sub numele de Sadarnapoulos şi asta îi fusese fatal.

În orice caz, Lambros se hotărâse să nu mai ia nici un fel de măsuri. Acum voia să se ocupe în exclusivitate de pregătirile pentru nunta fiicei sale. Americanii nu aveau cum să-şi ducă ancheta până la capăt. Dolores Ribeiro şi Bruno Becker erau oameni siguri din motive diferite.

Lambros îşi dădea seama că făcuse o mare greşeală când îl lichidase pe Gavras în camera sa de spital. În caz contrar, americanii nu ar fi început ancheta.

— Am de gând să dau o raită prin Carrefour, îi spuse el soţiei sale.

Tocmai se deschisese un *Carrefour* pe bulevardul Messogion şi era locul perfect pentru o întâlnire discretă.

Lambros se duse la garaj de unde luă micul Fiat, anonim, ca un grec oarecare ce se duce la cumpărături.

Conducea fără să se grăbească. Odată ajuns la supermarket, el se îndreptă către raionul cu produse electronice. Văzu repede mustaţa lui Sadarnapoulos. Acesta îl contactase chiar în acea dimineaţă, ca să-i ceară o întrevedere. Lambros schimbă o privire cu el, apoi se îndreptă către toalete. Se spăla pe mâini când Sadarnapoulos apăru. Erau singuri.

— Avem o problemă, făcu noul sosit.

Fără multe înflorituri, el îi relată despre telefonul primit de la Bruno Becker. Era o poveste de necrezut. Dolores Ribeiro trecuse în tabăra americanilor! Asta din cauza fotografiilor luate la spital. Lambros se blestemă iar pentru iniţiativa lui, dar la ce bun? Răul era deja făcut. iar situaţia evolua. Acum Dolores putea vorbi. Din fericire. nu era periculoasă căci nu cunoştea identitatea lui Sadarnapoulos şi habar nu avea de existenţa lui Lambros. Chiar dacă îl denunţa pe Bruno Becker, nu era ceva grav. Acesta putea să se ascundă până trecea primejdia. Lambros îl aprecia pe elveţian pentru calităţile lui profesionale. Era un bun mercenar.

— Să-i dai nişte bani, îl sfătui el pe Sadarnapoulos. Poate să te găsească?

— Ştie destule despre mine, telefonul, semnalmentele. Dar nu este o situaţie îngrijorătoare.

Sadarnapoulos fusese închis în numeroase rânduri, bătut, torturat, ameninţat. Era un dur, în ciuda aspectului fragil. Lambros ştia asta.

— Dolores cunoaşte strada Damareos? îl întrebă Lambros.

Era o ascunzătoare necunoscută de poliţie, din cartierul Pangrati, cunoscută doar de Bruno şi de Sadarnapoulos. Acolo mai erau încă arme, explozivi, o maşină de scris şi documente false.

— Nu, spuse Sadarnapoulos.

— Atunci, totul este în regulă. Pe curând.

Sadarnapoulos ieşi primul din toaletă. Lambros mai hoinări puţin prin magazin şi cumpără un disc cu muzică grecească pentru soţia lui. Din fericire, nu era o persoană

publică, în ciuda imensei sale averi. Nu avusese ambiții politice, fusese doar eminența cenușie a lui Andreas Papandreu. Nu organiza petreceri și își petrecea vacanțele în casă. Prea puțini îi cunoșteau trecutul troțkist. În Grecia, nu era considerat o crimă. Se știa că era legat de Pasok și că făcea afaceri, dar nu ieșea în lume și fugea de fotografi.

Lambros se urcă în Fiat-ul alb, cu sufletul liniștit.

* * *

Dolores abia se atingea de cartofii din farfurie, garnitură la friptura de porc. Malko și cu ea erau într-un restaurant sub cerul liber din piața Exarchia. După ce au părăsit apartamentul lui Bruno, cei doi au rătăcit prin cartier, oprindu-se la două cafenele diferite. Dolores discutase cu mai multe persoane ciudate, care o trimiteau de la unul la celălalt ca pe o minge de ping-pong. Stătuse mult de vorbă cu un grup de albanezi care vindeau ceasuri Cartier falsificate în piața Exarhion. Dolores își bău cafeaua și zise.

— În jumătate de oră voi afla unde se ascunde ticălosul acela și-i voi zbura creierii.

— Știți cumva cine i-a dat ordin ca să mă ucidă? o întrebă Malko.

— Cred că Sadarnapoulos. A venit să-mi ceară să conduc motocicleta. Trebuia să execute un agent american. Reperarea era deja făcută.

— De către cine?

— Nu știu. La noi totul se păstrează în secret.

— Erau cei care l-au însoțit la spitalul Evangelistos?

— Tot ce se poate.

Așadar, exista încă un comando în libertate, sub controlul misteriosului Sadarnapoulos. Și a lui Lambros, bineînțeles.

— Îl voi ucide pe nemernicul acela! făcu Dolores. Este un mercenar nenorocit. A fost capabil să-și ucidă tovarășul pe patul de spital!

— Asculta doar de ordinul lui Lambros.

— Dacă este așa, îl voi ucide și pe acesta.

— Da, dar mai întâi ar trebui să-l găsiți, făcu Malko.

Nu ar fi fost o idee proastă ca Lambros să fie lichidat

chiar de un membru al grupării 17 Noiembrie...

Dolores ridică din umeri şi zise cu dispreţ:

— De asta ar putea să se ocupe CIA dumneavoastră, nu?

Ea se uită la ceas şi zise:

— Aşteptaţi-mă aici, trebuie să mă mai întâlnesc cu cineva.

— Nu pot veni cu dumneavoastră?

— Nu, răspunse ea cu un ton hotărât.

— Vă veţi întoarce?

— Da. Şi înainte de a-l împuşca îl voi face să mărturisească cine l-a pus să-l ucidă pe Panos.

Malko avea impresia că se afla într-o barcă luată de valuri. Cum ar fi putut să salveze viaţa lui Bruno Becker fără a fi obligat să o elimine pe Dolores?

* * *

Instalat într-un balcon ce dădea pe strada Akadimias, Bruno fuma *shit* în tovărăşia celorlalţi ocupanţi ai ascunzătorii. Nu era pentru prima dată când se refugia acolo. Avea bani şi drogaţii îl primeau cu braţele deschise. Însă nu putea rămâne prea mult. Dolores ar fi putut alerta poliţia. Se temea de ea ca de un şarpe cu clopoţei. Ştia că va face totul ca să răzbune moartea iubitului ei.

— *Hello!*

El ridică privirea. Era Ornella, o târfă albaneză care dormea acolo când nu avea bani de hotel. Avea părul negru pieptănat pe spate, un chip drăguţ, o guriţă elastică şi multă bunăvoinţa ca să-şi satisfacă clienţii. Ea i se aşeză pe genunchi şi-i strecură în ureche limba ascuţită.

— Nu ai nişte *shit*? îl întrebă ea în şoaptă.

— Aşteaptă un pic. L-am trimis pe Stellios să caute.

Stellios era tipul de contact cu *dealer-ii* din exterior. Becker mângâie un sân umplut cu silicon şi întrebă:

— Ai bani?

Bruno ştia din experienţă că Ornella plătea în general în natură, dar prefera să nu încerce de teamă că-i dă sida, în ciuda faptului că târfa se jura pe ce are mai sfânt că este

sănătoasă.

* * *

Dolores apăru tocmai când Malko începuse să se nelinistească. Plecase de mai bine de o oră.

— *Vamos*! făcu ea.

El plăti și o urmă. Dolores se îndreptă spre o străduță strâmtă și prost luminată și se opri la numărul 30. Era o casă pe jumătate dărâmată, cu zidurile leproase.

— Am ajuns, făcu ea.

Deschise o ușă cafenie ce scârțâi îngrozitor și pătrunseră într-o grădină năpădită de vegetație. Acolo stăteau de vorbă doi bărbați. Dolores se apropie de ei și întrebă:

— Cine este Stellios?

Unul dintre tipi se ridică și spuse:

— Eu. Tu cine ești?

— Gura. Ai marfă?

Celălalt bărbat nu deschise gura. Era mai în vârstă, nebărbierit și prost îmbrăcat. Era un kosovar sau un albanez.

— Ești de la poliție?

— Nu. Ați făcut târgul?

— Nu încă.

— Plătește-i, îi spuse Dolores lui Stellios.

Acesta îi dădu *dealer-ului* un pumn de bani. Acesta dispăru imediat. Dolores se apropie de Stellios și-i lipi revolverul de tâmplă. Îngrozit, el se lipi de un zid și zise bâlbâindu-se:

— Vrei iarba?

— Nu, vreau să merg cu tine la ascunzătoare. Trebuie să mă duci înăuntru. Îl cunoști pe Dimitri?

— Da.

— Este și el acolo?

— Da.

— De unde știi?

— Păi, el mi-a dat bani ca să cumpăr iarbă.

— Bine, știi unde doarme?

— Da.

— Eu o să intru cu tine și mă vei duce în camera lui.

După aia, o să fumezi *shit*. Dimitri nu va mai avea nevoie de el. *Vamos*.

Ea îl trase de braț, își vârî arma la centură și ieșiră și din casa dărăpănată, cu Malko după ei. Acesta nu înțelesese ce au discutat, dar nu avea nici o îndoială în privința aceasta. Dolores avea să se țină de cuvânt și să-l ucidă pe Bruno Becker, singurul om care îl putea conduce la Lambros.

Luându-se după ea, Malko se întreba cum ar putea împiedica-o fără să se trezească cu un glonț în cap.

Capitolul XII

Cei trei ajunseră în fața grilajului ce înconjura casa drogaților. Era o clădire veche, cu trei etaje, obloane cafenii și numeroase balcoane. O banderolă galbenă imensă era agățată pe balconul de la etajul trei. Pe ea scria cu litere roșii: "Atena, Business 2004. No Pasaran".

Stellios scoase o cheie din buzunar, cu mâna tremurândă. Dolores i-o smulse din mână și descuie lacătul de la grilaj.

— Acum, mă vei duce imediat la nemernicul ăla, îi porunci ea. Dacă faci vreo mișcare greșită, îți sfărâm tigva de maimuțoi.

În casă duhnea îngrozitor. Imobilul părea pustiu, căci drogații își petreceau vremea fumând, dormind și bând. Stellios urcă scara în tăcere. Cei trei ajunseră la ultimul etaj. Malko simți că-i crește pulsul. El o lăsă pe Dolores în fața sa și își pregăti revolverul Beretta. Stellios se opri în fața unei uși.

— Este acolo? șopti Dolores.

— Da.

— Deschide tu!

În clipa în care Stellios puse mâna pe clanță, din interiorul camerei se auziră niște țipete sacadate.

* * *

Bruno Becker nu mai avu timp să se bucure de compania Ornellei. Ușa se deschise violent, izbindu-se de perete. În prag, era o femeie cu o armă îndreptată către el. Din păcate, între ei doi, se afla Ornella, înțepenită de frică. Dolores avea simțul justiției. Târfa aceea nu avea nici o vină. În loc să tragă, Dolores urlă:

— Întinde-o imediat de aici, că trag!

Bruno avu timp să scoată pistolul. Avea întotdeauna un cartuș pe țeavă și piedica ridicată. Fără să țintească, el trase, simțind arma tresărind în mâna sa. El văzu cum Dolores se clatină și se prăbușește nu înainte de a trage și ea. Gloanțele nimeriră însă în plafon, iar ea căzu grămadă pe pardoseala camerei.

Dintr-un salt, Bruno fu în picioare și-și aranjă hainele cât ai clipi din ochi. Ornella tremura din toate încheieturile, privind îngrozită în jur.

În clipa în care teroristul își strecura arma la brâu, o a doua siluetă se materializă în pragul ușii. Era un bărbat înalt care ținea în mână o armă.

— Nu mișca, Bruno! strigă necunoscutul.

Spre deosebire de Dolores, tipul era calm. Bruno o apucă pe Ornella cu mâna stângă și o trase în fața lui, iar cu dreapta scoase arma din centură.

— Lasă-mă să trec! Altfel o ucid pe loc!

Arma lui era lipită de tâmpla nefericitei târfe pe care o împingea în fața lui, ca pe un scut.

* * *

Cu degetul crispat pe trăgaciul armei, Malko căuta un unghi potrivit din care să tragă fără să o rănească pe femeie. Voia doar să-l rănească pe Bruno. Acum însă, teroristul putea să-l ucidă pe el. Malko fu nevoit să dea înapoi. Bruno trecu prin fața lui, îndepărtându-se pe culoar de-a-ndăratelea.

Cum Malko începu să-l urmărească, ţipă:

— Nu vă mişcaţi că o omor!

Malko se opri. De după uşi se iviră chipuri speriate. Detunăturile sculaseră în picioare pe toţi drogaţii.

Bruno începu să coboare treptele sărind câte patru deodată, îmbrâncindu-i pe cei ce-i ieşeau în cale.

Malko simţea un gust de cenuşă. De acum, Dolores Ribeiro nu-l mai putea ajuta şi nici amantul nu şi-l mai putea răzbuna.

Cât despre Bruno Becker, acesta era deja afară, fugind cu târfa lui cu tot. Malko habar nu avea unde să-l găsească. Ancheta sa se afla din nou în impas. Muriseră deja trei persoane, iar Lambros scăpase iar.

* * *

Bruno Becker ajunse pe jos la ascunzătoarea din strada Damareos. La fiecare zece metri, se uitase înapoi ca să vadă dacă nu e urmărit. Abia când se văzu la adăpost, reuşi să se calmeze. Dacă nu ar fi fost Ornella, acum ar fi fost mort. Din fericire, tipii de acolo îl cunoşteau sub numele de Dimitri şi poliţia nu ar fi avut cum să ajungă până la el. Ceea ce îl neliniştea cel mai mult era faptul că necunoscutul îl strigase pe adevăratul său nume. Aşadar Dolores vorbise. Nu-i venea să creadă. Străinul era chiar bărbatul pe care fusese el angajat să-l lichideze ! Era agentul CIA-ei! Cum de o fată ca Dolores putuse să coopereze cu acesta? Exista doar o singură explicaţie: fotografiile făcute în spital care nu puteau proveni decât dintr-o sursă oficială.

Ceva mai calmat, el se duse la frigider şi scoase o bucată de *feta*, dură ca piatra. Puse apoi un încărcător nou în revolver şi se lungi pe pat. Singura sa legătură sigură cu exteriorul era Sadarnapoulos. Spera ca acesta să nu-l lase baltă.

* * *

Pe biroul lui John Hill erau adunate toate ziarele. Incidentul petrecut în ascunzătoarea drogaţilor era pe prima

pagină, împreună cu fotografia lui Dolores. Plină de sânge, cu ochii deschişi, ţinând strâns arma în mână. Malko descoperi numele femeii care îi salvase viaţa lui Bruno. Era Ornella Toptani, o albaneză drogată care trăia din prostituţie. Declaraţia acesteia umplea o pagină. Malko luă ediţia engleză a ziarului *Kathimerini*. Poliţia greacă vorbea de o reglare de conturi între terorişti, din cauza personalităţii lui Dolores Ribeiro. Nimeni nu părea să cunoască adevărata identitate a lui Bruno Becker. Tovarăşii lui drogaţi îl cunoşteau doar sub numele Dimitri şi credeau că este grec. Un deputat din partidul Noua Democraţie sfătuia poliţia să evacueze acel cuib de drogaţi delincvenţi mai înainte de a avea loc şi alte incidente.

— Ştiaţi de existenţa în Grecia a lui Bruno Becker? îl întrebă Malko pe şeful centralei CIA.

— Nu. El a fost dat ca dispărut de şapte ani de către serviciile europene.

Malko îşi înăbuşi un căscat. Dormise prost. În ajun abia avusese timp să o pună la curent pe Martha Adonis. Trebuia să o întâlnească la ora zece în piaţa Exarchion, ca să meargă la Bruno Becker acasă. Concubina lui poate aflase ceva.

— Ne vedem la prânz, la *Diogene*, îi spuse Malko lui John Hill.

* * *

Martha Adonis aştepta pe trotuar. Când Malko se dădu jos din maşină ea îl îmbrăţişă.

— M-am speriat îngrozitor când am văzut în ziar fotografia cu cadavrul lui Dolores, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

Malko îi relată totul în drum spre locuinţa lui Bruno.

— Eu nu mai reuşesc să mă concentrez la lecţii, spuse Martha. Parcă aş locui pe altă planetă. Am citit tot ce se putea în legătură cu 17 Noiembrie. Înainte, nu mă interesa deloc...

— Nu ai schimbat planeta, dar ai pătruns într-un univers închis pentru cei mai mulţi oameni. Un univers plin de

pericole şi de riscuri. Ieri, Bruno Becker ar fi putut să mă ucidă...

— Nu ai anunţat poliţia?

— De ce aş fi făcut-o?

— Acest Bruno este un tip extrem de periculos.

— Ştiu, dar acum este şi el în găleată. Am de gând să-i propun un târg.

— O, un târg? făcu Martha înspăimântată. Dar este un criminal. Trebuie arestat, doar a ucis-o pe acea femeie...

Malko zâmbi indulgent.

— Văd că nu te-ai mutat de tot pe altă planetă. Dolores era hotărâtă să-l ucidă... Bruno a fost de fapt în legitimă apărare. Şi ea era tot o criminală. Eu nu am venit la Atena să fac dreptate, ci ca să descopăr creierul acestei organizaţii teroriste. Aşadar trebuie să mă sprijin pe orice găsesc, chiar dacă în ochii tăi nu e ceva moral.

Ei urcară la etajul trei. Malko sună la uşă. Acolo era o carte de vizită prinsă cu o piuneză. Pe ea scria "MARIA BASSIOKIS". Numele lui Bruno nu se vedea nicăieri.

Uşa se întredeschise şi apăru chipul prietenei lui Bruno. Fără nici o tragere de inimă, ea le dădu drumul în casă. După chipul arogant al femeii, Malko ştiu că avea noutăţi de la amantul ei.

— Întreab-o dacă ştie unde se află Bruno, spuse Malko.

Martha puse întrebarea.

— Zice că nu are ce să-ţi spună pentru că el nu s-a mai întors de ieri acasă. Şi că nu crede că el a putut să o omoare pe Dolores.

— Explicaţi-i că este un terorist periculos. Că a mai ucis şi că a făcut puşcărie pentru asta.

Maria Bassiokis nu vru să mai vorbească. Malko înţelese că nu mai are ce face şi-i dădu o carte de vizită cu numărul lui la telefon.

— Spuneţi-i că lucrez pentru poliţia greacă şi că concubinul ei s-ar putea să aibă nevoie de mine. Deţine nişte informaţii de care am nevoie şi, în schimbul lor, aş putea să-l ajut.

Maria Bassiokis asculta cu chipul încruntat. Cei doi ieşiră iar în piaţa Exarchion. Tulburată, Martha clătină din cap.

— Ce lume nebună! Când mă gândesc că te puteam vedea mort la televizor, mă cutremur.

— Nu te mai gândi la asta. Sunt viu şi nevătămat şi am de gând să-ţi cumpăr acel scuter.

— Eu aş dori să fac altceva, dar nu am prea mult timp pentru că peste puţin timp am o lecţie. Vino cu mine.

— Unde?

— La mine acasă. Am chef să facem dragoste.

Spusese totul cu o asemenea sinceritate şi pasiune, încât Malko se înfioră de dorinţă.

Când intrară în apartament, nu mai apucară să ajungă până la pat. Malko o posedă direct pe covor, fără să o dezbrace. Femeia era inundată de plăcere şi i se oferea din toată inima. După ce flacăra se mai potoli, ea îl sărută şi-i spuse cu simplitate:

— Niciodată nu am mai simţit atât de puternic dorinţa de a face dragoste.

Deşi scurt, momentul fusese magic. Când ieşi în stradă, Malko îşi spuse că-i va fi greu să părăsească Atena. Ştia însă că nu mai avea ce face acolo. John Hill avea să fie bolnav de supărare, dar ancheta nu avea sorţi de izbândă.

Întâlnirea cu şeful centralei CIA nu avea să fie deloc uşoară şi nici veselă.

* * *

John Hill îşi goli paharul cu Defender şi spuse pe un ton tăios:

— Nu puteţi lăsa baltă afacerea asta. Trebuie să-l găsim pe Lambros. Doar ştiţi cât de tensă este problema terorismului acum la Washington. Ticăloşii aceştia din 17 Noiembrie au mai ucis şi alţi americani în afară de Richard Welsh. Pe căpitanul de vas George Tsantes, pe şoferul acestuia, William Nordeen, şi pe ofiţerul NATO, Ronald Stewart. Ca să nu mai vorbim de nenumăraţii răniţi şi de atentatele cu bombă împotriva afaceriştilor americani stabiliţi în Grecia... Găsirea lui Lambros ar mai descreţi fruntea Preşedintelui, după eşecul suferit cu Bin Laden...

— Ştiu asta, recunoscu Malko, dar suntem deja în impas.

17 Noiembrie dispune încă de o rețea de informatori și protectori și ne-o ia de fiecare dată înainte. Imediat ce dăm de un fir conducător. este ucis omul nostru de legătură. Este de necrezut cum un tip ca Sadarnapoulos să poată locui în Atena sub o falsă identitate, să participe la recepții ale ambasadelor, să-și cumpere o casă și un apartament fără ca nimeni să își pună întrebări.

— Atunci ce ați sugera în afară de a lua avionul?

— Eu, unul, cred că nu vom reuși nimic încercând să-i prindem pe cei din treptele inferioare ale ierarhiei grupării. Cum depistăm un posibil martor, imediat acesta este ucis. Iar Bruno Becker poate să se dea la fund pentru luni sau ani de zile. Țara asta este ca o strecurătoare, singura capabilă să ne ajute să pătrundem în arcanele organizației era Dolores Ribeiro. care acum e moartă. Despre Sadarnapoulos nu avem nici cea mai mică informație. în afară de pseudonimul său. Ca și cum nici nu ar exista. Or, el a fost cel care m-a pândit și a încercat să mă lichideze și tot el i-a făcut felul și lui Christos Morfi.

— Și atunci?

— Eu unul am remarcat o anomalie în lista crimelor comise de teroriști, continuă Malko. Până în 1988, toate asasinatele au fost de natură ideologică, un membru al CIA, polițiști torționari, un director de ziar, aflat în solda coloneilor. Și apoi, în martie 1980, este ucis un industriaș, Alekos Istrati, cu o revendicare destul de sumară. De atunci, majoritatea "execuțiilor" au mai ales un caracter economic. Problemele par a fi mai degrabă de ordin financiar.

— Și ce concluzie trageți din asta?

— Același lucru s-a petrecut și în Rusia și în alte țări. Oamenii de afaceri apelează din ce în ce mai mult la ucigașii plătiți pentru a regla o problemă financiară. În Grecia, acești ucigași sunt recoltați din gruparea 17 Noiembrie...

John Hill rămase tăcut. În cele din urmă, spuse:

— Așadar, teoria dumneavoastră ar fi că teroriștii nu se supun numai unor rațiuni pur ideologice în alegerea victimelor, nu?

— Nu ar fi pentru prima oară când se constată o astfel de deviere, spuse Malko.

John Hill aşteptă să plece chelnerul care adusese la masă spaghete cu fructe de mare. Apoi răspunse:

— Interesantă teorie. Ar trebui însă demonstrată cu probe.

— Am putea face asta refăcând ancheta asupra primului asasinat nonpolitic. Poate că mai există indicii neglijate de poliţia greacă. Nu uitaţi că "verişorii" au ajuns până la Stavropoulos utilizând elemente care zăceau în dosarele poliţiei de ani şi ani de zile... Aţi avut vreun contact cu anumite victime "civile"?

— Eu, personal, nu, spuse americanul, dar am să mă uit în arhivele mele. FBI a anchetat fiecare asasinat ca să vadă dacă nu există vreo conexiune cu oamenii noştri.

* * *

Malko tocmai comanda un superb scuter BMW care costa cât un Rolls, când sună telefonul:

— Aveţi posibilitatea să vă întâlniţi cu văduva lui Alekos Istrati, spuse vocea lui John Hill. Se numeşte Maria Istrati şi vă va căuta la hotel diseară, pe la ora nouă.

Americanul nu stătuse cu mâinile în sân.

— Cum aţi găsit-o? îl întrebă mirat Malko.

— Am deschis dosarul asasinării soţului ei şi am descoperit că şeful centralei din acea vreme îl contactase pe avocatul ei, maestrul Aristote Epizelos. Atunci l-am sunat şi i-am explicat că avem nevoie de nişte informaţii suplimentare. Spre surprinderea mea, avocatul mi-a spus că Maria Istrati cunoaşte lucruri foarte interesante şi că bănuieşte anumite treburi pe care poliţia greacă nu le ştie.

Malko nu-şi putea crede urechilor. Tocmai când era gata să se renunţe, apărea o nouă sursă? Oare această Maria Istrati avea să-l conducă până la Lambros?

Capitolul XIII

Văduva lui Alekos Istrati era absolut magnifică. Părea sosia actriței Sigourney Weaver. Avea o ținută mândră, o siluetă zveltă și niște ochi cenușii minunați. După ce-i sărută mâna, Malko se așeză pe canapea lângă ea, în fundul barului *Saint Georges*. La masa alăturată se aflau doi zdrahoni, gărzile ei de corp, cu microfoane în urechi, încercând să pară neobservați. Maria Istrati era încă posesoarea unei averi considerabile...

— Sunt bucuroasă că vă întâlnesc, făcu ea cu o voce melodioasă. Chiar dacă acest lucru îmi trezește amintiri dureroase. Aș face orice ca soțul meu să fie răzbunat. Era un om minunat, drept și generos. *A wonderful human being*, adăugă ea în engleză.

Malko nu o întrebă dacă mai era încă îndrăgostită de el și își dezlipi cu greu ochii de la picioarele ei lungi, cu ciorapi gri închis. Fusta taiorului se ridicase la mijlocul pulpelor.

Barmanul se apropie cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rosé și umplu două cupe. Maria Istrati o ridică pe a ei cu un zâmbet promițător.

— Vă urez mult succes!

— Cred că asta va depinde de dumneavoastră, făcu acesta.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă Maria Istrati. Totul s-a petrecut cu mult timp în urmă.

— Cum s-a desfăşurat asasinarea soţului dumneavoastră?

Femeia nu răspunse imediat, dar făcu semn barmanului ce se repezi la sticlă şi umplu din nou cupele. Îşi înmuie buzele în şampanie şi începu să vorbească.

— În acea zi de 2 martie 1988, el a plecat ca de obicei la birou, la ora opt dimineaţa. Noi locuiam în nordul Atenei, în Ekali. Primise deja numeroase ameninţări şi conducea singur maşina. După plecarea lui, am primit un telefon anonim, aşa cum se întâmpla zilnic în ultima vreme.

— Şi nu v-a alertat?

— Soţul meu avea mult succes la femei. Am crezut că era vorba de vreuna din vechile sale amante care încercau să mă enerveze. Peste o jumătate de oră m-a sunat poliţia. Bărbatul meu era la spital. Încă era în viaţă, deşi fusese împuşcat cu mai multe gloanţe de mare calibru.

— Cum s-a întâmplat?

— Era oprit la un stop, pe bulevardul Kifissias când a apărut o motocicletă. El a vrut să-şi scoată revolverul, dar ucigaşul a fost mai rapid. A tras şase gloanţe în soţul meu şi a fugit!

— Au existat martori?

— Sigur că da. Era chiar şi un medic în maşina din faţa lui. Însă el a fugit înspăimântat, fără să-i sară în ajutor. Ucigaşii au avut timp să-şi revendice fapta.

— Ce au spus?

— O, ca de obicei, acelaşi slogan. Vorbeau de lupta împotriva marelui capital care strivea poporul.

— Altceva nimic mai precis?

— Nu.

Maria Istrati se uită brusc la ceas, un superb Breitling Callistino cu cadranul sidefiu, împodobit cu diamante.

— Am o masă reţinută într-un restaurant din Plaka. Trebuie să mergem.

Ea se ridică, urmată de cele două gorile, nişte automate bine reglate. Afară o aştepta un Mercedes 500. Când şoferul închise uşa după ea. Malko îşi dădu seama numai după zgomot, că era blindat... Cele două gorile încălecară două motociclete şi convoiul se îndreptă către bulevardul Vassilissis Sofias.

— Este un loc în care obişnuiesc să merg uneori, spuse ea. Se află aproape de Acropole.

Ea îşi desfăcu jacheta taiorului, lăsând la iveală o bluză albă ce acoperea nişté sâni generoşi. După douăzeci de minute, Mercedes-ul se strecura pe străduţele înguste din Plaka, apoi se opri în faţa unei case vechi. Maria Istrati îl conduse pe Malko pe o scară ce ducea la o terasă de unde se vedea Acropole în toată măreţia şi frumuseţea sa. Patronul veni să aducă lista de bucate. Maria Istrati comandă repede, apoi îl privi pe Malko cu un aer grav.

— Ce vă face să credeţi, că aţi putea să-i găsiţi pe asasinii soţului meu, după atâţia ani? De altfel, poliţia mi-a spus că i-a identificat. Se numesc Koufonidas, Stavropoulos şi Tzortzatos. A fost găsită chiar şi arma într-una din ascunzătorile lor. Era un Colt 45. Ce aţi putea găsi în plus?

— Aţi auzit vreodată vorbind despre un anume Lambros?

— Lambros? Nu, nu am auzit.

— Credeţi că soţul dumneavoastră a fost ucis doar din motive pur ideologice, ca reprezentant al marelui capital?

— Asta se spunea în revendicarea celor din 17 Noiembrie găsită pe trupul lui, spuse văduva.

— Şi dumneavoastră aţi crezut?

Ea îşi întoarse privirea şi mai bău puţin vin alb.

— Nu mai ştiu. Poate că a existat un alt motiv.

— Care anume?

Maria Istrati trase un fum din ţigară şi spuse încet:

— Ce vă voi spune acum nu i-am spus decât avocatului meu, pentru că nu am avut probe. Toţi fugeau când auzeau de 17 Noiembrie. Toţi grecii erau convinşi că gruparea a fost protejată de Pasok. Or, Pasok este la putere de aproape douăzeci de ani şi trage toate sforile atât în politică cât şi în afaceri.

— Avocatul dumneavoastră nu face parte din Pasok?

— Bineînţeles că nu. Dar şi el este prudent. Azi a redeschis dosarul dar judecătorul nu-i spune totul. Toţi se mai tem încă.

— De Stavropoulos?

— Nu. De aceia care au putut să-l apere.

Ea începu să mănânce pe-ndelete, delicat, ca o pisică, iar Malko aşteptă puţin. Noaptea era caldă, priveliştea, magnifică şi mâncarea, excelentă. Ar fi putut fi considerată ca o cină a doi îndrăgostiţi. Maria Istrati puse furculiţa jos şi spuse:

— Soţul meu era foarte naiv. Printre afacerile sale se afla şi Pyrkal, cea mai importantă fabrică de arme şi muniţii din Grecia. În 1982, el a fost deposedat de Pasok. A fost chiar ameninţat că dacă se opune va pierde şi celelalte proprietăţi. Andreas Papandreu şi oamenii lui. puneau mâna pe tot ce puteau sub pretextul naţionalizărilor.

Malko îşi zise că troţkiştii au avut întotdeauna simţul afacerilor.

— Şi ce s-a mai întâmplat în continuare?

— Uzina lui a fost luată de un prieten al lui Papandreu. Imediat a început să intre în regres. Soţul meu s-a îmbolnăvit de supărare. Ca să-i poată lua uzina, guvernul i-a suprimat licenţa de export. Soţul meu a iniţiat o anchetă discretă ajutat de vechii săi colaboratori şi a întocmit un dosar întreg cu matrapazlâcurile guvernamentale. Într-o zi, a luat cu el toate dovezile şi s-a dus la un înalt funcţionar din Ministerul Apărării şi i-a spus că dacă nu i se înapoia uzina, avea suficiente documente pentru a provoca un uriaş scandal.

— Şi ce s-a întâmplat atunci?

— După numai trei săptămâni, a fost asasinat.

Maria Istrati reîncepu să mănânce. Ochii îi erau însă plini de lacrimi şi îşi reprima cu greu emoţia. În jurul lor domnea o atmosferă veselă. ce contrasta puternic cu gravitatea acestor revelaţii.

— Sunt dezolat că vă torturez cu întrebările mele, se scuză Malko. Aţi vorbit cu avocatul dumneavoastră despre toate astea?

— Sigur că da. Dar m-a sfătuit să tac. Nu aveam nici o probă, iar cei incriminaţi erau în continuare la putere. Toţi, din

anturajul lui Andreas Papandreu. Atunci l-am ascultat. Mă temeam să nu am aceeaşi soartă cu soţul meu. 17 Noiembrie loveşte când vrea şi pe cine vrea. Am două fiice şi nu aş vrea să li se întâmple ceva.

— Asta s-a întâmplat acum patrusprezece ani. Ce au devenit acei oameni politici şi înalţi funcţionari?

— Sunt şi acum tot acolo, zise ea. Sunt bogaţi şi puternici. Nu i-a acuzat nimeni de nimic.

Printre ei se afla probabil şi Lambros. De la începutul anchetei, Malko se apropia de verificarea teoriei sale. Din nefericire, asta nu-l ajuta prea mult. Ghicindu-i gândurile, Maria Istrati remarcă tristă:

— Sunteţi la fel de neputincios ca şi mine. Anumiţi membri din 17 Noiembrie sunt arestaţi. Vor fi condamnaţi la închisoare, dar acest lucru nu-l va învia pe soţul meu. Dacă aş avea probe, i-aş ucide cu mâna mea, dar nu am nici una. Ştiu însă că sunt vinovaţi... Îmi pare rău că v-aţi pierdut timpul cu mine. Ce anume vă face să credeţi că în spatele lui Stavropoulos se află altcineva?

— În primul rând, asasinatul lui Panos Gavras, săvârşit la spital. Apoi, tentativa îndreptată împotriva mea. Şi multe alte elemente demonstrează că există încă un nucleu al grupării teroriste în activitate. Am identificat chiar pe unul din membrii lui, un terorist cunoscut.

— De ce aţi menţionat numele Lambros?

Malko îi povesti atunci ce aflase din raportul întocmit de serviciile greceşti în vremea coloneilor, confirmat de ancheta britanicilor, în care se afirma că Lambros era adevăratul fondator al grupării 17 Noiembrie. Nimeni nu ştia însă cum arăta acest bărbat şi nici adevărata sa identitate.

— Eu nu am auzit pronunţându-se niciodată acest nume, spuse Maria Istrati, dar sunt sigură că 17 Noiembrie avea protecţie politică. Nu uitaţi că mulţi membri ai Pasok au fost troţkişti.

Grecoaica părea tulburată. Fără să mai comande desertul, ea îl chemă pe patron şi-i spuse ceva. Acesta se întoarse ceremonios cu o sticlă de coniac Otard XO şi umplu două pahare „din partea Casei"... Malko era satisfăcut şi decepţionat în acelaşi timp. Noua sa pistă nu-i rezolva mare

lucru. Era imposibil să se facă o anchetă asupra trecutului oamenilor politici greci...

— Dacă îl găsiţi pe acest Lambros. vă voi fi recunóscătoare până la sfârşitul vieţii.

Malko vru să plătească patronului, dar acesta îi făcu semn că nu este nevoie. Nu făcuse nici nota de plată.

În timp ce se îndreptau cu maşina către centrul Atenei, Maria Istrati remarcă:

— Sper că-l veţi găsi pe asasinul soţului meu. Sunteţi ultima mea speranţă, căci nu mai aştept nimic din partea justiţiei...

La un viraj brusc, ea se trezi peste Malko. Chipurile lor se atinseră iar el simţi pe braţ carnea tare a sânului ei. Femeia se tulbură. Fusese un contact plăcut, cald şi fugitiv. Maşina urca acum colina Kolonaki. Cu părere de rău. Malko văzu că se apropie de hotelul său.

— Nu doriţi să mai bem un pahar la hotel? îi propuse el.

Maria Istrati se scuză zâmbind.

— Nu, mulţumesc. Toate aceste amintiri m-au răvăşit prea mult.

Ei rămaseră tăcuţi. Malko nu avea chef să se despartă de ea. Se întreba care era viaţa ei intimă. Probabil, avea un amant. Sau chiar mai mulţi. Nu se comporta ca o femeie ce nu mai doreşte să placă. Taiorul elegant, machiajul, ciorapii, toate emanau seducţie. Din nefericire, nu ştia dacă toate aceste semnale îi erau adresate lui. Dacă era atât de grăbită să se retragă, poate că dorea să se întoarcă la amantul ei.

— Bine, în cazul acesta, vă urez noapte bună.

Îi luă mâna parfumată, o păstră puţin mai mult pentru a o săruta, dar femeia nu păru şocată. În clipa când tocmai voia să coboare din Mercedes, ea îl opri cu un gest.

— A, mi-am adus aminte de un amănunt. Cu câteva zile înainte de a fi ucis, soţul meu s-a întâlnit cu un prieten la un cocteil oferit la Ambasada Marii Britanii. Acesta l-a tras de-o parte şi i-a spus că îl paşte un pericol.

— Cine era acel om? întrebă Malko cu sufletul la gură.

— Mi-a spus atunci cum îl cheamă, dar am uitat. Totuşi ştiu că i-am comunicat avocatului meu. Cu siguranţă există

undeva, la dosar. Luați legătura cu el, îl voi suna ca să-l previn.

— Așa, deci acel bărbat știe că soțul dumneavoastră avea să fie asasinat, nu? insistă Malko. Este o dovadă capitală. Nu a fost interogat de poliție?

— Nu, nu cred. Luați asta în caz că vreți să mă contactați.

Ea îi întinse o carte de vizită, precizând:

— Să nu sunați prea devreme. Obișnuiesc să dorm până târziu.

— Aș dori să-l întâlnesc pe acel bărbat, insistă Malko.

— Sunați-mă mâine pe la prânz, zise Maria Istrati. Până atunci, voi vorbi cu avocatul meu.

El coborî din Mercedes și portiera se închise în urma sa cu zgomotul caracteristic al unei case de bani. Maria Istrati îi făcu un semn cu mâna și mașina dispăru pe strada aflată în pantă. Malko respiră adânc. Avea totuși un fir nou. Misteriosul prieten care îl avertizase pe Alekos Istrati trebuia să știe cine se ascunde sub numele Lambros.

Capitolul XIV

Malko o sună pe Maria Istrati la ora douăsprezece fix. Răspunse chiar ea. Malko constată cu plăcere că-i dăduse numărul liniei directe. Dormise prost și fusese trezit în zori de Martha care-l anunță că va lipsi douăzeci și patru de ore din Atena. Maria Istrati îi dădu numărul și adresa avocatului și termină mulțumindu-i:

— Am petrecut o seară excelentă, zise ea.

— Și eu, la fel, zise Malko. Când ne vom mai vedea?

— Nu știu. Sunați-mă cum mai aveți noutăți.

În continuare el îl sună pe avocat. Acesta îl pofti la biroul lui, care era la doi pași, în Kolonaki. După zece minute, Malko se prezentă. O brunetă picantă îl conduse în biroul avocatului. Toți pereții erau tapetați cu fotografii ce-l reprezentau pe Alekos Istrati. Avocatul semăna cu un hippie, cu barba sură neglijent tunsă, cu capul destul de pleșuv și hainele dezordonate. Apoi își dădu seama că-l mai văzuse la *Café Armani.* Stătea la masă și vorbea la trei telefoane portabile. Era volubil și îl primi călduros. Epizelos îl îneca într-un potop de cuvinte, jonglând și acum cu telefoanele. În cele din urmă, îl întrebă:

— Cu ce vă pot ajuta? Deja afacerea asta a fost din nou scoasă pe tapet. O dată pe săptămână, îl întâlnesc pe judecător. Asasinii lui Istrati sunt identificați. Au mărturisit.

— Foarte bine, zise Malko. Eu însă aş vrea să-l găsesc pe bărbatul care l-a prevenit pe clientul dumneavoastră că se află în primejdie de moarte.

Avocatul tăcu brusc, stupefiat de faptul că Malko era la curent cu acest episod. El își trecu mâna prin părul rar și spuse cu o voce ezitantă:

— A, Maria v-a povestit acest episod. Eu unul nu am crezut cu adevărat. Erau la un cocteil unde au băut mult. Probabil că a fost vorba de o glumă.

— Deci nu ați verificat?

— Nu-mi amintesc precis, pretinse avocatul. Dar sunt sigur că asta nu ducea nicăieri.

Malko îl privi cu atenție. Avocatul semăna cu un catâr care dă îndărăt. Îi era teamă.

— Cel puțin vă amintiți numele lui? insistă Malko.

— Era un tip în vârstă, protestă avocatul. Au trecut patrusprezece ani. Poate că este deja mort.

— Ce știți despre el?

— După cele spuse atunci de Maria Istrati, era un grec care lucrase pentru serviciile britanice în timpul războiului civil din 1948. Numai că nu-mi amintesc numele lui. Va trebui să caut în dosarele mele. Asta îmi va lua ceva timp: sunt arhivate.

Părea foarte încurcat. Se tot juca cu telefoanele de pe birou și evita să-l privească în ochi.

— Ați auzit vreodată de numele Lambros? îl întrebă Malko.

Avocatul rămase cu fruntea încruntată. De astă dată, păru sincer când spuse:

— Nu, acest nume nu-mi spune nimic. Ați putea să-mi dați mai multe detalii?

— Se pare că este un membru al grupării 17 Noiembrie. Unul foarte important.

— Mă voi interesa, promise avocatul. Îi cunosc bine pe șeful poliției și pe șeful EYP.

— Este vorba de un pseudonim, preciză Malko. Cel al unui bărbat care este mai sus decât Alexandros Stavropoulos. Unul dintre fondatorii grupării.

Avocatul mâzgăli ceva pe o hârtie, apoi se uită la ceas și se scuză:

— Îmi pare rău, dar îl aștept pe frizerul meu care trebuie să-mi tundă barba. După aceea mă duc la Palat.

Malko îl părăsi cu sentimente contradictorii. Deși era avocatul unei victime a teroriștilor, maestrul Epizelos avea o atitudine destul de ambiguă. Se vedea clar că nu vrea să mai tulbure apele.

Când se întoarse la hotel, Malko încercă în zadar să o găsească pe Maria Istrati. Știa cel puțin că necunoscutul care îl avertizase pe Alekos lucra pentru britanici, deci "verișorii" trebuiau să-l cunoască. Aici poate îl ajuta John Hill.

* * *

Bărbatul cunoscut de câțiva prieteni sub numele de Lambros închise telefonul și rămase un timp pierdut în gândurile sale. Era cuprins de o stare de rău fizic. Informația primită de la unul din numeroșii săi informatori era extrem de neliniștitoare. Era pentru prima oară când cei care-l căutau utilizau o metodă ce putea deveni periculoasă. De astă dată puteau găsi legături și oameni care ar fi putut vorbi.

Informatorii săi nu-i cunoșteau activitatea, crezând doar că voia să fie la curent cu totul. Și ei erau niște "idioți utili", însă la un nivel superior. Lambros zâmbi. Bărbatul care îl sunase se numea Fotis Nassiakos, numit șef al poliției de un an. Era un om cinstit, serios, care colaborase eficace cu Scotland Yard pentru prinderea teroriștilor. El îl sunase ca să-l întrebe dacă nu cunoștea pe un anume Lambros! Fusese întrebat de avocatul Epizelos... Atunci, Lambros află ceva mai mult. Redescoperi astfel existența unui om pe care îl uitase de mult, dar care putea fi extrem de dăunător...

Știa că-l așteaptă o corvoadă neplăcută... Îi repugna să atace oameni pe care-i stima. La urma urmelor, conversația cu șeful poliției s-a dovedit rodnică. Nu numai că aflase de existența unui pericol, dar avusese prilejul să-și orienteze

adversarii pe o pistă falsă. Rămase un timp pe gânduri apoi formă un număr. Când recunoscu vocea lui Sadarnapoulos, spuse doar atât:

— Vreau să fac nişte cumpărături pentru nunta fiicei mele. Ne întâlnim la ora două.

Putea conta sigur pe Sadarnapoulos. Acesta avea un stil de lucru extrem de eficace şi cu costuri minime.

Lambros se instală în faţa uriaşului acvariu. Spectacolul baletului lor îi reda întotdeauna seninătatea.

* * *

Când părăsi Ambasada Americană, Malko simţi că-i este foame. În timp ce se întorcea către hotel, îşi aminti un detaliu. Dolores Ribeiro murise de patruzeci şi opt de ore. dar ziarele nu mai vorbeau deja nimic despre ea. Or. Malko nu văzuse în nici o fotografie publicată de ele imaginea maşinii cu rulotă. Asta dovedea că poliţia ignora locul unde se afla aceasta. Se gândi deci să cerceteze locul. Poate mai găsea ceva acolo.

Găsi destul de uşor locul şi constată satisfăcut că rulota era tot acolo. Uşa nu era sigilată, deci poliţia nu ajunsese la faţa locului. Broasca rudimentară se deschise cu ajutorul unei şurubelniţe. El începu o percheziţie în toată regula. Sub o butelie cu gaz butan descoperi un plic lipit cu scotch. În el erau vreo douăzeci de fotografii. După ce le vârî în buzunar, continuă să caute dar nu mai găsi nimic în afară de o cutie cu cartuşe de 9 mm.

Când ajunse în camera de hotel, etală fotografiile pe pat şi începu să le examineze.

Majoritatea îl reprezentau pe Panos Gavras în diferite decoruri. Într-una, acesta făcea exerciţii de tir cu un revolver într-un loc pustiu. Trei fotografii erau puse separat într-o pungă de plastic. Malko simţi că-i bate inima mai repede. Una din fotografii arăta doi bărbaţi care discutau în picioare lângă terasa unei cafenele. Unul era foarte înalt, cu părul aproape alb, iar altul era mic de statură, dar mai bine îmbrăcat, cu costum şi cravată. În celelalte două fotografii erau tot ei.

Malko îl sună pe John Hill.

— John, aş vrea să vă arăt ceva. Acum.

— O.K., făcu şeful centralei CIA. Sunt într-o reuniune, dar plec imediat.

* * *

Malko aliniase cele trei fotografii pe biroul lui Hill, când acesta veni cu sufletul la gură.

— Ce s-a întâmplat? Eram cu şeful de *desk* al Europei de Sud. Nu stă aici decât câteva ore.

— Priviţi fotografiile acestea şi spuneţi-mi dacă recunoaşteţi pe vreunul din personaje.

Americanul examină fotografiile timp îndelungat.

— Cel înalt cred că este Stavropoulos, dar pe cel mic nu-l cunosc. De unde le aveţi?

— Se aflau în camping-car-ul lui Dolores Ribeiro, spuse Malko. Vă amintiţi că preotul Gavras mi-a spus că într-o zi Dolores l-a fotografiat pe Stavropoulos în tovărăşia lui Lambros. Ea mi-a spus că a distrus fotografiile la cererea lui Panos. M-a minţit. Le-am descoperit adineauri în rulota ei. Poliţia nu a făcut cercetări acolo.

— Vreţi să spuneţi că acel om este...

— Există şansa ca bărbatul de lângă Stavropoulos să fie Lambros, completă Malko.

Americanul luă fotografia şi o privi la lumină. Apoi şopti:

— Omuleţul acesta? Dar pare un pensionar inofensiv.

— Şi Leon Troţki avea aspectul unui pensionar, făcu Malko. Şi cu toate acestea, din cauza lui au fost asasinaţi sute de mii de ruşi. Acum trebuie să-l identificăm. Dacă nu este o persoană cunoscută, va fi dificil de aflat. Va trebui să fim discreţi. În nici un caz, acest document nu va fi dat poliţiei. Vreau să-l arăt Mariei Istrati. Ea cunoaşte toată lumea din Atena.

— Este o idee, aprobă John Hill. Acum trebuie să mă întorc la reuniunea mea.

Rămas singur în birou, Malko o sună pe Maria Istrati. Răspunse robotul. Era aproape miezul nopţii. El lăsă un mesaj. Peste jumătate de oră, când era deja la hotel, ea îl sună.

— Aş putea să vă întâlnesc azi? o întrebă el.
— Azi...
Nu părea prea entuziasmată. El insistă:
— Vreau să vă arăt nişte documente, îi explică el.
— Bine. Să ne întâlnim atunci la *Stars*, în Kolonaki. E un restaurant italian. Voi fi acolo pe la ora trei şi jumătate.

* * *

Aristote Epizelos, avocatul Mariei Istrati, se urcă în Mercedes-ul său. Părea foarte grăbit.
— La Palat! Sunt în întârziere! spuse el şoferului său.
Era întotdeauna în întârziere fiind nu numai un avocat la modă, ci şi om politic şi "jet-setter". În cursul dimineţii, primise un telefon de la prietenul său, şeful poliţiei, care îi spuse că nimeni nu a auzit de Lambros. În schimb, avocatul găsise în dosarele sale numele bărbatului care îl avertizase pe Alekos.
Mercedes-ul se opri la stop pe bulevardul Vassilissis Sofias. Auzind un sunet de claxon, avocatul întoarse capul. În acel moment, simţi că i se face rău. Lângă el se afla o motocicletă imensă pe care se aflau doi bărbaţi cu chipurile acoperite de caschete integrale. Unul dintre ei vârî mâna sub geaca de piele.
Epizetos scoase un ţipăt pătrunzător către şofer:
— Demarează! Demarează!
Stopul era încă pe roşu şi calea le era tăiată de vehiculele ce treceau în coloană.
— Nu pot! spuse speriat şoferul.
Între timp, motociclistul scotea mâna de sub bluzon. Avocatul nu mai aşteptă ca acesta să-şi termine gestul. Într-un salt disperat, el sări din maşină chiar când stopul trecea pe verde. Surprins şoferul demară lăsându-şi şeful pe trotuar şi dublat de motocicleta care trebui să plece şi ea.
Speriat de moarte, el opri maşina pe culoarul autobuzelor. Aristote Epizelos se ridică de jos, se scutură şi, cu ochii ieşiţi din orbite, se urcă în maşină şi se prăbuşi pe bancheta din spate.
— Să mergem! Repede!
Abia când ajunse la Palatul de Justiţie, pulsul i se calmă.

Era sigur de un lucru. Nu voiseră să-l ucidă, ci doar să-l sperie, să-l intimideze. Altfel, motociclistul ar fi avut suficient timp să-l ucidă. Aceasta era metoda utilizată în toate asasinatele comise de teroriştii din 17 Noiembrie. O motocicletă cu doi oameni. Avocatul se jură să ţină în secret numele bărbatului care îl avertizase pe Istrati. Ţinea la viaţă şi îşi iubea soţia.

Ştia că teroriştii sunt încă puternici şi aveau informatori buni.

* * *

Pe terasa localului *Stars* abia se putea înţelege o conversaţie, atât de mare era vacarmul claxoanelor. În restaurantul italian luau masa aproape toţi cei care lucrau în birourile din zonă.

Malko o reperă pe Maria Istrati aşezată la o masă de la extremitatea terasei. Văduva lui Alekos Istrati avea ochelari de soare şi o rochie lungă, înflorată. După ce Malko îi sărută mâna, ea îşi scoase ochelarii şi îl privi intrigată.

— Sper că m-aţi chemat cu un motiv serios. Mi-e groază să vin în centrul Atenei la această oră. Abia se poate respira.

Ea scoase o ţigară şi Malko i-o aprinse cu bricheta sa cu blazon nobiliar. Apoi scoase din buzunar plicul cu fotografii şi i le arătă:

— Îi cunoaşteţi pe aceşti doi bărbaţi?

Grecoaica privi cu atenţie şi spuse ridicând capul:

— Da.

Malko crezu că se sufocă.

— Cine sunt?

— Cel mai înalt este Alexandros Stavropoulos, făcu văduva. Iar celălalt seamănă mult cu un om foarte cunoscut în Atena. Un om politic, dar şi mare afacerist. Kostas Kavriki.

— Spuneţi-mi mai multe despre el.

— În primul rând, este un vechi membru al Pasok şi un amic intim al lui Andreas Papandreu, pe care l-a cunoscut în exil. Deşi nu a candidat niciodată pentru vreun post public, a jucat un rol important în politică. A fost un fel de eminenţă cenuşie.

De altfel are relații cu mulți politicieni din Noua Democrație. În același timp, a făcut o deosebită carieră în afaceri și a câștigat mulți bani. Timp de opt ani a condus Ministerul Reconstrucției, iar apoi a făcut o afacere cu lucrări publice în Arabia Saudită. Nu are o viață mondenă, dar l-am întâlnit în diferite gale de caritate cu noua sa soție. Acum am primit o invitație la nunta fiicei lui, care va avea loc peste câteva zile. Probabil că persoana din fotografie doar seamănă cu el, căci habar n-am ce putea face el cu Stavropoulos.

Malko vru să spună ceva, dar se răzgândi.

— Într-adevăr, poate fi doar o simplă asemănare, zise el punând fotografia în buzunar.

Era convins că aflase adevărata identitate a faimosului Lambros.

Capitolul XV

Maria Istrati îl privi intrigată pe Malko.

— Credeţi că acest bărbat ar putea fi omul căutat de dumneavoastră? Adică cel ce este responsabil de asasinarea soţului meu?

— Nu am încă nici o probă, admise Malko, doar câteva indicii convergente. Mai întâi, profilul lui Lambros s-ar potrivi cu cel al lui Kostas Kavriki. Apoi, modul în care a fost făcută această fotografie.

El îi povesti istorioara fotografiei iar văduva păru impresionată.

— Dar avocatul meu v-a ajutat?

— Nu încă, mai trebuie să ne întâlnim. Mi-a spus doar că persoana în chestiune lucra în acea vreme pentru serviciile britanice.

— Am aflat acest lucru de la soţul meu.

Malko abia aştepta să-l întâlnească pe Epizelos. Dacă îl găsea pe acel martor, ar fi putut să-şi facă o opinie corectă asupra lui Kostas Kavriki. Maria Istrati aruncă o privire la ceas şi spuse:

— Trebuie să vă părăsesc. Ce-ar fi să veniţi să luaţi prânzul sâmbătă la mine acasă? Dacă e timp frumos poate

profităm şi de piscină. În felul acesta mă veţi ţine la curent cu ultimele noutăţi.

— Cu multă plăcere. acceptă Malko. Nu v-am întrebat încă dacă v-aţi recăsătorit...

— Nu, răspunse Maria Istrate zâmbind. În primii ani, am fost profund marcată de moartea soţului meu. Iar apoi...

Ea lăsă fraza în suspensie.

— Apoi? insistă Malko.

— Mi-am organizat viaţa singură. Slavă Domnului, sunt independentă din punct de vedere financiar şi am destule ocupaţii.

În faţa expresiei de pe chipul lui Malko, ea adăugă repede:

— Să nu credeţi că m-am călugărit!

— Chiar dacă mi-aţi fi spus asta. tot nu v-aş fi crezut. Cred că sunteţi una dintre femeile cele mai căutate din Atena.

— O, mulţumesc, spuse văduva ridicându-se de la masă. Atunci, pe sâmbătă. Vă voi trimite şoferul la *Saint-Georges*, la ora unsprezece.

Malko o privi îndepărtându-se către maşina unde o aştepta în picioare şoferul, lângă portiera deschisă. Uşorul balans al şoldurilor părea o invitaţie mută, iar bărbaţii întorceau capul după ea pe stradă. Malko se întrebă care erau criteriile după care îşi alegea amanţii. La cei cincizeci de ani, era încă foarte atrăgătoare, bogată şi frumoasă. Sunetul telefonului portabil îl trezi din visare. Era maestrul Aristote Epizelos, care îl invita să treacă pe la biroul său.

Când ajunse acolo, intrarea în birou era păzită de două gorile. O secretară îl conduse în birou, unde fu primit cu căldură.

— Am lucrat bine pentru dumneavoastră! îl anunţă avocatul pe un ton misterios. Doriţi o cafea grecească?

De fapt, era o cafea *turcească*, dar acest cuvânt era interzis în Grecia. Malko se gândi că o bucurie nu vine niciodată singură. După identificarea probabilă a lui Lambros, avea să mai adauge o piesă construcţiei sale.

— Aţi găsit numele bărbatului care l-a avertizat pe Istrati că este în pericol?

— O, nu! Din nefericire, nu l-am găsit. Am căutat zadarnic în arhivele mele. Probabil că l-am notat pe vreo bucată de hârtie și l-am pierdut. A trecut doar atâta vreme! Va trebui să o întrebați pe Maria. Are o memorie excelentă.

El râse cam forțat, iar Malko simți că minte...

— Și în legătură cu Lambros?

— Total necunoscut! scandă avocatul. Nimeni nu a auzit de el. Am întrebat o mulțime de oameni foarte bine informați. Cineva mi-a sugerat un nume care ar putea corespunde cu persoana pe care o căutați.

— A, excelent, cine ar fi?

— Este un personaj foarte bine cunoscut în Atena. Se numește Vassili Adrianon. Acum douăzeci și cinci de ani, nu avea decât o afacere măruntă în domeniul electronicii. Era un agent Stasi. A început apoi să facă afaceri cu Germania de Est. Le vindea material fabricat în Grecia. În realitate, el importa din SUA componente foarte sofisticate al căror import era interzis în țările din Est. A câștigat astfel o grămadă de bani.

— De ce vă gândiți la el? întrebă Malko.

Avocatul păru surprins de întrebare.

— Dar toată lumea știe că gruparea 17 Noiembrie avea legături cu Stasi, zise el. Ar putea fi el acel Lambros.

— Cum arată acest bărbat?

— Este un tip simpatic, jovial, foarte monden, cu o avere imensă.

Nu era tipul potrivit profilului lui Lambros. Troțkiștii nu simpatizaseră niciodată cu comuniștii de tip "clasic". Chiar Troțki fusese asasinat în Mexic din ordinul lui Stalin.

Maestrul Epizelos păru extrem de ușurat când îl văzu că pleacă, în ciuda demonstrațiilor de prietenie. Oare ce anume îl înfricoșase atât de tare pe bărbatul care ar fi trebuit să colaboreze cu el în căutarea asasinului clientului său?

* * *

— În sfârșit, am și eu niște vești bune, îl anunță John Hill. "Verișorii" l-au identificat pe bărbatul căutat de dumneavoastră.

Fusese într-adevăr o zi de excepţie. Malko se hotărî să nu-i spună imediat despre identificarea făcută de văduvă. El servi o cafea americană.

Şeful centralei CIA scoase o hârtie din sertar.

— Este vorba de Viviendos Lasithiotakis, care astăzi are 84 de ani. A fost recrutat de către Intelligence Service la sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial şi a fost infiltrat în cercurile comuniste în timpul războiului civil din Grecia. Se pare că a adus mari servicii. A ajutat la demascarea unor reţele întregi datorită cooperării unor anumiţi troţkişti, încântaţi să poată decapita Partidul Comunist Grec. Apoi a lucrat ca ziarist în Atena până la pensionare. A păstrat în continuare legătura cu vechii prieteni troţkişti, putând obţine astfel informaţii preţioase. O dată pe an mergea şi la Ambasada Britanică de ziua naţională.

— Îl cunoştea pe Alekos Istrati?

— Pamela Thompson nu a putut să-mi spună acest lucru. Nu lucrează de multă vreme aici.

— Se ştie unde am putea să-l găsim?

— Da. Locuieşte într-un mic apartament din Glifada, pe strada Amfitritis, la numărul 32.

— "Verişorii" l-au contactat?

— Nu, preferă să-l contactăm noi.

— Bine, mă voi ocupa eu de asta, spuse Malko. Acum să vă spun ce am aflat şi eu!

El îi povesti totul, iar Hill notă repede numele lui Kostas Kavriki.

— Voi face cercetări, promise el. Cred că am făcut deja un pas de uriaş.

Malko aprecie moderat folosirea sintagmei "am făcut".

— Să nu ne ambalăm prea mult, spuse el. Nu suntem încă siguri. Pentru un tribunal, vom avea nevoie de ceva mai multe dovezi.

Jihn Hill rămase un timp gânditor, apoi zise:

— Dacă este Lambros, vă pot spune sigur că nu va avea loc un proces. Numai că dacă va trebui să luăm alte măsuri este nevoie de o identificare 200% pozitivă.

Malko nu răspunse. Încă nu ajunsese până acolo. Deocamdată era o altă urgenţă. Să-l întâlnească şi să vorbească cu Viviendos Lasithiotakis.

Malko străbătea bulevardul Vassileos Georgiou, care şerpuia lângă ţărmul mării, în partea de sud a Atenei. După ce trecu de aeroportul dezafectat. mai parcurse încă vreo doi kilometri şi micşoră viteza. Era în Glifada. Curând intră pe strada Amfiltritis, perpendiculară pe bulevardul ce înconjura golful Salonic. El se opri în faţa casei cu numărul 32. Avea interfon. Apăsă pe tasta cu numele căutat şi aşteptă. Nu răspunse nimeni.

Mai încercă şi alte taste. În imobil nu mai era nimeni. Malko se hotărî să plece. Avea să încerce altădată.

Deodată zări la colţul străzii un motociclist care stătea la pândă. Când pătrunse pe bulevardul Vassileos Georgiou, acesta se făcuse nevăzut. Malko se gândi că nu trebuie să devină paranoic.

* * *

Bruno Becker, călare pe motocicleta sa, îl lăsă pe Malko să se distanţeze. Instrucţiunile lui Sadarnapoulos erau precise. Trebuia să-l urmărească peste tot şi să noteze. Bruno spera ca să-l ucidă până la urmă, căci acest agent fusese martor nedorit la uciderea lui Dolores Ribeiro. Putea fi un martor cu mult mai periculos decât Ornella, târfa albaneză. Astfel ar fi împuşcat doi iepuri dintr-o singură lovitură. Încurajat de liniştea din presă, Bruno îşi reluase activitatea. Nu mai putea să se întoarcă la perechea lui şi era exclus să iasă din Grecia. Era condamnat să rămână în ţară şi să-şi câştige existenţa. Chiar cu preţul altor vieţi. Nu reuşea încă să creadă în norocul pe care-l avusese în ascunzătoarea drogaţilor. Dacă nu ar fi fost Ornella, acum ar fi fost mort.

După ce ocoli golful Salonic, pătrunse în bulevardul Singrou, la o distanţa apreciabilă de maşina bărbatului pe care-l urmărea. Când fu sigur că acesta şi-a lăsat maşina în garajul hotelului, plecă spre centru. Ca în fiecare zi, avea întâlnire cu omul lui de legătură într-o cafenea din Psichico, în inima centrului comercial. Din prudenţă, nu foloseau niciodată telefonul.

Îşi parcă motocicleta şi ajunse la locul întâlnirii ducând în mână sacoşa ce conţinea revolverul Sig, încărcătoare şi două grenade. Niciodată nu se lipsea de arme. 17 Noiembrie îşi procura tot armamentul fără probleme, direct din cazărmi şi comisariate. Avea în dotare exploziv cât să arunce în aer tot cartierul.

Sadarnapoulos venise mai devreme. Avea ochelari de soare, cămaşă fără cravată şi haină din piele neagră, destul de uzată.

Ascultă cu atenţie relatarea lui Bruno, notă adresa şi îi spuse doar "Pe mâine".

* * *

Cu sufletul la gură. Malko număra apelurile telefonului. La al patrulea semnal auzi cum se ridică receptorul şi o voce de bărbat rosti "ne"?

— Domnul Lasithiotakis? întrebă el în engleză.

— Da, cine sunteţi?

— Nu mă cunoaşteţi. Aş dori mult să ne întâlnim. Cred că l-aţi cunoscut bine pe Alekos Istrati.

La celălalt capăt al firului se aşternu linişte, apoi bărbatul repetă rar:

— Alekos Istrati? Dar a murit de foarte mulţi ani. De ce mă sunaţi acum?

— Văduva lui, Maria Istrati, mi-a vorbit despre dumneavoastră.

— De ce?

— Prefer să nu vorbesc la telefon. Este foarte important să vorbim direct. Am putea să ne întâlnim?

— De ce? Nu înţeleg nimic.

— Cred că l-aţi întâlnit pe Istratis cu puţin înainte să moară. spuse Malko. Mă interesează ceva legat de această întâlnire.

Interlocutorul său tăcu iar. După un timp, el zise încet:

— A, înţeleg. Dar nu vom putea învia morţii... Mă voi gândi la asta. Mai sunaţi-mă.

— Când?

Era prea târziu. Bătrânul închisese deja telefonul. Malko nu îndrăzni să-l sune iar. La ce bun să-l bruscheze? Treaba asta mai putea aştepta patruzeci şi opt de ore. Urma să cineze cu Martha Adonis care se întorsese din călătoria de afaceri la fel de îndrăgostită. Merita o mică recompensă după o zi atât de fructuoasă. Lambros avea acum un nume şi reuşise să-l găsească şi pe bărbatul care-l avertizase pe Istrati...

* * *

Kostas Kavriki îşi aranja papionul. Nu suferea să se îmbrace în smoking, dar, de două ori pe an, soţia sa Clio îl târa după ea la o gală de binefacere, unde putea să-şi arate bijuterile, sânii şi rochia nouă. Abia se atingea de mâncare, de băut nu bea, ci ciugulea câte un pateu. Clio îi şopti la ureche:

— N-ai mâncat nimic! Toate sunt atât de gustoase... Nu te simţi bine?

Era o cină pentru şase sute de persoane, cu muzică, atracţii şi o vânzare cu licitaţie, la care miliardarii blazaţi cumpărau cu mii de dolari nişte fleacuri fără valoare, ca să lupte contra foametei din lumea a treia.

Lambros era îngrijorat. Sadarnapoulos îi spusese că agentul CIA s-a dus în Glifada. Asta însemna că era pe o pistă periculoasă tocmai acum, când începuse şi el să profite mai mult de viaţă. Avea chef să se mai odihnească un an sau doi înainte de a-şi relua activitatea în legătură cu noi obiective. Planurile sale erau însă tulburate de această intruziune neprevăzută.

Viviendos Lasithiotakis nu-i era duşman, dar nici prieten nu-i era. Or, el era în posesia unei informaţii care ar putea deveni devastatoare. Cum Kostas Kavriki, alias Lambros, nu era sigur de discreţia lui, trebuia să-l neutralizeze. În plus, avea să-l amuţească şi pe agentul CIA. Puţin îi păsa lui de Jocurile Olimpice. Securitatea sa personală era mai presus de orice. După ce licitaţia se termină, Kavriki fu ridicat pe sus de soţia sa şi condus către pista de dans. Savura de pe acum plăcerea intelectuală de a suprima un nou duşman.

Kostas Kavriki simţea o ură viscerală împotriva americanilor şi a sistemului capitalist şi îl înţelegea pe Osama Bin Laden care voia să-i alunge pe americani din Arabia Saudită. Şi el ar fi vrut să facă acelaşi lucru în Grecia, dar eşuase. Singura sa consolare era averea pe care o acumulase.

Când se întoarse la masă avea deja un plan în minte. Acest fapt îi redă buna dispoziţia. Se uită galeş la nurlia sa soţie.

Moartea unui inamic avea întotdeauna un puternic efect afrodisiac asupra lui.

Capitolul XVI

Vocea ascuţită a lui Viviendos Lasithiotakis îl făcu fericit pe Malko. După vreo douăzeci de încercări nereuşite, grecul sfârşi prin a răspunde la telefon:

— Puteţi veni în seara asta, pe la ora şapte, îi spuse el. Nu sunt însă sigur că voi putea să vă ajut cu ceva.

— Eu sunt convins că da, răspunse Malko. Chiar mai mult decât vă puteţi imagina.

Când puse receptorul în furcă, Malko adresă o rugăciune cerului. De data asta avea un martor viu care avea cu siguranţă antenele sale în 17 Noiembrie. Altfel nu ar fi ştiut că Alekos avea să fie asasinat.

Acum trebuia să o sune pe Maria Istrati ca să o anunţe că avea să se întâlnească cu bătrânul. Se răzgândi însă. Nu era bine să vândă pielea ursului din pădure. Hotărî să-l vadă pe John Hill. Poate că, între timp, mai aflase ceva despre Kostas Kavriki.

Străbătea străzile înguste din Kolanaki într-o stare de spirit euforică. Deodată, încremeni. Văzu motociclistul pe care-l zărise şi mai devreme. Era în spatele lui. Când micşoră viteza, acesta făcu la fel.

Nu exista nici un dubiu. Era urmărit.

Malko scoase revolverul din centură şi îl puse lângă el. Ce însemna oare această filatură? Din cauza căştii integrale. urmăritorul nu putea fi văzut la chip. Când coti pe strada Lahitos ca să pătrundă în ambasadă, motociclistul continuă drumul drept înainte.

John Hill îl întâmpină. Părea destul de trist.

— Nu am aflat nimic despre Kavriki, spuse el. Nimeni nu pare să ştie mare lucru despre el, în afară de faptul că era apropiat de Andreas Păpandreu şi că este de stânga, fără a fi troţkist.

Anumiţi troţkişti reuşiseră însă să-şi ascundă ani de zile veritabilele convingeri.

— Astă seară am întâlnire cu Lasithiotakis, făcu Malko. Asta e vestea cea bună.

— Aveţi şi una proastă?

— Da. Sunt urmărit.

Malko merse la fereastră şi îndepărtă un pic perdeaua. Lângă chioşcul de ziare de vizavi, un motociclist răsfoia ziarul. Chipul îi era ascuns după casca integrală...

Americanul se apropie şi el de geam. Motociclistul îl aştepta pe Malko.

— Vreţi să-l neutralizez cu ajutorul poliţiei? Trebuie doar să dau un telefon.

— Nu, nu cred că ar fi bine. Mai nimerit ar fi să-l păcălim cumva. Să-l urmărim noi pe el, ca să vedem unde stă.

— Pe moment nu am pe nimeni disponibil, mărturisi Hill. Am putea aranja asta pentru mâine. Până atunci rezolvaţi cu întâlnirea.

— Am obţinut-o cu atâta dificultate... oftă Malko. Problema este că şi ieri am fost urmărit. Asta înseamnă că ştie deja de Lasithiotakis.

— Dar dacă este din EYP? Poate că vor să ştie ce descoperiţi.

— Sau să-i avertizeze pe cei care mă interesează, completă Malko îngândurat. Vă sun imediat cum plec de la grecul nostru.

* * *

Când Malko ieşi din ambasadă, motociclistul dispăruse. Reuşi să-l zărească abia pe bulevardul Singrou, mergând către mare. De astă dată se ţinea la distanţă.

Înainte de a ajunge în strada Amfitritis, el mai făcu un ocol mare şi observă că motociclistul dispăruse. Nu se punea problema să renunţe la întâlnirea sa, aşa că opri maşina la numărul 32 şi apăsă pe butonul interfonului. O voce spuse în limba engleză:

— La etajul cinci.

* * *

Bruno Becker ajunse în viteză maximă lângă vechiul aeroport. Acolo îl aştepta o maşină cu toate luminile stinse, cu doi bărbaţi înăuntru. Vechiul complice al lui Carlos deschise portiera şi urcă.

— Să mergem, Pavlos. Te conduc eu. Mergem în Glifada.

Bruno începu să scoată din husă un RPG[1]. Îi fusese trimis în dimineaţa aceea de Sadarnapoulos, împreună cu instrucţiunile. În cursul dimineţii procedase el însuşi la recunoaşterea terenului, în timp ce Nicolaos asigurase filatura suspectului.

Nicolas şi Pavlos erau doi anarhişti, drogaţi, însufleţiţi de o ură imensă pentru societatea de consum. Bruno îi recrutase de mult timp. Ei fuseseră împreună cu el la spitalul Evangelistos, deghizaţi în poliţişti. Erau inconştienţi, amorali şi reduşi la minte, gata la orice în schimbul banilor.

* * *

Viviendos Lasithiotakis aştepta în pragul uşii. Avea o statură atletică şi era îmbrăcat cu un costum de croială clasică. Avea ochi albaştri, părul alb bogat şi o mustăcioară fină.

---

1. Rocket – Propelled Grenade: armă antitanc (n.a.)

— Cine sunteţi dumneavoastră? domnule Linge, întrebă el.

— Lucrez pentru guvernul american şi fac o anchetă în legătură cu activitatea grupării 17 Noiembrie.

Fără nici un comentariu, grecul îl conduse într-un salonaş plin de mobile şi bibelouri. Era camera unui celibatar. Pe masă era un platou cu ceai şi biscuiţi. Viviendos Lasithiotakis turnă ceai în ceşti şi se aşeză în faţa lui Malko.

— Cu ce vă pot ajuta eu? întrebă el.

— Maria Istrati mi-a spus că puţin înainte de a fi ucis, soţul ei i-a mărturisit că l-aţi prevenit spunându-i că viaţa îi este ameninţată. Este adevărat?

— Eu nu i-am spus că va fi asasinat. I-am spus doar că este în pericol.

— De unde aţi ştiut acest lucru?

— După cum cred că ştiţi deja, în timpul războiului civil, eu am lucrat pentru britanici. Am avut ocazia să întâlnesc o mulţime de oameni şi mi-am făcut o seamă de prieteni. la sfârşitul războiului am pierdut legătura eu ei. Cu toate astea, după guvernul Karamanlis, când la putere a venit Pasok, unul dintre ei mi-a oferit o muncă foarte interesantă.

— Cine anume?

— Un vechi prieten căruia i-am salvat viaţa. Unul dintre puţinii troţkişti care a rămas în Pasok şi a fost numit ministru.

— Acest bărbat a fost implicat în asasinarea lui Alekos Istrati?

— Cu câteva zile mai devreme, cinasem cu el. Tocmai primise vizita lui Istrati, care i-a adus un dosar enorm privind afacerea Pyrkal.

— Este vorba de uzina de armament?

— Da. Cea mai importantă din Grecia, proprietate a lui Istrati. Dosarul cuprindea documente ce dovedeau mari escrocherii în care erau implicate diferite personalităţi din Pasok. Prietenul meu era nespus de supărat. Un scandal ar fi produs o gravă criză politică. M-a rugat să intervin pe lângă Alekos.

— Şi aţi acceptat?

— Nu. L-am refuzat. Nu voiam să fiu amestecat în acest gen de afaceri. A doua zi, amicul meu m-a sunat ca să-mi

spună că, ajutat de un prieten, găsise o soluție care va fi în dezavantajul lui Alekos...

— V-a spus că este vorba de un asasinat?

— Nu. Dar suna a amenințare. Cred că a dorit să-l avertizez pe Istrati și să-l sperii făcându-l să-și schimbe hotărârea. Asta am și făcut la un cocteil dat de Ambasada Marii Britanii. Din nefericire, Alekos nu a crezut în acea amenințare.

O liniște grea domni câtva timp în încăpere.

— Aveți vreo idee în legătură cu identitatea acelui amic?

— Știam că mă veți întreba acest lucru, făcu bătrânul. Tot ce vă pot spune, este că pe vremea aceea, cei mai buni prieteni ai săi erau doi vechi troțkiști. Era o prietenie de treizeci de ani.

— Puteți să-mi dați numele lor?

După o scurtă ezitare, grecul răspunse:

— Unul era un personaj foarte cunoscut în Atena sub numele de Pablo. Adevărata sa identitate era Michaelis Raptis, un vechi troțkist, al cărui tată fusese un erou al războiului din Spania. Era un apropiat al lui Andreas Papandreu. Frecventa mai mult galeriile de pictură din Kolonaki, decât adunările politice. Acum este mort.

— Credeți că avea relații cu 17 Noiembrie?

— Tot ce e posibil.

— Și ordinul uciderii lui Istrati ar fi trecut prin intermediul său?

— Este posibil.

— Îl cunoașteți și pe cel de al doilea troțkist?

— Sigur că da.

— Cine era el?

— Nu vă pot spune. Acesta încă mai trăiește.

— Ați auzit vorbindu-se de un anume Lambros? întrebă Malko ascunzându-și dezamăgirea.

— Nu, spuse cu o voce egală grecul.

Se simțea că minte, chiar dacă îl privea pe Malko drept în ochi. Malko insistă:

— Domnule Lasithiotakis, sunteți conștient că astfel protejați un criminal?

Impasibil, grecul luă ceainicul și întrebă:

— Mai doriţi puţin ceai?
Parcă nici nu ar fi auzit întrebarea lui.

*
* *

Când ajunseră în strada Amfitritis, Bruno Becker constată uşurat că maşina agentului CIA era încă acolo. Ei opriră maşina pe cealaltă parte a drumului, în faţa unui imobil cu acoperişul plat, situat chiar în faţa casei lui Lasithiotakis.

Bruno privi de jur împrejur. Strada era pustie. El sări din maşină cu RPG-ul în mâna dreaptă şi pătrunse în imobil.

Ceilalţi doi bărbaţi îl urmară. Ei urcară pe acoperiş. De acolo se putea vedea fereastra salonului lui Lasithiotakis, aflat la etajul cinci.

*
* *

Grecul puse uşor ceainicul pe masă. Malko era fascinat. Pentru prima oară de la începutul anchetei sale, avea în faţă pe un om care putea deţine toate datele legate de acel omor nonideologic comis de 17 Noiembrie. Mai lipsea un singur amănunt. Esenţial.

— După moartea lui Istrati, aţi fost tentat să mergeţi la poliţie şi să spuneţi ce ştiaţi?

— Nu.

Era fără replică. Malko înţelese că se izbea de zidul unei vechi solidarităţi. Bărbatul din faţa sa era un dur, imposibil de manipulat. Bătrânul îi adresă un zâmbet de scuză.

— Niciodată nu mi-am trădat un prieten şi nu am de gând să o fac la bătrâneţe.

— Nici chiar pentru a pedepsi nişte ucigaşi?

— Asta este treaba poliţiei, făcu grecul. Vă înţeleg interesul, dar nici una din revelaţiile mele nu-l vor readuce la viaţă pe Alekos Istrati.

*
* *

De la acea distanţă era imposibil de ratat lovitura. Tânărul anarhist Pavlos luă lansatorul de rachete sub privirea invidioasă a amicului său Nicolaos.

— OK, făcu Bruno Becker. Ai grijă să grijă să faci bine treaba. Eu cobor să supraveghez intrarea.

El coborî în viteză scările, convins că cei doi bărbaţi din salonul de vizavi vor fi sfârtecaţi de rachetă şi arşi în incendiul provocat de ea.

În clipa când ajunse la parter, se auzi o explozie violentă a cărei undă de şoc zgudui toate geamurile de pe strada Amfitritis.

"Misiunea a fost îndeplinită" îşi zise Bruno Becker. În afară de faptul că atinsese obiectivul fixat de Sadarnapoulos, reuşise să scape de un martor periculos.

Capitolul XVII

Deflagrația asurzitoare îi luă prin surprindere pe Losithiotakis și pe Malko. Ei rămaseră consternați. O secundă mai târziu, toate geamurile ferestrei se sfărâmară într-un zgomot infernal. Cioburile se împrăștiară pe jos. Din fericire, perdeaua le împiedicase să ajungă până în colțul în care se aflau cei doi. Un suflu de aer fierbinte mătură salonul. Mirosea a exploziv acru. Cei doi săriră în picioare, iar Malko se repezi la fereastră.

Văzu cum pe terasa imobilului din fața lor ardea ceva. Curând realiză că erau două corpuri umane. Privi jos în stradă și distinse un bărbat care se uita către terasa unde se produsese explozia. În ciuda semiobscurității de afară, recunoscu craniul pleșuv al lui Bruno Becker. Atunci înțelese ce s-a petrecut.

Pe terasa alăturată explodase o rachetă destinată lor.

Mirosul de ars invadă salonul. Bărbatul care semăna cu Bruno Becker părea o stană de piatră.

— Ce s-a întâmplat? strigă grecul.

— Am de gând să aflu, spuse Malko.

Era deja pe palier. Se repezi pe scări în jos sărind treptele din patru în patru.

* * *

Bruno Becker rămase câteva momente înţepenit, neînţelegând ce s-a întâmplat. Apoi îşi dădu seama de groaznicul adevăr. Racheta RPG explodase prematur, dintr-un motiv necunoscut. Trebuia să spele putina căci poliţia nu avea să întârzie prea mult. Ca un nebun, el alergă spre maşină, dar se opri ca trăsnit când realiză că nu avea cheia de contact. Se afla la Pavlos! Să se întoarcă pe terasă era ca o sinucidere, iar motocicleta sa era parcată pe bulevardul Panagoulis, la doi kilometri depărtare! Cuprins de panică, furios pe sine însuşi, el o luă la fugă către bulevardul Vassileos Georgiou.

* * *

Când Malko ieşi din imobil abia avu timp să zărească în depărtare silueta ce dădea colţul şi dispăru în bulevardul Vassileos Georgiou. Atmosfera devenise irespirabilă. El sări în maşină, făcu o întoarcere şi ţâşni în urmărirea fugarului. De astă dată nu avea să-l mai scape.

* * *

Viviendos Lasithiotakis, în picioare, în faţa ferestrei făcute praf, privea acoperişul imobilului din faţa sa pe care se agitau o mulţime de poliţişti. Liniştita străduţă Amfitritis era plină cu maşini cu girofar, pompieri şi ambulanţe...

Înţelese atunci că tocmai scăpase ca prin miracol de la o moarte îngrozitoare. El se întoarse la masă, se aşeză şi bău puţin ceai, ca să-şi liniştească bătăile inimii.

Trecuse multă vreme de când nu mai văzuse moartea cu ochii. Ceea ce îl supăra însă cel mai mult era un puternic sentiment al nedreptăţii. El se încăpăţânase să-i protejeze de atâta amar de vreme pe nişte oameni care nici nu-i erau

prieteni, iar ei hotărâseră cu sânge rece să-l elimine, pentru că reprezenta în ochii lor un risc.

Încă în stare de șoc, el deschise barul, luă o sticlă cu coniac franțuzesc și își turnă într-un pahar. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia reuși să-l ducă până la gură. Bău licoarea cu înghițituri mici și simți cum furia și teama se estompează lăsând loc unei hotărâri nestrămutate.

După ce se liniști complet, merse la biroul său, scoase un teanc de foi și începu să scrie tot ceea ce refuzase să-i spună vizitatorului său!

Soneria îl făcu să tresară. Deschise ușa și se trezi cu un polițist în uniformă care făcea turul apartamentelor din imobil ca să constate stricăciunile făcute de explozie.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă bătrânul.

— Niște teroriști au fost uciși accidental cu un lansator de rachete, îi explică polițistul. Au murit amândoi. Ați remarcat cumva ceva deosebit?

— Nu, răspunse bătrânul, tocmai scriam.

— *Efaristo poli* [1]. Va trebui să vă prezentați la comisariat ca să depuneți o declarație în legătură cu pagubele suferite.

După ce plecă polițistul, bătrânul reîncepu să scrie. Era sigur că însuși Lambros dăduse ordin ca să fie ucis.

* * *

Bruno Becker sări din taxiul pe care îl luase de pe bulevardul Singrou, acolo unde coborâse din autobuz, și se grăbi să ajungă la imobilul de pe strada Damareos, unde era ascunzătoarea sa. Simțea nevoia să se pună cât mai repede la adăpost. Avea să-și recupereze mai târziu motocicleta.

Ocupat să deschidă ușa cu cheia, el nu auzi pașii bărbatului din spatele său. Tresări simțind un obiect dur înfipt în spate. O voce necunoscută îi ordonă în franceză:

— Intră în liniște. Nu vârî mâinile în buzunare, nu încerca să fugi și nu întoarce capul.

Înghețat de teroare, Bruno simți cum i se taie picioarele. Avea suficientă experiență ca să știe că obiectul dur era un

---

1. Mulțumesc mult (n.a.)

revolver. El pătrunse în holul imobilului, iar străinul îi ordonă:

— Intră în apartament.

Teroristul nu încercă să reziste. El se îndreptă către uşa din fund şi deschise încuietoarea. Simţea în ceafă respiraţia străinului. Camera era în dezordine, plină cu tot felul de cutii şi lăzi. Pe o masă se afla o maşină de scris Olympia, alături de un vraf de revendicări.

— Aruncă arma şi întoarce-te!

Bruno se supuse.

Agresorul său era chiar agentul CIA, acelaşi care îl căutase în casa drogaţilor, împreună cu Dolores Ribeiro. Simţi cum i se strânge stomacul. Cum oare îl putuse urmări? Smulse arma de la brâu şi o aruncă pe jos, apoi îl privi în ochi.

— Eşti Bruno Becker, spuse agentul CIA. Ştiu foarte multe lucruri despre dumneata, mai ales din trecut, din perioada în care erai cu Carlos.

— Ce vreţi de la mine? întrebă teroristul cu glasul sugrumat.

Ştia că se afla în faţa unui profesionist şi că nu avea cum să-l ducă cu zăhărelul.

— Răspunsul depinde de dumneata, zise necunoscutul. Soluţia cea mai simplă pentru mine e să sun la poliţie şi să te las să te descurci singur cu legea. În afară de faptul că ai ucis-o pe Dolores Ribeiro, la moartea căreia am fost martor, am şi o mărturisire a ei despre toate crimele grupării 17 Noiembrie la care ai participat. Poliţia greacă nu va fi la fel de indulgentă cu dumneata, pentru că eşti străin.

Bruno Becker îşi simţi buzele arse. Întrevedea o rază de speranţă.

— Şi ce trebuie să fac ca să nu chemaţi poliţia? întrebă el.

— Văd că pricepi repede. După cum ştii, eu nu fac parte din poliţie şi puţin îmi pasă de soarta dumitale. În schimb, vreau să ajung până la cel care a dat ordin să se înfăptuiască toate crimele comise din 1975 de către 17 Noiembrie.

O licărire de surpriză trecu prin ochii teroristului.

— Dar ştiţi cine este. E Alexandros Stavropoulous.

Malko îi aruncă o privire rece.

— Nu începe cu minciunile. Stavropoulos este la răcoare. Doar nu de la el ai primit ordin pentru atentatul de astăzi.

Cu ochii ţintă la revolverul îndreptat în continuare spre el Bruno spuse cu o voce nesigură:

— Dacă vă ajut, ce garanţie am că mă veţi lăsa să plec?

— Nici una, zise Malko. Ai de ales cumva? Pot să-ţi sfărâm ţeasta, să chem poliţia sau să profit de bunele dumitale intenţii. Repet, nu am nimic împotriva dumitale personal.

Bruno Becker tăcu câteva clipe. Era ud de transpiraţie deşi în apartament era răcoare.

— Bine, făcu el domolit. Ce vreţi să aflaţi?

— Cine a comandat acest atentat?

— Sadarnapoulos.

— Cine se ascunde sub acest pseudonim?

— Asta nu ştiu.

— Cum îl contactezi?

— Mă sună el.

— Unde?

— Aici, sau pe celular.

— Unde vă întâlniţi?

— Depinde de caz. În cafenele, în locuri publice. Este foarte prudent.

— Cum arată acest tip?

— Este mărunt de statură, cu părul rar şi cu ochelari fumurii. Şi are în jur de şaizeci de ani.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Ieri. I-am dat raportul privind ultima filatură. Mi-a cerut să organizez un atentat astăzi. Ne-am întâlnit într-un parching unde mi-a dat un RPG7.

— Ce s-a întâmplat? Nu dumneata trebuia să tragi?

— Ba da, spuse Bruno, după o scurtă ezitare.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Nu mă pricep la aşa ceva şi mi-a fost frică.

— De ce anume?

— Păi, de când s-a întâmplat accidentul lui Panos Gavras, mi-e frică să umblu cu asemenea arme sofisticate.

— Cine erau oamenii care au murit azi?

— Doi frați, anarhiști, pe care i-am mai folosit și în alte acțiuni.

— Crezi că RPG7 a fost sabotat?

— Nu știu. S-ar putea... Un asemenea accident nu s-a mai întâmplat până acum. Dar nu poți fi niciodată sigur...

Aceste mărturisiri deschideau noi orizonturi. Malko tocmai se pregătea să pună o nouă întrebare, când sună telefonul. Bruno se uită speriat la aparat. Apelul nu putea veni decât de la o singură persoană. Nici prietena lui nu avea numărul de acolo.

— Răspunde! făcu Malko.

Teroristul ridică receptorul și răspunse. Malko îi înfipse și mai tare revolverul în beregată și șopti:

— Spune că ești singur...

Bruno Becker începu o conversație animată. Din păcate, era în greacă.

— Cine a fost?

— Sadarnapoulos.

— Ce voia?

— A auzit vorbindu-se la radio despre un atentat în Glifada. Precizau că au fost doi morți. Credea că...

— ... eram eu și bărbatul pe care îl vizitam, completă Malko. Și ce i-ai spus?

Bruno Becker se foi stânjenit.

— Că a fost o problemă la lansator și că a explodat în momentul lansării.

— Nu s-a mirat când a văzut că trăiești?

— I-am spus că am folosit doi colaboratori care se pricepeau mai bine la acest tip de armament. El îi cunoaște.

— Și te-a crezut?

— Nu știu.

— De ce crezi că ar fi vrut să te elimine?

— Nu știu. Poate că vrea să se retragă și nu vrea să rămână martori în urma sa care să-l recunoască.

Ceva era în neregulă, dar Malko nu reușea să înțeleagă ce anume. Doar Lambros era în pericol de a fi amenințat și nu Sadarnapoulos. Cu toate acestea Bruno părea că spune adevărul.

— Cum v-ați înțeles?

— Vrea să ne întâlnim mâine la prânz într-un supermarket din Vrilissia, în partea de nord a oraşului.

— Foarte bine. aprobă Malko. Mâine voi merge şi eu acolo. Voi sta la distanţă. Până atunci, nu ne vom mai despărţi.

* * *

Sadarnapoulos se îndepărta cu paşi repezi de cabina din care îl sunase pe Bruno Becker. Era pradă unor mari nelinişti. Pentru prima dată în viaţă, îl minţise pe prietenul lui, Lambros. Şi asta îi adusese ghinion... Operaţiunea eşuase pe toată linia. Bărbaţii pe care Lambros îi voia morţi trăiau, la fel şi Bruno Becker.

Sadarnapoulos muncise timp îndelungat în atelierul său să "aranjeze" încărcătura explozivă a RPG7.

Nu fusese de acord cu Lambros când acesta i-a cerut să-i elimine pe Lasithiotakis şi pe agentul CIA. Bătrânul grec nu vorbise timp de douăzeci şi şapte de ani. De ce ar fi făcut-o acum? Cât despre agentul americanilor, dacă murea, ar fi venit alţii.

Lambros nu voise să înţeleagă. Pe măsură ce îmbătrânea, devenea din ce în ce mai autoritar, mai puţin accesibil la o discuţie. Era rupt de realitate. El, Sadarnapoulos, rămăsese un om de teren şi simţea cel mai aproape ameninţarea CIA-ei. Or, singura persoană care reprezenta un risc potenţial era Bruno Becker, un mercenar.

După eliminarea acestuia, se putea amândoi bucura de o bătrâneţe liniştită. Acum însă, avea de înfruntat două probleme. Să continue să-şi mintă prietenul, spunând că RPG7 a explodat accidental şi să se ocupe personal de uciderea lui Bruno Becker.

În mod ciudat, când, cu patru luni în urmă, Lambros îi ordonase să-l scoată la acţiune pe Panos Gavras şi să-i dea dispozitivul de detonare pentru a arunca în aer Hellas Flying Dolphins, privise cu reticenţă acest lucru. Era o operaţiune extrem de riscantă. Desigur, ca şi Lambros, ştia şi el că britanicii făcuseră un ditamai dosar în legătură cu 17 Noiembrie şi că în curând vor fi făcute arestări în masă.

Acest fapt îi putea ridiculiza pe oamenii legii din Grecia care nu au fost capabili să facă nimic în douăzeci şi şapte de ani! Aşa că Lambros trebuia să aranjeze lucrurile de aşa manieră încât valul de arestări să fie atribuit unei erori comise de unul dintre terorişti.

De aici, a survenit aşa-zisul "accident" în care Panos şi-a mutilat mâna şi şi-a pierdut auzul şi vederea.

Ceea ce urmă apoi arătase că socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg. Desigur, cercetările se opriseră la Stavropoulos, dar Panos Gavras supravieţuise, fapt cu consecinţele cunoscute deja.

Sadarnapoulos ridică ochii. Mergând ca un automat, se trezi brusc în faţa grilajului porţii sale.

Cun intră în casă îşi scoase bluzonul şi merse în bucătărie să-şi prepare un ceai. Altfel nu avea să adoarmă. Ziua următoare urma să fie importantă.

* * *

Malko se întinse şi se uită la ceas. Era opt şi zece. Dormise prost pe canapea, după ce-l încuiase pe Bruno în sala de baie şi se asigurase că nu era nici un fel de armă acolo. Când rămase singur, îl sună pe John Hill, ca să-i spună că se află cu Bruno Becker. Nu-i spuse însă nimic despre întâlnirea cu Sadarnapoulos. Nu voia să rişte nici un fel de bavură. El bătu în uşa de la baie.

— Scularea! strigă el descuind uşa.

Bruno apăru cu ochii roşii, cenuşiu de oboseală. Nu era prea confortabil somnul într-o cadă mică. Malko îl privi atent.

— Te razi şi te speli. Nu vreau ca Sadarnapoulos să bănuiască ceva.

El nu-l pierdu din ochi. Apoi merse să facă o cafea în bucătărie. Mai avea de aşteptat trei ore. Teroristul arăta ceva mai bine. Malko îi ordonă:

— Dă-mi actele şi cheile apartamentului. În caz că îţi vine vreo idee şi încerci să mă tragi pe sfoară.

Celălalt se supuse fără să crâcnească. Atunci lui Malko îi veni o idee.

— De obicei, când te întâlneşti cu Sadarnapoulos eşti înarmat?

— Sunt întotdeauna înarmat.

Malko luă arma Sig cu care Bruno o ucisese pe Dolores şi îi scoase încărcătorul şi îl goli de cartuşe. Apoi i-o restitui.

— Iată. Când îl vezi, îi povesteşti doar ce s-a întâmplat. Vei primi cu siguranţă noi instrucţiuni. Eu voi sta în apropiere. Nu încerca să fugi.

— Şi după aceea ce voi face?

— Te întorci aici şi mă aştepţi la intrarea imobilului.

Malko îşi strecură revolverul la brâu. În principiu, totul trebuia să se deruleze cu bine. Asta numai dacă Bruno nu îl prevenise cumva pe contactul său. În cazul acesta, Sadarnapoulos putea fi acum afară la intrare cu un alt RPG7, nearanjat. Oricum, nu avea să afle cum stau lucrurile, decât ieşind din apartament. Când va fi poate prea târziu.

Capitolul XVIII

La volanul mașinii sale, Malko urmărea de la distanță motocicleta lui Bruno. Amândoi traversau nordul Atenei. Curând ajunseră în Brilissia, o localitate rezidențială cu alei liniștite și case elegante. Locul era plin cu lume venită la cumpărături. Teroristul pătrunse în mulțime. Malko îl urmărea păstrând suficientă distanță ca să nu trezească bănuielile lui Sadarnapoulos... Timp de douăzeci de minute, nu se întâmplă nimic. Apoi văzu un bărbat ce trăgea un coș cu roți, care se opri lângă terorist. Cei doi schimbară o privire, apoi începură să discute în mijlocul mulțimii. Nou-venitul era un omuleț prost îmbrăcat, cu capul pleșuv și cu ochelari fumurii... Era bărbatul care se întâlnise cu Christos Morfi în stația de metrou. Discuția dură vreo zece minute, apoi cei doi se despărțiră.

Sadarnapoulos începu să-și facă cumpărături pe care le punea în coșul cu rotile. Părea că locuiește în zonă căci saluta multă lume. Curând, Malko îl văzu că intră într-o grădină ce înconjura o casă. Bărbatul pe care îl urmărea începu să caute ceva în portbagajul unei mașini Mégane, garate sub stâlpii de beton pe care se ridica edificiul.

El închise portbagajul şi intră în imobil. Era imposibil să ştie la ce etaj stătea. Malko se mulţumi să înregistreze numărul maşinii. Astfel putea să afle adevărata lui identitate. Nemaiavând ce face, se urcă în maşină şi se îndreptă în centrul Atenei.

Bruno îl aştepta cuminte în hol şi urcară împreună.

— Cum s-au petrecut lucrurile? întrebă Malko.

— Era furios că am utilizat nişte amatori. Spunea că puteam să fac singur treaba. Se teme că astfel poliţia ar putea descoperi ceva. Eu unul nu ştiu cum. Cei doi nu aveau nici un document asupra lor şi nu cunoşteau nici că avem ascunzătoarea asta.

Bruno era aşezat pe marginea canapelei, cu privirea în jos, şi îşi freca mâinile. Nu-şi ascundea nervozitatea.

— Crezi deci că a vrut să se debaraseze de dumneata. nu?

— Da, asta cred, spuse elveţianul. Eu insistasem să vă lichidez pe amândoi cu un revolver prevăzut cu amortizor, dar el a insistat să folosesc un RPG7, Asta m-a făcut să fiu bănuitor. Cât am stat în Beirut am învăţat multe lucruri.

— Ca de pildă, ce?

— Că atunci când vrei să scapi de cineva ori îi "aranjezi" maşina, ori îl trimiţi să comită un atentat. Un prieten de-al meu care ştia prea multe despre sirieni a fost lichidat aşa. A fost pus la cale un "accident" fatal.

— Ce ţi-a cerut Sadarnapoulos să faci în continuare?

— Să rămân aici până la un nou ordin şi să nu plec de aici decât ca să ies până la o anumită cabină publică. Acolo voi primi noi instrucţiuni, precum şi bani pentru o nouă acţiune.

— Bine. Am să-ţi propun ceva. Întoarce-te la femeia ta şi nu te mai ocupa de nimic. Dacă lucrurile se vor petrece aşa cum cred eu, nu vei mai auzi niciodată vorbindu-se de mine.

— Şi nu o să mă daţi pe mâna sticleţilor?

Malko îl privi cu răceală.

— Eu nu am venit în Grecia să împart dreptate. Este adevărat că meriţi să fi pedepsit, dar nu asta e problema mea. Eu am o misiune de îndeplinit şi asta voi face. Bărbatul

cu care te-ai întâlnit e cel cunoscut sub numele Sadarnapoulos?

— Da. bineînțeles.

— Bine. Acum o să-mi relatezi în scris toate circumstanțele acestei întâlniri și să-mi faci un rezumat cu toate ordinele pe care ți le-a dat acest bărbat în decursul ultimilor ani.

— Înainte era Stavropoulos.

— O.K. Să scrii atunci tot ce s-a întâmplat după arestarea acestuia. Să se vadă că Sadarnapoulos este implicat în toate atentatele, în afară de cel comis asupra lui Dolores Ribeiro.

— Eu nu am vrut să o ucid, făcu Bruno. Ea a fost cea care...

— Știu, știu, eram de față. După ce scrii totul vei fi liber. O să-ți dau documentele înapoi și nu te vei mai ocupa de nimic. Ești de acord?

— Da, spuse Bruno într-un suflet.

El se așeză la masă, în fața mașinii de scris, și începu să scrie în franceză sub supravegherea lui Malko. Scria cu numeroase greșeli de ortografie și, după o oră, termină.

Malko reciti textul și i-l înapoie zicând:

— Acum pune amprentele digitale sub semnătură, ca să nu mai existe nici un fel de dubiu asupra autenticității. Pune-le pe fiecare pagină.

Bruno Becker făcu întocmai, apoi îndoi paginile și le vârî într-un plic.

— Dă-mi și Sig-ul.

Bruno îi dădu arma, iar Malko îi înapoie actele de identitate.

— Este-n regulă. Acum ești liber.

* * *

Bruno ieși ca un vârtej. Nu putea crede în norocul său.

Malko vârî un încărcător plin în Sig și strecură arma în gentuță. Apoi urcă în mașina sa și plecă spre hotel. Cu numărul mașinii Megane, John Hill avea să descopere ușor veritabila identitate a lui Sadarnapoulos. Mai întâi însă trebuia să se bărbierească și să facă un duș.

*
* *

La recepţia hotelului *Saint-Georges* îl aştepta un plic gros.

— Un domn a lăsat acest plic pentru dumneavoastră, făcu recepţionerul.

Malko aşteptă să ajungă în cameră ca să-l deschidă. Descoperi un manuscris redactat în engleză şi rămase cu gura căscată când văzu numele semnatarului: Viviendos Lasithiotakis.

El citi următoarele:

Nu am avut intenţia să-mi trădez prietenii, dar după cele întâmplate astăzi, mă simt eliberat de orice obligaţie morală. Aceşti oameni sunt răi. Este adevărat că îi cunosc de zeci de ani şi unii au avut o atitudine curajoasă şi uneori chiar eroică, mai ales în timpul dictaturii coloneilor. M-am bătut şi eu alături de ei. Am făcut chiar şi închisoare în Franţa din cauză că am transportat exploziv, în locul lui Alexandros Stavropoulos. Era prietenul meu. Era un om care suferea mult, fiind ostracizat din cauza "trădării" tatălui său. Voia cu tot dinadinsul să îşi dovedească fidelitatea faţă de valorile extremei stângi.

Era o epocă plină de romantism revoluţionar. Eram cu toţii la Paris, după revoluţia din mai 1968 şi visam la războiul de eliberare de sub jugul capitalist, împotriva americanilor. Statele Unite îi ajutaseră mult pe colonei. Eu care luptasem contra comuniştilor greci în timpul războiului civil, ştiam că comunismul nu putea duce decât la gulag şi că violenţa nu era tolerată într-o democraţie. Noi am purtat numeroase discuţii pe acest subiect în anii '70, la Paris. Nume de prestigiu, ca Jean-Paul Sartre, sprijineau acest demers fanatic. Îmi amintesc de un dineu la care ne aflam patru dintre noi: eu, Stavropoulos, Pablo, fostul troţkist, care a fost ucis mai târziu, şi bărbatul pe care-l cunoaşteţi sub numele Lambros. În realitate, acesta se numeşte Kostas Kavriki, dar nu mai există decât un pumn de oameni care îl cunosc sub ambele nume. El era cel mai fanatic dintre toţi. Un troţkist de şcoală veche, care şi-a consacrat întreaga viaţă luptei armate. Părerea lui era că această luptă trebuie să continue

chiar și într-o societate democratică, fiind unicul mod de a menține aprinsă flacăra rezistenței...

Eu nu l-am mai întâlnit niciodată din acea zi. Citind însă ziarele, am știut că îl convinsese pe Stavropoulos. Desigur, nu puteam să-i trădez. Erau doar prietenii mei. Când prietenul meu Tsatos m-a pus la curent cu afacerea Pykral, am știut că Lambros își schimbase deja modul de gândire. Ca numeroși alți troțkiști, obligați să se adapteze la noul sistem pentru a putea supraviețui, el își pervertise convingerile și se lăsase tentat de gustul banilor... Poate că o parte din bani erau utilizați pentru Cauză, poate că nu. Doar el singur știe... Dar din acea zi, am pierdut stima ce i-o purtam.

Atentatul ratat de astăzi mi-a deschis ochii. Acești oameni cred că suntem la fel ca ei. Se înșeală însă. Fără acest incident, nu aș fi scris niciodată aceste rânduri. Folosiți-le așa cum credeți de cuviință, dar nu mai încercați să mă căutați.

Malko reciti de trei ori confesiunea lui Lasithiotakis. Nu-și credea ochilor. Tot ce încercase să descopere de la începutul anchetei sale se găsea acolo. Bineînțeles că identificarea lui Lambros coincidea cu cea făcută de Maria Istrati.

În scrisoare nu se pomenea nici un cuvânt despre Sadarnapoulos și era și normal. Acesta se afla într-un eșalon inferior, despre care Malko avea deja destule informații. El împături cu grijă scrisoarea și ieși din cameră.

Avea vești bune pentru John Hill.

* * *

— *To your fantastic job*[1]!

John Hill ridică paharul cu coniac Defender "vechi de cinci ani". Șeful centralei CIA era în culmea fericirii. Malko era ceva mai rezervat. Odată identificat Lambros, se punea acum altă problemă: ce aveau să facă cu el. Elementele de care dispuneau în prezent erau suficiente pentru ei, nu și pentru un tribunal. Malko ciocni însă și el paharul cu votcă.

1. Să bem în cinstea superbei dumneavoastră reușite! (n.a.)

Stolicinaya "Cristal". Pe dată, simţi cum se destinde. Identificarea lui Sadarnapoulos era doar o formalitate. Deodată sună telefonul. Era Martha Adonis.

— M-ai uitat! îi reproşă ea lui Malko. Află că am început să mă plictisesc fără tine.

— Dar nu te-am uitat! o asigură Malko. Dacă vrei, putem cina diseară. Fă-te frumoasă.

John Hill zâmbi complice.

— Văd că ştiţi cum să sărbătoriţi victoria.

Malko îşi oferi încă o porţie de Stolicinaya. O merita.

— Mâine, am de gând să-l prind pe Sadarnapoulos, zise el.

— Cum anume?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, ca să nu-mi aducă ghinion. Astăzi sunt încă în vacanţă.

* * *

Când se întoarse de la ambasadă, Malko, continuase să sărbătorească cu votcă Stolicinaya. Ştia că-l aşteaptă o seară de destindere alături de Martha. Trecuse atâta timp de când postea. Când sună soneria, se repezi la uşă. Nu putea fi decât ea.

Tânăra femeie se strecură în cameră, cu ochii strălucitori şi, înainte ca Malko să deschidă gura, întrebă:

— Sunt destul de frumoasă pentru gustul tău?

Ea făcu o piruetă graţioasă. Avea un pulover din lână roz şi un pantalon din piele neagră ce îi punea în valoare crupa magnifică.

— Îţi place? Le-am cumpărat chiar azi.

— Îmi place nespus de mult! făcu Malko simţind un val de căldură în tot trupul.

Nu ştia dacă era din cauza noii ţinute a Marthei sau a succesului repurtat recent.

El o trase la pieptul său şi îi astupă gura cu un sărut lacom. Martha fremăta ca o frunză în vânt când simţi că el îi desface fermoarul pantalonului. Cei doi începură să se dezbrace reciproc, cu mişcări febrile nerăbdătoare. Martha nu avea nimic sub puloverul roz. Antrenată de furia lui Malko,

ea îl desfăcu și îi cuprinse sexul cu ambele mâini, încântată de volumul acestuia.

— O, ce mult te doresc! șopti ea.

Ochii îi scăpărau ca două stele.

Malko o ridică în brațe ca pe o păpușă și o duse la pat, răstignind-o pe marginea lui. Apoi o penetră fără alt preambul. Tânăra scoase un țipăt surd apoi începu să se miște într-un balans nebunesc.

— O, ce bine, ce bine este! gemu ea.

Bine plantat în culcușul fierbinte, Malko șopti:

— Cred că simți cât de mult mi-ai lipsit, nu?

Curând, cei doi ajunseră la orgasm în același timp. El se descărcă în ea țipând de plăcere. Amândoi rămaseră fără vlagă clipe îndelungate.

Într-un târziu, Malko ridică receptorul telefonului și chemă *room-service*.

— Aduceți-mi o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1995, ceru el.

* * *

Atena era scăldată în razele unui soare arzător, iar Malko se trezi devreme. În ajun, după ce terminaseră sticla cu șampanie, ieșise cu Martha să cineze în Pireu. La întoarcere, făcuseră din nou dragoste, cu aceeași ardoare. Acum recreația luase sfârșit. El se duse direct la ambasada americană. John Hill îl întâmpină cu un zâmbet radios.

— L-am identificat pe Sadarnapoulos. Se numește Thomas Kazantzakis și avem o fișă despre el. Este un sindicalist de extremă stângă, catalogat ca un troțkist fanatic, deși nu a jucat niciodată un rol oficial important.

Încă un troțkist...

— Cum ați procedat? îl întrebă Malko.

— S-a ocupat consulul. A declarat că un vehicul de-al ambasadei s-a ciocnit ușor de o mașină cu numărul respectiv. A fost simplu ca "bună ziua".

— Acest Kazantzakis a fost vreodată implicat în vreun atentat comis de 17 Noiembrie?

— Nu, niciodată. Este pensionar acum. Desigur, poliţia îi cunoaşte convingerile de stânga, dar aici, acestea nu sunt un păcat capital. Nu a făcut parte din Pasok şi nu a avut vreo activitate politică.

— A fost pe post de curea de transmisie între Lambros şi Stavropoulos. De acum, cred că am reuşit să reconstituim nucleul organizaţiei clandestine 17 Noiembrie.

— Aţi făcut o treabă fantastică, făcu şeful centralei CIA.

— E adevărat, recunoscu Malko, dar este suficient material pentru un tribunal grec? Kostas Kavriki este un bărbat cunoscut, bogat şi puternic, strâns legat de Pasok... Mărturisirea lui Lasithiotakis este amănunţită, dar nu constituie o probă. Nu poate certifica cu exactitate că Lambros a dat personal ordin pentru comiterea asasinatelor.

— Asta aşa-i, admise americanul, dar ceea ce deţinem este deja extraordinar.

— Sunt două lucruri de făcut, spuse Malko. În primul rând, va trebui să constituiţi o echipă de *baby-sitters* care să-l apere pe Lasithiotakis. Nu cred că Lambros va mai întreprinde ceva contra lui, dar nu se ştie niciodată. Un martor viu e mai valoros decât unul mort. Are nevoie de o protecţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Se poate?

— Da, se poate, zise Hill. Totul e ca poliţia greacă să nu afle nimic... Altceva?

— Aş vrea să-i întindem o cursă lui Sadarnapoulos, alias Thomas Kazantzakis. El ar putea vorbi. Dacă nu reuşim noi, putem să-l dăm pe mâna poliţiei.

Încetul cu încetul, evenimentele ultimelor luni se angrenau într-un lanţ implacabil. Nimic nu era făcut la întâmplare în "prăbuşirea" grupării 17 Noiembrie.

Cel care trăgea toate sforile – Lambros – pus la curent cu mersul evenimentelor de către prietenii lui din poliţie sau din EYP, alesese calea armelor. Thomas Kazantzakis trebuia să cunoască toate detaliile operaţiunilor.

* * *

Era ora unsprezece fără zece când Malko pătrunse în ascunzătoarea din strada Damareos. Nimic nu se schimbase

din ajun. El își lăsase mașina destul de departe, din prudență. Se instală pe o canapea cu revolverul lui Bruno Becker la îndemână și se înarmă cu multă răbdare. Dacă raționamentul său era bun, nu avea de așteptat prea mult...

Telefonul sună la ora unsprezece și zece. El numără șapte apeluri. După câteva minute de liniște, reîncepu să sune. De astă dată, de cinci ori. Din nou se lăsă liniștea. Malko era încordat ca un arcaș, rugându-se din răsputeri ca bărbatul să-i cadă în capcană. O sonerie stridentă îl făcu să tresară puternic. Era interfonul.

După minute ce i se părură interminabile, auzi o cheie răsucindu-se în broască. Dintr-un salt, el se ascunse în bucătărie. Ușa apartamentului se deschise și apoi se închise. Malko așteptă nițel, apoi deschise ușurel ușa bucătăriei și intră în cameră cu revolverul lui Bruno în mână.

— Nu mișcați, domnule Kazantzakis!

Bărbatul se întoarse consternat cu mâinile vârâte în buzunarele impermeabilului. Malko îi văzu privirea, mai întâi surprinsă și apoi încărcată de ură. Era chiar Sadarnapoulos.

Capitolul XIX

Malko şi vizitatorul se priviră ochi în ochi fără să scoată vreun cuvânt. Thomas Kazantzakis rămase ca o stană de piatră, dar trăsăturile sale erau impasibile. Malko simţea cum acesta se gândeşte intens. El întinse braţul înarmat către grec.

— Scoateţi mâinile din buzunar încetişor, ordonă el.

Thomas Kazantzakis nu mişcă nici un milimetru. Malko înţelese că lucrurile nu mergeau chiar atât de simplu. Nu avea în faţa sa un desperado în derivă de tipul lui Bruno Becker, ci un profesionist al luptei armate, un fanatic lipsit de emoţii. Ipoteza i se confirmase. Kazantzakis venise acolo ca să-l lichideze pe Bruno. Sunase ca să se asigure că elveţianul nu era în casă. Era mult mai uşor să-l doboare luându-l prin surprindere. Deci, în mod fatal, era înarmat. Malko repetă ordinul, fără succes însă. El înţelese tactica adversarului său. Acesta, încolţit, îl forţa la un duel. Ştia că până va scoate el arma, Malko îl putea ucide. Chiar asta voia. Malko îşi mai încercă o dată norocul.

— Domnule Kazantzakis, cunosc totul despre organizaţia dumneavoastră. Ştiu că Lambros este Kostas Kavriki. Aşa că nu va folosi la nimic faptul că vă veţi sacrifica.

Grecul se clătină uşor ca şi cum ar fi primit o lovitură de pumn, dar îşi reveni repede şi spuse cu un glas spart:

—,Habar n-am despre ce vorbiţi! Povestiţi aiurelile astea amicilor dumneavoastră din CIA!

— Vă rog să-mi daţi arma!

Thomas Kazantzakis nu răspunse. Timp de o fracţiune de secundă, chipul i se înăspri, privirea i se schimbă şi, cu un gest natural, începu să scoată mâna dreaptă din buzunar, fără grabă. Privea fix la pieptul lui Malko, acolo unde voia să ţintească. Malko aşteptă să vadă apărând oţelul negru al unei arme ca să apese pe trăgaciul revolverului Sig. Ştia că dacă nu va reacţiona, grecul îl va ucide şi îl va aştepta apoi pe Bruno ca să-l ucidă şi pe el.

Detonaţia armei i se păru asurzitoare. Kazantzakis se clătină azvârlit înapoi. Mâna dreaptă era crispată pe un revolver automat, un Walther PPK prevăzut cu un amortizor. Malko trase al doilea foc. Grecul căzu ca o marionetă căruia i s-au tăiat sforile. Malko strănută din cauza fumului acru de cordită.

Nu avea mult timp la dispoziţie. Cele două împuşcături alertaseră pe ceilalţi ocupanţi ai imobilului. Şterse cu grijă mânerul revolverului Sig şi îl aşeză pe podea. Scoase Walther-ul din mâna mortului şi îl strecură sub centură. Scotoci apoi cadavrul şi găsi o legătură de chei, un portofel şi un carnet verde. Cuprindea adrese, numere de telefon şi însemnări. Din nefericire, erau în limba greacă.

Două minute mai târziu, el traversa holul gol al imobilului şi ieşi în stradă. Era într-o stare specială. Ura să ucidă pe cineva. De câte ori se întâmpla, simţea că-i vine să vomite. Thomas Kazantzakis se sinucisese cu bună voie. Şi asta doar ca să-l protejeze pe Lambros, după legea troţkistă. Până în ultima clipă, rămăsese credincios ideilor sale.

Ce pierdere era că asemenea calităţi umane erau risipite pentru o cauză nevrednică...

Malko se sui în maşină şi încercă să plece cât mai repede din acel cartier popular. Spera ca norocul să nu-l părăsească tocmai acum.

* * *

Încordat la maximum, Malko cerceta fiecare ungher al apartamentului lui Thomas Kazantzakis, aşteptând în orice clipă să audă sirena unei maşini a poliţiei... În afară de carnetul găsit asupra cadavrului teroristului, nu mai găsise nimic. Erau multe cărţi, iar dulapurile, aproape goale. Era un apartament de celibatar. Câteva hârtii dovedeau conturi bancare bine aranjate. Nu găsi în schimb nici o scrisoare. Neştiind greaca, era greu să facă descoperiri ameţitoare.

Se uită la ceas. Era ora unu. Coborî atunci la maşină. După o oră, era în biroul şefului centralei CIA. Acesta oftă uşurat.

— *Jesus Christ!* Ce îngrijorat eram! Tocmai am anunţat la radio că a avut loc o crimă în strada Damareos! Vecinii au auzit împuşcături şi au chemat poliţia. Până acum, nu s-a menţionat numele 17 Noiembrie.

— Fiţi fără grijă, curând se va auzi de ei, zise Malko.

El puse pe masă carnetul verde.

John Hill îl privi pieziş.

— Aţi fost obligat să-l ucideţi, nu?

— Da, mărturisi Malko. În realitate s-a sinucis...

El îi povesti atunci lui Hill cum îl păcălise pe Kazantzakis, care venise să-l lichideze pe Bruno Becker. Bătrânul troţkist preferase să moară decât să fie arestat. Ultima legătură cu Lambros fusese tăiată. Din fericire, aveau mărturisirile lui Lasithiotakis şi Bruno Becker şi poate că în carneţelul cu scoarţe verzi aveau să mai găsească ceva elemente interesante.

— Cred că misiunea mea s-a terminat, spuse Malko. L-am identificat pe Lambros şi am distrus ce mai rămăsese din 17 Noiembrie. Dacă nu cumva, Lambros nu mai avea vreun as ascuns în mânecă, deşi mă îndoiesc. El a fost întotdeauna doar creierul grupării nu şi un operaţional.

John Hill îi aruncă o privire lungă şi oftă:

— Aţi făcut o treabă excepţională! Dar nu am ajuns încă decât la jumătatea drumului. Dacă nu găsim dovezi de

netăgăduit ale vinovăţiei lui Lambros, vom fi obligaţi să-l lichidăm.

Malko făcu un gest dezinvolt.

— Pentru asta aveţi oameni specializaţi, în Divizia Operaţiuni. Mâine voi lua masa cu Maria Istrati. Iar luni, mă urc în avionul pentru Austria. Am chef să mai profit de ultimele zile frumoase.

* * *

Kostas Kavriki se uita nemişcat la peştii tropicali ce înotau în apa acvariului. Nu mai simţea nici o plăcere. În urmă cu o oră aflase că vechiul lui complice Thomas Kazantzakis murise. Acesta îi fusese devotat zeci de ani şi avea aceleaşi idealuri. Poliţia îl identificase datorită amprentelor digitale. În plus, descoperirea unei noi ascunzători a grupării 17 Noiembrie avea să stârnească iar scandalul.

Lambros simţea că viaţa lui lua o altă întorsătură. Era covârşit de tristeţe şi de un straniu sentiment al fatalităţii. Şi totul pornise din clipa în care îi venise nefericita idee de a-i trimite lui Panos Gavras un detonator "aranjat"... Planul lui prevedea ca Panos să moară. Dar soarta voise altfel... Panos se hotărâse să îi dea în vileag. Lambros aflase totul de la informatorii lui, risipiţi în mediul poliţienesc şi judiciar. Atunci a trebuit să-i închidă gura definitiv. Aşa se stârnise tăvălugul... Iar azi, organizaţia 17 Noiembrie nu mai exista. Kostas Kavriki avea tăria să accepte realitatea. Singurul lucru pe care şi-l dorea acum cu ardoare era moartea celui care era principalul artizan al acestei situaţii: agentul CIA.

Trebuia să se răzbune. Altfel risca să fie el următorul pe listă. Trebuia ca el să lovească mai iute. Se gândi îndelung cum să procedeze, trecând în revistă pe cei pe care mai putea conta. Nu-i mai rămăsese decât unul. Era o singură persoană care îl mai asculta, în numele trecutului.

* * *

Maria Istrati, într-un costum de baie întreg, de culoare argintie şi cu un decolteu generos, era magnifică. Era frumos

bronzată, cu umerii rotunzi și sânii grei, pe care se mula costumul din latex. Picioarele lungi erau perfect modelate. Stând pe marginea piscinei. cu picioarele în apă. ea conversa cu Malko. Acesta nu putea să-și ia ochii de la femeia de lângă el. Era o femeie splendidă și foarte atrăgătoare. Ea îi simțise interesul căci toate mișcările sale erau încărcate de o senzualitate destinată să-l tulbure și mai mult.

Malko încerca să ghicească principalul motiv pentru care fusese invitat. Șoferul Mariei venise să-l ia de la hotel la ora unsprezece fix, iar când el ajunsese acolo, ea se afla deja la piscină. Malko avea la el o copie a scrisorii lui Viviendos Lasithiotakis, dar încă nu-i vorbise despre ea. Un valet în uniformă albă se apropie de ei și anunță:

— Doamna este servită.

— Am comandat o masă ușoară. făcu gazda. De obicei mâncăm mult prea mult.

Ei se îndreptară către o masă instalată în chioșcul de lângă piscină. O sticlă de șampanie Taittinger era pusă la ghiață lângă un platou cu somon marinat și cu o doradă rece, garnisită cu legume. Maria Istrati ridică paharul cu șampanie și ciocni cu Malko.

— Să bem pentru viață! propuse ea.

Malko avea impresia că era în altă galaxie. Încă îi mai răsunau în urechi exploziile și detunăturile armelor. Acum se afla într-o oază a luxului, calmului și senzualității. Își dădu sama că văduva îl privea insistentă.

— La ce vă gândiți? îl întrebă ea.

— Multe lucruri s-au întâmplat de la ultima noastră întâlnire, spuse Malko.

— A, da?

Maria atacase somonul din care mânca cu înghițituri mici, ca o pisică.

— L-am găsit pe bărbatul care l-a avertizat pe soțul dumneavoastră. Se numește Viviendos Lasithiotakis.

— Numele acesta nu-mi spune nimic, făcu Maria fără să înceteze să mănânce. V-a spus ceva interesant?

— Da. Mi-a spus cine este Lambros, și motivul pentru care a fost asasinat soțul dumneavoastră.

Maria Istrati puse tacâmurile pe masă. Era palidă cu pupilele îngustate.

— Este adevărat? Nu mă minţiţi?

— Nu. A fost din cauza uzinei de armament. L-a identificat pe Lambros ca fiind Kostas Kavriki. Bărbatul care a pus totul la cale.

— Spuneţi-mi totul, făcu Maria Istrati.

Ea făcu un semn valetului care se repezi şi le umplu din nou cupele cu şampanie.

Malko începu să-i povestească fără să uite nici un amănunt. Maria îi sorbea cuvintele de pe buze. După ce termină, ea rămase tăcută un timp, cu ochii plini de lacrimi.

— Şi ce se va întâmpla cu Kostas Kavriki?

— Se pare că nimic. Nu deţinem probe *judiciare* suficiente împotriva lui. Toţi martorii noştri sunt morţi. Bruno Becker care mai trăieşte nu-l cunoaşte pe Lambros.

— Dar este nedrept, spuse cu o voce vibrantă văduva. Este îngrozitor de nedrept!

— Viaţa este adeseori nedreaptă, spuse Malko.

— De ce nu-l ucideţi pe Kostas Kavriki aşa cum l-aţi ucis pe Thomas Kazantzakis? îl întrebă ea brusc.

Vorbea serios. Trebuia să o lămurească imediat.

— Atunci eram în legitimă apărare, preciză el. Cât despre Kostas Kavriki, nu va trebui să aşteptaţi prea mult. Este deja bătrân.

Acest argument nu o linişte pe Maria Istrati. Cei doi continuară să mănânce şi să bea şampanie. După ce serviră şi cafeaua, Maria îi propuse pe un ton lejer:

— Nu doriţi să-mi vizitaţi casa?

Ea îl conduse pe o scară monumentală ce ducea la primul etaj, după ce îi arătă camerele de primire de la parter. Făcură un ocol prin atrium, apoi Maria îl invită într-o cameră impresionantă, cu o înălţime de patru metri şi cu mobilier aurit.

În centrul ei trona un pat imens, acoperit cu o cuvertură de guanaco.

— Asta este camera mea, spuse Maria închizând uşa.

Cu un gest calm ea îşi desfăcu halatul care căzu pe pardoseală şi făcu un pas înainte.

— Ucideţi-l, făcu ea cu un glas vibrant. Vă conjur, ucideţi-l!

Cât ai clipi din ochi. ea se lipi de trupul lui Malko şi îl sărută cu sete. Braţele ei îi înconjurară gâtul, iar pântecele îi veni în întâmpinare. Malko îi simţea căldura prin latexul subţire. Maria Istrati îşi dădu bretelele în jos şi îşi scutură costumul de baie, lepădându-l.

Complet goală, ea îl îmbrăţişă din nou şi îi şopti la ureche:

— Ia-mă! Sunt a ta!

Malko încercă să o evite.

— Ştiu foarte bine de ce vreţi să faceţi dragoste cu mine, zise el. Vreţi să mă forţaţi să-l ucid pe Kostas Kavriki.

Femeia îl privi cu o expresie aproape dispreţuitoare şi-i spuse în faţă:

— Nu este adevărat. Oricum, când v-am invitat, am avut intenţia să facem dragoste. Nu sunteţi primul bărbat cu care mă culc.

Malko îşi spuse că numai un tâmpit ar refuza un asemenea dar.

— Vă mărturisesc că şi eu v-am dorit. Vom face dragoste, iar acest lucru nu mă va angaja *în nici un fel* faţă de dumneavoastră.

Maria Istrati schiţă un zâmbet cam crispat, apoi se lăsă să cadă pe mocheta groasă, trăgându-l şi pe Malko după ea. Cu picioarele larg desfăcute şi cu trupul arcuit, ea îl ghidă în pântecele oferit ca o ofrandă. Apoi se încolăci ca o liană de trupul lui şi, astfel înlănţuiţi, cei doi începură un dans frenetic ce culmină cu un orgasm devastator. Maria scoase un ţipăt sfâşietor exact în acelaşi timp cu Malko. Apoi, cu unghiile înfipte în carnea lui, ea îi spuse răspicat, fără să ridice glasul:

— O să-l ucizi, nu-i aşa?

El mai era încă înfipt în adâncul pântecelui ei. Maria era însă încăpăţânată şi plătea în avans. Cum nu-i răspunse nimic. ea continuă:

— Soţul meu era un om bun şi drept. L-am iubit. Mi-a oferit o viaţă minunată. Am jurat că-l voi răzbuna. Este o problemă de onoare. Cred că mă înţelegi, nu?

— Te înţeleg, admise Malko, dar au trecut atâţia ani de când soţul tău a murit...

— Nu am avut niciodată probe, nici măcar indicii. Este pentru prima oară când am un nume şi o certitudine. Nu te condamn însă dacă mă refuzi. Kostas Kavriki are cu siguranţă o pază bine pusă la punct. Ar fi periculos să încerci să te apropii de el.

Cum Malko nu mai reacţiona în nici un fel, ea se ridică în picioare. Îşi culese de pe jos halatul şi costumul de baie şi îi spuse cu un zâmbet forţat:

— Să nu mă dispreţuieşti. Am făcut dragoste cu tine, numai pentru că te-am dorit. În maşină am simţit că mă doreşti şi asta m-a aprins. Nu te mai osteni în privinţa lui Lambros. Ţi-am spus doar că am primit o invitaţie la nunta fiicei lui. Mă voi duce acolo şi îl voi ucide cu mâna mea.

— La ce bun? Oricum este un om terminat.

Maria Istrati îi aruncă o privire extrem de dură.

— Nu vreau ca el să moară în patul său. Vreau să vadă moartea în faţă şi să ştie pentru ce îl ucid. Asta înseamnă răzbunarea.

Toţi muşchii chipului ei se înăspriseră. Era ca o mare tragediană. Brusc, Maria se calmă şi atinse faţa lui Malko cu vârful degetelor.

— Fac un duş şi cobor. Ne întâlnim jos.

Era o artistă înnăscută şi diabolică. Malko îşi aranjă slipul de baie şi ieşi din cameră.

* * *

— Este extraordinar! făcu extaziat John Hill când îl văzu. În carnetul verde, am găsit toate numerele de telefon ale lui Kostas Kavriki, inclusiv cel al unei cabine telefonice situate în preajma biroului acestuia. Anumite date nu au fost încă descifrate. Cei de la Langley mi-au spus să vă felicit din partea lor.

— Mulţumesc, făcu Malko.

În cele din urmă, rămăsese la Maria Istrati până seara târziu. Făcuse din nou dragoste cu ea fără să mai pomenească de Kostas Kavriki. Abia la sfârşitul zilei, ea îi arătă invitaţia primită pentru nuntă.

— Nunta este sâmbăta viitoare. Dacă vrei, poţi să mă însoţeşti.

Vorbise pe un ton natural. ca şi cum ar fi fost vorba doar de un eveniment monden banal.

— Nu ştiu dacă voi mai fi încă în Atena, răspunsese Malko destul de rece.

El se uita la ceas şi-i spuse lui John Hill.

— Acum trebuie să mă ocup de biletul meu de avion.

Americanul tresări.

— Doar nu vreţi să plecaţi azi!

— De ce nu? Doar nu aveţi nevoie de mine ca să descrifraţi carnetul lui Sadarnapoulos!

John Hill îl privi lung.

— Nu, pentru asta, nu, zise el pe un ton plin de subînţeles.

— V-am spus deja că eu nu sunt un ucigaş cu simbrie.

— Mai rămâneţi câteva zile, îl rugă şeful centralei CIA. Cel puţin ca să vedeţi dacă grecii îl vor găsi pe Bruno Becker. Şi ca să mă ajutaţi să redactez raportul pentru Langley. Apropo, care a fost reacţia Mariei Istrati?

— Bună. Ne este foarte recunoscătoare pentru ancheta făcută.

Malko nu-i mai spuse despre cererea Mariei. Nu voia să-i mai dea noi idei. Îi spuse totuşi:

— Mai rămân încă două sau trei zile. Dacă aveţi nevoie de mine, sunaţi-mă.

* * *

Kostas Kavriki intră în galeria de pictură de pe strada Skoufa, aflată în centrul cartierului Kolonaki. Locul părea pustiu. El strigă şi apăru o femeie înaltă şi blondă, cu un fular înnodat în jurul gâtului. Era o femeie frumoasă de vreo cincizeci de ani, cu o gură senzuală şi un chip energic. Când îl zări, chipul i se lumină.

— Kostas! Ce surpriză plăcută!

Ea alergă către el şi îl sărută. Kavriki era cu aproape pe douăzeci de centimetri mai scund.

— Cum merg afacerile? o întrebă el.

— Merg destul de bine. Am acum nişte pictori buni şi presa a fost extrem de binevoitoare.

Extrem de puţină lume ştia că Christina Ipanemou, propriètarea unei galerii de artă cunoscute în Atena, se numea în realitate Sigrid Stroller - Ithaca şi că, în urmă cu treizeci de ani, făcuse parte din Rote Armee Fraktion sub numele Anna. Stabilită în Grecia de un sfert de secol, nu se căsătorise niciodată, mulţumindu-se cu numeroşi amanţi care habar n-aveau de trecutul ei încărcat.

— Tocmai voiam să închid galeria şi să ies. Nu vrei să bei un ceai cu mine?

Instalaţi la o masă într-un micuţ salon de ceai, Lambros o întrebă:

— Eşti la curent cu ce s-a întâmplat în ultima vreme?

— Da, răspunse Anna, cu ochii încărcaţi de tristeţe.

De la uciderea lui Evangelos Mallios, ea nu mai participase la "acţiunile" grupării 17 Noiembrie. Pentru ea, socotelile erau încheiate. Trăia acum în alt univers, fără să-şi renege însă foştii camarazi. Kostas Kavriki îi relată în detaliu cum se dezmembrase organizaţia.

— Am venit la tine ca să-ţi cer un serviciu.

Sigrid îi zâmbi cu căldură. Nu era vorba de convingeri idiologice. Kostas îi finanţase galeria de artă.

* * *

John Hill ţinuse să-l invite pe Malko la cel mai renumit restaurant din Microlimanos. Nu ştia ce să mai facă pentru ca să-l reţină pe Malko în Atena. Era miercuri seara, iar Malko hotărâse să plece la Viena vineri. De la începutul mesei, el remarcase o blondă înaltă ce sosise imediat după ei, însoţită de o femeie urâtă, cu ochelari. Blonda avea o ţinută specială cu capul sus şi o rochie cenuşie bine mulată pe bustul generos. Era o femeie sexy în ciuda celor cincizeci de ani ai ei. Hill o urmări cu privirea şi spuse încet:

— *Beautiful woman...*

— Superbă chiar, adăugă Malko.

Ca şi cum i-ar fi auzit, blonda necunoscută le adresă un zâmbet ce-i dezveli dinţii foarte albi şi regulaţi.

— O cunoaşteţi cumva?

— Nu. Cred că ne găseşte foarte simpatici.

— Poate pe dumneavoastră. Vă cunosc bine reputaţia de seducător.

Terminaseră de cinat, dar Hill comandase o sticlă de Defender "vechi de 5 ani" pentru el şi o sticlă de votcă Stolicinaya pentru Malko.

Cele două femei se ridicară. Când trecură pe lângă masa lor, blonda se opri o clipă zâmbindu-i lui Malko. Apoi îl întrebă în engleză:

— Martha Adonis lucrează pentru dumneavoastră, nu?

Surprins, Malko se ridică de la masă.

— Nu, răspunse el. O cunoaşteţi cumva?

— Da. Am o galerie de pictură în Kolonaki iar ea mă ajută la vânzări din când în când. V-am zărit împreună la hotelul *Saint-Georges*. Apartamentul meu se află în lucrări de reamenajare şi locuiesc acolo pentru câteva zile. Bună seara. Vă doresc distracţie plăcută în continuare.

Ea se îndepărtă, iar Malko o urmări cu privirea. John Hill se înclină către el.

— Am impresia că tocmai v-a agăţat.

— Nu cred, spuse Malko.

În cele din urmă, cei doi părăsiră restaurantul cu Ford-ul blindat al ambasadei.

— Am primit un răspuns de la Langley în urma raportului trimis. Încă o dată, sunteţi apreciat şi elogiat.

— Sper ca acest lucru să se reflecte şi în indemnizaţia mea. Nu aveţi idee ce scumpă este viaţa în Austria... Poate voi putea să petrec şi eu o iarnă lipsită de griji.

John Hill zâmbi politicos şi spuse timid:

— DG ar dori ca tot dumneavoastră să terminaţi afacerea aceasta. Şi ei se află sub presiunea Casei Albe.

Ajunseseră deja în centru, iar Malko profită ca să-l sfătuiască pe un ton amical:

— V-am spus deja că voi pleca vineri. Nu au decât să scoată câţiva băieţi duri din campania împotriva Irakului şi să-i trimită aici ca să-l lichideze pe Lambros.

Şeful centralei CIA nu mai insistă. Îl lăsă pe Malko la hotel şi se despărţiră.

Acesta pătrunse în hol şi imediat o zări pe blonda de la restaurant. Era aşezată pe o canapea împreună cu colega ei. Din nou..ea îi zâmbi încurajator. El se apropie de ele.

— Nu doriţi să bem ceva? întrebă blonda.

— De ce nu? făcu Malko, care îşi spuse că, după Maria Istrati şi Martha Adonis, această blondă va completa echipa ateniană.

— Noi tocmai ne relaxam cu un coniac, făcu blonda arătându-i o sticlă cu Otard XO.

Ca să nu fie nepoliticos, Malko se servi şi el cu coniac şi, câteva minute, conversaţia se desfăşură pe teme banale.

— În timpul Jocurilor Olimpice vreau să-mi închiriez apartamentul, spuse blonda. Câteva săptămâni voi sta în casa mea din Mykonos. Mi se oferă o adevărată avere.

Tovarăşa ei se uită la ceas şi spuse ceva.

— Sofia vrea să ne părăsească. Îi este somn.

Sofia era deja în picioare. Malko rămase singur cu blonda. Treaba mirosea de la o poştă a lucru aranjat dinainte.

Blonda îşi aprinse o ţigară. La lumina flăcării, Malko revăzu ca într-un flash o imagine veche de treizeci de ani: cea a unei tinere cu părul strâns la spate şi cu chipul dur. Cu un zâmbet, el prinse în pumn părul vecinei sale şi-i spuse:

— V-ar sta şi mai bine cu părul strâns la spate.

— A, da? făcu blonda.

Malko desluşi un uşor accent german în engleza vorbită de aceasta. Era Anna, terorista care participase la uciderea lui Richard Welsh şi Evangelos Mallios. Iar dacă îl agăţase pe el, nu era în mod sigur ca să facă dragoste. Voia doar să-l ucidă.

Capitolul XX

Fără să-şi trădeze sentimentele, Malko îşi termină coniacul şi spuse:

— Cred că voi merge la culcare.

— Şi eu voi face la fel.

Intrară în ascensor iar el o întrebă:

— La ce etaj mergeţi?

— La patru.

— Şi eu la fel.

Teribilă coincidenţă... Din nefericire, tocmai îi predase lui John Hill revolverul Beretta, iar Walter PPK era în geamantanul din cameră. Când ajunseră pe palier, blonda îi adresă un zâmbet fierbinte.

— Nu vreţi să-mi oferiţi un ultim pahar?

Îl întrebase cu o alură provocatoare, cu bustul ţanţoş şi o ţinută lascivă. Era întruchiparea seducţiei.

— Cum să nu? Cu multă plăcere. La mine este foarte strâmt.

Blonda pătrunse în cameră, trecu pe lângă pat şi se îndreptă spre balcon. Malko ştia că totul se va petrece în următoarele secunde. Când ajunse la fereastră, ea se întoarse cu un gest natural. Malko era deja peste ea. Îi prinse

încheietura mâinii chiar în clipa în care o scotea din poşetă. Avu timp să zărească strălucirea metalică a unui revolver ce căzu pe duşumea. Femeia încercă să ridice arma de jos. dar Malko o împinse pe fotoliu. El luă de jos arma, un mic Browning cu calibrul 32, şi o îndreptă către ea.

— Nu vă speriaţi, Anna, spuse el cu glasul calm, în limba germană. Nu vă fac nici un rău. Fac asta tocmai ca să evitaţi orice imprudenţă.

Fosta teroristă îi aruncă o privire stinsă. Brusc îmbătrânise cu zece ani. Trăsăturile i se aspriseră, buzele i se subţiaseră, colţurile gurii se lăsaseră în jos.

— De ce aţi vrut să mă ucideţi?

Nu primi nici un răspuns. Era prăbuşită în fotoliu ca o sălbăticiune prinsă în capcană, gata să sară în orice clipă. Malko continuă:

— Anna, eu ştiu cine sunteţi cu adevărat. Vă numiţi Sigrid Stroller-Ithaca. Ştiu şi cine v-a trimis aici. Kostas Kavriki, alias Lambros. Dacă nu aş fi văzut o veche fotografie, nu aş fi bănuit nimic, căci şi acum sunteţi la fel de atrăgătoare. De ce, după atâţia ani de pace, v-aţi hotărât să vă reluaţi activitatea teroristă?

Ochii femeii scăpărară scântei.

— Ca să scap ţara de ticăloşii de teapa dumneavoastră! Aţi făcut orice ca să-i sprijiniţi pe coloneii la putere. Acum, vreţi să vindeţi Grecia Statelor Unite, cu complicitatea social democraţilor.

Începuse să delireze.

— Dictatura coloneilor s-a terminat de multă vreme, făcu Malko.

— Pentru mine, nu! făcu Anna.

Cu mişcări febrile, ea începu să-şi desfacă bluza sub privirile uimite ale lui Malko. Şi-o smulse de pe ea şi rămase în sutien. Ea îşi smulse şi sutienul. În locul sânului stâng se afla o oribilă cicatrice roşie.

— Iată ce au făcut prietenii voştri! Colonelul Mallios mi-a ciopârţit sânul cu un cuţit de vânătoare, în ianuarie 1973, în ziua în care am împlinit douăzeci de ani. Pentru că nu am vrut să trădez numele unui camarad.

Ea se opri brusc cu ochii plini de lacrimi. Îngrozit, Malko lăsă arma în jos.

— Într-adevăr. este oribil. făcu el cu glasul stins.

Fără să mai scoată o vorbă, Anna își puse sutienul și bluza.

— Puteți pleca, Anna. Nu voi pomeni nimic, nimănui, despre vizita pe care mi-ați făcut-o. Vă rog însă să nu vă mai amestecați.

Fosta teroristă trecu prin fața lui fără să-l privească. El descărcă arma și se lungi pe pat. Era profund tulburat. Lucrurile nu erau niciodată simple... El se gândi la Lambros. Bătrânul troțkist nu se dădea în lături de la nimic. Faptul că apelase la Anna, dovedea situația disperată în care se găsea.

Pusese în joc viața unei femei care plătise deja scump angajarea ei militantă. fără să se gândească la ceea ce putea să i se întâmple. Cu greu reuși să adoarmă într-un târziu. Rămase cu ochii deschiși până aproape de ivitul zorilor.

* * *

În fața bisericii Saint-Constantin, pământul era alunecos ca sticla din cauza miilor de boabe de orez aruncate de cei veniți la oficierea căsătoriilor ce precedau pe cea a fiicei lui Kostas Kavriki. Micuța biserică ortodoxă se afla pe bulevardul Vassilios Georgiou, cu fața spre mare, la nord de Glifada. Maria Istrati, îmbrăcată de gală, stătea alături de Malko în fundul bisericii.

A doua zi după incidentul cu Anna, el o sunase ca să-i spună că va merge cu ea la nunta fiicei lui Kavriki.

— În acest caz, voi trece să te iau de la hotel cu șoferul meu. La ora șase și jumătate, căci cununia începe la ora șapte.

Malko petrecuse trei zile fără să facă nimic. Lăsase să se înțeleagă că vineri va părăsi Atena. John Hill nu insistase să-l conducă la aeroport. Malko nu dorea nici o interferență a agenților CIA în planurile sale. De acum nu mai lucra în urma unui *executive order*. Pur și simplu era vorba de o problemă personală. Era mai bine dacă asta convenea tuturor...

Biserica era plină până la refuz și mirosea a tămâie. Maria îi șopti la ureche:

— Iată-l.

Un bărbat scund, cu un costum închis, tocmai se alăturase mirilor și nașilor. În ritualul ortodox, nașii au o importanță deosebită. Biserica era plină cu femei elegante și bărbați în smoking. Malko remarcă cele patru gorile care îl încadrau pe tatăl miresei. Aveau microfoane în urechi și, cu siguranță, erau bine înarmați. Lambros își luase toate precauțiunile.

Malko îl privi cu atenție pe bărbatul pe care îl căutase cu atâta trudă. Se întreba dacă Lambros știa cum arată el. Era destul de greu de crezut că se aștepta să dea peste un agent CIA în acea biserică. Malko nu-l slăbea din ochi pe bărbatul pirpiriu. Nu-i venea să creadă că acel omuleț neînsemnat condusese din umbră cea mai redutabilă organizație teroristă din Europa! Malko simți mâna Mariei cuprinzându-i mâna cu putere și lipindu-i-o de piciorul ei. Simți o jartieră sub mătasea rochiei. Maria nu precupețea nimic pentru ca să-l atragă de partea ei.

Kostas Kavriki părea că nu se interesează de invitați. Cu siguranță, se întâlnise deja cu Anna și știa că aceasta își ratase lovitura. Pentru moment, grecul nu avea ochi decât pentru fiica lui. Ceremonia fu extrem de scurtă. Totul dură o jumătate de oră. Apoi tinerii căsătoriți ieșiră afară sub ploaia de orez. Malko și Maria așteptară ca toată lumea să părăsească biserica, ca să iasă și ei. Invitații se împrăștiau la mașinile lor.

— Golful Glifada este la cinci minute depărtare, zise Maria.

La intrare, paznicii verificau cu grijă invitațiile. Șoferul îi lăsă în fața intrării. Mesele erau aranjate sub cerul liber pe o imensă peluză, lângă un bufet gigantic și un podium pentru orchestră. Era un eveniment somptuos, cu un dineu pentru șase sute de invitați, și cu un personal de serviciu pe măsură. Aproape de club-house, un bar își etala zecile de sticle de Taittinger, gin, Defender, Stolicinaya și Otard XO și, bineînțeles, de uzo.

Locurile nu erau nominale. Malko alese o masă aflată la o distanţă de treizeci de metri de masa lui Lambros, care se instalase deja cu alţi invitaţi. Maria Istrati spuse:

— Îl vezi pe bărbatul cel corpolent de lângă Kostas? Este ministrul Justiţiei. Toată protipendada Atenei se află astă-seară reunită aici.

Malko le zări pe cele patru gorile instalate strategic în jurul stăpânului lor. Acesta nu părea neliniştit. Era ultimul loc în care se putea simţi nesigur. Începură să se servească gustările hors-d'oeuvre. Erau delicioase. Pentru bucatele principale, trebuiau să meargă la bufet. Maria îl întrebă brusc.

— Ce ai de gând să faci?

— Încă nu ştiu, mărturisi Malko. Este foarte bine păzit. Va trebui să aşteptăm sfârşitul petrecerii.

Ea îl privi atentă şi-i întinse poşeta.

— Ia asta.

Malko se supuse şi sub mătasea poşetei de seară simţi forma unui revolver micuţ.

— Dacă nu faci nimic înainte ca să se termine petrecerea, spune-mi. Mă voi duce şi-l voi ucide acolo, la masa lui. M-am antrenat toată săptămâna. Am opt cartuşe în revolver, aşa că nu am cum să ratez.

— Rişti să fii împuşcată de gorilele lui, obiectă Malko.

— Asta este problema mea, făcu ea cu răceală. Nu mi-e frică de moarte. Am trăit cu tristeţea de atâţia ani...

Cu chipul foarte palid şi cu trăsăturile marcate, ea semăna cu eroina unei tragedii greceşti.

Malko simţi cum furia îi măreşte tensiunea. Nu crezuse că Maria va veni cu o armă. Era prins în capcană. Ori o lăsa pe ea să se sacrifice, ori se sacrifica el. Era convins de faptul că gorilele vor riposta. Erau patru contra unul...

Dineul se desfăşura mai departe. Veni ora desertului. Maria Istrati devenea din ce în ce mai nervoasă, uitându-se mereu la Malko. Acesta îi spuse în şoaptă.

— Mă duc când se va servi cafeaua.

Cu alte cuvinte mai avea de trăit doar cinci minute.

* * *

Kostas Kavriki se ridică de la masă în timp ce invitaţii erau încă la desert. Pe podium se urcase o cântăreaţă. Malko crezu întâi că s-a ridicat să o aplaude, dar bătrânul se îndreptă către club-house. Unul dintre baby-sitters se sculă imediat, dar Kavriki îi făcu semn să rămână.

El se strecură printre mese, iar Malko deduse că se ducea pur şi simplu la toaletă. Luă o farfurie şi se îndreptă către bufet unde se serveau produse de patiserie. Kostas Kavriki se făcuse nevăzut în club-house. Malko plecă şi el acolo. Nimeni nu era în preajmă. Cum intră, văzu la dreapta semnul indicator al toaletei pentru bărbaţi. Intră pe un mic culoar şi împinse o uşă batantă. La stânga se înşirau lavabourile iar la dreapta, pisoarele. Kostas Kavriki stătea cu spatele la unul din ele. Se întoarse în momentul în care Malko ajunse în faţa lui. Privirile li se încrucişară şi, într-o fracţiune de secundă, bătrânul troţkist înţelese. Fără să scoată un cuvânt, Malko scoase de la centura smokingului, revolverul PPK cu amortizor şi apăsă pe trăgaci. De trei ori. Cele trei proiectile îl loviră pe Kostas Kavriki în piept. El se clătină cu privirea deja sticloasă şi se prăbuşi peste pisoar.

Malko aruncă arma peste trupul lui, după ce o şterse repede ca să nu lase amprente, şi ieşi repede fără să întâlnească pe nimeni. Privirile tuturor invitaţilor erau îndreptate către scenă, pe care se urcase o altă cântăreaţă.

El traversă o zonă obscură a peluzei, servi de la bufet o prăjitură cu ciocolată şi se întoarse la masă cu o farfurie în mână.

Maria Istrati îl privea cu intensitate.

— Du-te la bufet şi debarasează-te de revolverul din poşetă, îi spuse Malko. De acum nu mai ai nevoie de el.

Deşi pulsul îi crescuse considerabil, Malko se simţea liniştit. Se uită la scaunul gol al lui Kostas Kavriki. Nimeni nu părea să-i observe absenţa.

Maria se întoarse de la bufet cu o farfurie plină cu îngheţată şi puse poşeta deschisă pe masă. Scăpase de revolver. Malko se gândea la ceea ce putea urma. Singurul

risc era ca cineva să-l fi văzut urmându-l pe grec la toaletă. Dar asta nu era o dovadă.

Brusc, pulsul i se acceleră din nou. Un maître d'hôtel traversa peluza în goană, venind dinspre club-house. El ocoli mesele și se aplecă la urechea uneia dintre gărzile de corp. Bărbatul sări în picioare și, împreună cu ceilalți, plecă în goană către cub-house. Nimeni nu-i remarcă, pentru că invitații tocmai aplaudau frenetic. Orchestra intonă un marș nupțial. Malko nu-și lua ochii de la scaunul gol al lui Lambros. Curând, tânăra mireasă și cu mirele plecară în fugă către club-house. Un bărbat se sui pe podium, opri orchestra și luă un microfon. Spusele sale dezlănțuiră un vacarm impresionant.

— A anunțat că tocmai a fost găsit Kostas Kavriki care a căzut victimă unei agresiuni. Nimeni nu are voie să părăsească locul până la sosirea poliției, îi traduse Maria.

Privirile lor se întâlniră. Maria avea lacrimi în ochi. Aproape fără să miște buzele ea șopti:

— *I will never forget*[1].

* * *

Era ora unu noaptea. Invitații încă mai erau la coadă în fața intrării în club-house. Fiecare se legitima în fața celor trei polițiști aflați acolo.

Nu fusese făcut încă nici un comunicat oficial, dar se șușotea că organizatorul seratei, Kostas Kavriki, a fost asasinat în toaletă de către niște necunoscuți. O femeie se jura că a văzut fugind trei inși. Se vorbea de "execuțiile" grupării 17 Noiembrie. Polițiștii înregistrau numele invitaților, fără convingere. La petrecere participase doar crema societății ateniene. Cu siguranță că agresorii veniseră din afară. Când ajunse în dreptul polițiștilor, Maria Istrati se prezentă cu aroganță și spuse că Malko venise special din Austria ca să participe la festivitate. Toată Grecia știa că soțul ei fusese asasinat de 17 Noiembrie. Fu salutată cu respect și cei doi trecură mai departe.

---

1. Nu voi uita niciodată (n.a.)

Şoferul le deschise portiera Mercedes-ului care se îndreptă către ieşirea din golf. Malko era epuizat. Când ajunseră în centru. văduva îi dădu un ordin scurt şoferului. Acesta, în loc să urce către Kolonaki, continuă drept pe Vassilissis Sofias. Maria Istrati îşi lipi gura de urechea lui Malko şi murmură cu vocea alterată de emoţie:

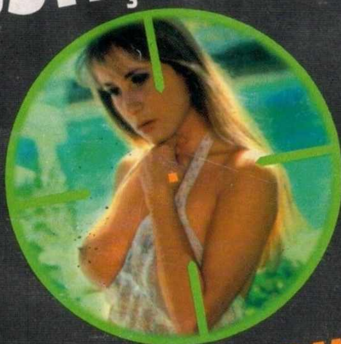
— Abia aştept să ajungem acasă!

Tehnoredactare computerizată: ***Niculina Vasicuță***

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI " S.A. Bucureşti
ROMÂNIA

Sistemul calităţii certificat SR EN ISO 9001

PRET 20 000 lei

ISBN 973-597-134-8